

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Newbery Honor winner for *Other Words for Home*

JASMINE WARGA

“A beautiful story.”
—REBECCA STEAD,
Newbery Medalist

the Shape of Thunder

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

the Shape of Thunder

JASNINE WAR8A

BALZER+ BRAY

An Imprint of HarperCollins *Puó/tínri*

Adanmışlık

Büyük sorular soran Lillian Nour ve Juniper Lee için

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

İthaf

Bir: Cora İki:

Quinn Üç: Cora

Dört: Quinn

Beş: Cora Altı:

Quinn Yedi:

Cora Sekiz:

Quinn Dokuz:

Cora On:

Quinn Onbir:

Cora On iki:

Quinn 13: Cora

On dört: Quinn On

beş: Cora On altı:

Quinn On yedi: Cora

On sekiz: Quinn On

dokuz: Cora Yirmi:

Quinn Yirmi Bir:

Cora Yirmi İki:

Quinn Yirmi Üç:

Cora Yirmi Dört:

Quinn

Yirmi Beş: Cora
Yirmi Altı: Quinn
Yirmi Yedi: Cora
Yirmi Sekiz: Quinn
Yirmi Dokuz: Cora
Otuz: Quinn
Otuz Bir: Cora Otuz
İki: Quinn Otuz Üç:
Cora Otuz Dört:
Quinn Otuz Beş:
Cora Otuz Altı:
Quinn Otuz Yedi:
Cora Otuz Sekiz:
Quinn

Yazarın Notu

Kaynaklar

Teşekkür Yazar

Hakkında Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bir Cora

Bir şeyler öğrenmeyi seviyorum. Özellikle de matematik ve bilim hakkında, çünkü bunlar dünyanın neden bu şekilde olduğunu açıklamaya yardımcı oluyor. Ünlü bir matematikçi bir keresinde şöyle demişti: "Matematik aklın müziğidir."

Buna hep inandım. Matematiğin en iyi yanı mantıklı olmasıdır. Matematikle ilgili asıl en iyi şey, her şeyin düzenli ve sıralı bir şekilde toplanmasıdır.

İşte on iki sayısı hakkında bildiklerim: On iki, dört kere üçtür. On iki, altı kere ikidir. On iki, on artı ikidir. Bunların hepsi basit matematik, değil mi? İlkokul şeyleri. Akıl ve mantık. On iki aynı zamanda on dörtten iki eksiktir.

Mabel öldüğünde 14 yaşındaydı.

Bugün on iki yaşındayım. Gelecekte bir gün on iki artı ikiden fazla olacağım. Ablamdan daha büyük olacağım.

Bu gerçekte müzik yok. Kesinlikle hiçbir sebep yok. Her şey düzgün ve sıralı değil.

"Hazır mısın, Corrie?" Babam lacivert rüzgarlığını giyerken soruyor. Büyükanнем kabarık kırmızı paltosuyla onun yanında duruyor. Dışarısı o kadar soğuk bile değil ve o montu giyeli on dakika olmuş. Büyükanнем her zaman herkesten önce hazır olur.

"Gerçekten gitmemize gerek yok."

"Elbette istiyoruz." Babam bana bir gülümseme veriyor ve bunun cesaret verici görünmesi gerektiğini biliyorum ama arkasından sızan hüznü görebiliyorum.

"Saçmalama," diyor Grams, kolunu omzuma doluyor ve beni her zaman limon gibi kokan saçlarını koklayabileceğim kadar kendine çekiyor. Büyükanнем saçlarını şampuan yerine kalıp sabunla yıkayan tanıdığım tek kişi. "Her zaman Pete'e gideriz."

Bu doğru. Kendimi bildim bileli doğum günlerinde Pete'e gitmek bir Hamed ailesi geleneğidir. Dördümüz gideriz; Grams, babam, Mabel ve ben. Aynı arka köşede, sarkık minderlerin olduğu yerde oturur, çikolatalı milkshake ve büyük boy pizza sipariş ederiz. Kimin doğum günüyse pizza malzemelerini o seçiyor.

Mabel's için her zaman barbekü tavuk alırdık. Babam genellikle sebze seçerdi ama bence bunu yapmasının tek nedeni herkesin daha fazla sebze yemesini sağlamaya çalışmasıydı. (Mabel ve ben daha küçükken, bir beslenme kılavuzunun çıktısını alır, sebze ve meyve bölümünü daire içine alır ve duvarımıza asardı - Mabel bir gün kalmasına izin verdikten sonra yırtar ve yerine okulda çizdiği bir gökkuşağı resmi koyardı). Büyükanнем genellikle ayın spesiyali neyse onu seçer, ya ben? Ben peynir seçerim. Mabel peynirin sıkıcı olduğunu söylerdi ve gerçek ki ben de biraz sıkıcıyım.

Sıkıcı olmak benim için sorun değil. Sıkıcı olan güvenlidir. Sıkıcı olan, kız kardeşinin okuldan eve beklediğin gibi gelmesidir.

"Bu da ne?" Büyükanнем diyor. O verandada oyalanırken, babam ve ben çoktan garaj yolunun yarısını geçip babamın arabasının park ettiği yere varmıştık. Bir karton kutu aldı. Kutuyu kapalı tutmak için çaprazlamasına kalın bir koli bandı yapıştırılmış. "Tatlı bezelyem, üzerinde senin adın yazıyor. Doğum günü hediyesi olmalı."

Ona şaşkın bir bakış attım. Büyükanнем ya da babam dışında bana doğum günü hediyesi alacak kimse yok. Belki Owen. Bu düşünceyle midem biraz bulanıyor ve sonra kendimi suçlu hissediyorum. Şu anda, onu düşündüğümde vücudumun yaptığı o yeni köpüklü şeyi yapması hiç doğru değil.

Büyükanнем kutuyu inceliyor ve bana doğru uzatıyor. Sola doğru eğilen kalın el yazısını gördüğüm andan itibaren kutunun kime ait olduğunu tam olarak anlıyorum. Boğazımda yapışkan bir düğüm oluşuyor.

Büyükanнем de el yazısını tanımış olmalı çünkü "Quinn'den gelmiş. Onu bizimle Pete'e gelmesi için davet ettin mi?" Grams soruyor. Hemen yandaki Quinn'in evine doğru hızlı bir bakış ,

Her zaman olduğu gibi, son on ayımı yokmuş gibi davranmaya çalışarak geçirmiş olsam da.

Başımı sallıyorum. Söyleyecek söz bulamıyorum. Büyükanmem Quinn'i davet etmediğimi bilmeli. O günden beri onunla konuşmadım.

Mabel'ın öldüğü gün. 11 Kasım.

Babam boğazını temizler. "Onu davet edebilirdin."

Babam ve büyükanmemden Quinn McCauley ile hâlâ arkadaş olmam gerektiğine dair bir nasihat daha almak üzere olduğumu biliyorum. Konuşma hep aynı şekilde geçiyor: Quinn'in kardeşinin yaptıklarını ona karşı kullanmamam gerektiğini, Mabel'ın Quinn'i cezalandırmamı istemeyeceğini söylüyorlar.

Yine de içten içe Mabel'ın Quinn'e karşı kin besleyeceğini ve benden de bunu bekleyeceğini düşünüyorum.

Kız kardeşim kötü biri falan değildi ama yetişkinlerin "güç" dediği türden biriydi. Kızdığında, kızgın kalırdı. Aptalca şeylere bile. David Wilkes'i ikinci sınıfta yaptığı seramik kuşu kırdığı için asla affetmedi ve Addison Taylor'ı sekizinci sınıf yıl sonu dansında kendisiyle aynı kırmızı simli elbiseyi giydiği için asla affetmedi.

Mabel her zaman iyi biri değildi. Çok kızardı. Bu iki şey gerçek. Bunlarla tartışamazsınız.

Mabel'ın ölümüyle ilgili en nefret ettiğim şeylerden biri de bu. İnsanlar onu farklı, mükemmel bir şekilde hatırlamak istiyor. O Mabel'dı, kız kardeşimdi, tüm dünyadaki en sevdiğim insandı ama mükemmel değildi. Onu olduğu gibi hatırlamak istiyorum. Benim kız kardeşime dair hatıralarım kalın çizgilerden ve aynı zamanda keskin açılardan oluşan bir üçgen, diğer herkes ise onu sıkıcı ve basit bir daire olarak hatırlamak istiyor.

Arabanın kapısını açıp arka koltuğa geçiyorum. Babam arabayı garaj yolundan çıkarırken, büyükanmem Quinn'den gelen paketi kucağında tutuyor. Kutuya gizlice bakıp içinde ne olabileceğini merak ediyorum, her ne kadar düşünmek istemesem de.

McCauley ailesini hiç istemiyorum.

Arabanın penceresinin dışında, güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyor, ufkun altına kaymak üzere ve puslu turuncu bir iz bırakıyor. Ağaçlarla kaplı caddelerin ve kaldırım kenarında yaprakların düzgün yığınlar halinde tırmıklandığı bakımlı posta pulu büyüklüğündeki çimenliklerin yanından geçiyoruz.

Eylül, benim doğum günü ayım. Eskiden yeni okul malzemeleri, yeni açılmış kalemler ve boş defterler anlamına gelirdi. Okul eskiden bir yerd

güvenli bir yerdi. Bir şeyler öğrendiğim bir yer. Ama geçen yıl en kötü şeyi öğrendim: hiçbir yer gerçekten güvenli değil.

Bu yüzden bugünlerde Eylül'ü düşündüğümde, gecenin daha erken başladığı ve daha uzun sürdüğü yılın zamanı olarak düşünüyorum - gelen ve gitmeyen bir karanlık.

Babam arabayı bizi şehir merkezine götürecek yol boyunca yönlendiriyor. Memleketim Chestnut, eski demiryolu hattı boyunca uzanan küçük Ohio kasabalarından biri, bu da küçük bir şehir merkezi tipi meydanımız olduğu anlamına geliyor. Çoğunlukla mağazalar ve restoranların bulunduğu meydana bir hırdavatçı ve bir de yeni açılan süslü bir evcil hayvan maması dükkânı var. Grams evcil hayvan maması satan yerin çılginca olduğunu düşünüyor. "İnsanlar köpeklerini benim yediğimden daha pahalı mamalarla besliyor!" diyor ama dükkan her zaman kalabalık görünüyor. İşte size Chestnut.

Pete's Pizza şehir merkezindeki meydana. Babam arabayı park etti ve hepimiz indik. Büyükanem ve benim için restoranın kapısını açık tuttu. Ben içeri girdiğimde, "On iki. Küçük kızımın on iki yaşında olduğuna inanamıyorum. Muhtemelen yakında sana küçük kızım demeyi bırakmam gerekecek, ha?"

Babam görmeden önce gözlerimdeki yaşları kırıştırmak için uzaklaştırıyorum. Onun için güçlü olmalıyım.

Geriye kalan tek Hamed kızı benim.

Babam elini hafifçe sırtımın alt kısmına bastırıyor. Kabine doğru yürürken omzumun üzerinden bakıyorum. Park ön sırasında arabamızı görüyorum. Yolcu koltuğunda, karton kutunun gölgeli hatlarını seçebiliyorum. Solmakta olan güneş ışığı öyle bir vuruyor ki sanki bana göz kırpmıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve başımı başka yöne çeviriyorum.

İki Quinn

Sevgili Parker,

Seni sadece bir kez a larken gördüm.

Ormandaydı. A a tan inmeme yardım ettikten sonraydı. Hatırlıyor musun?

Babam bize hep a lamamamızı söylerdi. Özellikle de sana.

Seni a larken gördüğümde, bu  zg n olduğun için değildi.

Olaydan beri a lamadım ama seni tekrar gördüğümde a layaca ıma eminim.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Kutuyu Cora'nın kapısına bırakalı    gün oldu ve ondan hâlâ haber alamadım.

Günün son zili çalıyor ve ben kütüphaneye doğru s  rıyorum. Kimse beni fark etmeden oraya varmak için çabalarken, sahnenin  u kişi tarafından anlatıldığını hayal ediyorum

Bazen okulda izlediğimiz sıkıcı belgesellerdeki seslerden biri. Sert ve kulağa komik gelen bir şekilde konuşan türden bir ses: *Quinn McCauley, bir kez daha gözden kaybolmadan önce hiçbir sınıf arkadaşının onu fark etmeyeceği umuduyla fayans döşeli koridorlarda koşturuyor.*

"Merhaba Quinn," diye selamlıyor Bayan Euclid beni kütüphaneye girerken.

Geçen yıldan önce okul kütüphanesine neredeyse hiç gitmezdim. Belki de kendimi hiçbir zaman iyi bir okuyucu ya da Dil Sanatları öğrencisi olarak görmediğim içindir. Yazma ödevlerimden birini ne zaman geri alsam, üzerinde yanlış yaptığım her şeyi daire içine alan o kadar çok kırmızı var ki, sanki kanıyor gibi görünüyor. Yani, iyi fikirlerim olduğunu düşünüyorum. Ancak bunları bir sürü yazım ve dilbilgisi hatası ya da başka bir yanlış olmadan asla yazamıyorum.

Düşüncelerimin izini çok kaybederim. O kadar çok düşüncem var ki, onları yazmaya sıra geldiğinde hepsi yanlış çıkıyor ve öğretmenlerim hiç düşüncem olmadığını düşünmeye başlıyor.

Ayrıca kitaplardaki gerçekleri asla ezberleyemiyorum, bu yüzden bazen okuma sınavlarında kötü yapıyorum. Yani, size kitabı neden sevdiğimi söyleyebilirim. Ya da neden sevmediğimi. Ya da karakterler hakkında ne hissettiğimi. Ama öğretmenlerim her zaman ana karakterin ne renk gözlük taktığı gibi şeyleri bilmek isterler ve bunlar benim aklımdan geçen detaylardır. Bunlar aynı zamanda gergin olduğumda beynimin unuttuğu türden ayrıntılar. Ve sınavlar sırasında hep gergin oluyorum.

Her neyse, kütüphanenin bana göre olduğunu düşünmemiştim. Sadece Cora gibi okulda çok başarılı olan çocuklar için olduğunu düşünmüştüm.

Ama geçen Kasım ayından sonra buraya sürekli gelmeye başladım. Ve bu yıl okul tekrar başladığında kendimi yine burada buldum. Kütüphaneyi sevdiğimi fark ettim. Uzun raf sırası, tavan vantilatörünün sessiz uğultusu ve kokusu. Kütüphane kesinlikle belli bir şekilde kokuyor. Biraz küflü ama aynı zamanda davetkâr. Ait olabileceğiniz bir yer gibi kokuyor.

Arka taraftaki bir masaya oturuyorum ve Bayan Euclid bir araba dolusu kitabı bana doğru itiyor.

"Beğeneceğinizi düşündüğüm bir kitap geldi."

"Gerçekten mi?"

Bayan Euclid gülümsüyor ve parlak renkli mor rujunu fark ediyorum. Bayan Euclid siyahı ve saçlarını neredeyse beline kadar uzanan uzun kutu örgülerle örüyor. Bugün BB-8 şeklinde küpeler takmış ve ayakkabıları da fareye benzeyen babetler. Bayan Euclid her zaman en iyi ayakkabılara sahiptir.

"En sevdiğin konu hakkında. Zaman yolculuğu!" Uzandı ve arabadan bir kitap çıkardı. Bana uzattı.

Kapakta bir ışık tünelinin ortasında duran bir çocuk var.

"Jurassic dönemine kadar geri gidiyor. Oldukça havalı, değil mi?"

Kitabı elimde evirip çeviriyorum. Kapaktaki çocuğa bakıyorum ve içimdeki öfke kaşınıyor. Bu çocuk benim yapmak istediğim şeyi yaptı. Ayrıca, nedense, bu tür kitaplarda neredeyse her zaman bir erkek oluyor. Çok sinir bozucu.

Kapağı gösteriyorum. "Bu bir tür spoiler değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Çünkü o ışık tüneline duruyor, yani zaman yolculuğu yapmayı başardığını zaten biliyoruz. Kitabı neden okuyayım ki?"

Bayan Euclid biraz gülüyor. "Bence kitap daha çok zaman yolculuğu yaptıktan sonra neler olduğuyla ilgili. Yapıp yapamayacağından çok."

"Hm." Bu kitabın araştırmam için o kadar faydalı olacağından emin değilim ama yine de Bayan Euclid'e teşekkür ediyorum.

Kütüphanenin dışındaki koridorda konuşan çocukları duyabiliyorum. Bir zamanlar bu, günün en sevdiğim kısmıydı. Okul zor olabiliyor çünkü çok fazla oturmak gerekiyor.

Ama günün sonu harikaydı. Tüm arkadaşlarımı o zaman görebildim. Cora her zaman en iyi arkadaşım oldu, ama başka arkadaşlarım da vardı. Aslında bir sürü. Hafta sonları birlikte futbol oynadığım Scarlett ve Ainsley gibi. Maçlarımızdan sonra ailelerimize bizi dondurma yemeye götürmeleri için yalvarır, sonra da Ainsley'nin evinde yatıya kalır, bodrum katında devasa yastık kaleleri inşa ederdik.

Jacob, Bea ve Emerson vardı, hepimiz anaokulundan beri arkadaştık. Geçen yıl bu olay olmadan önce her gün onlarla öğle yemeği yiyordum ve teneffüslerde Bea ile tetherball oynuyordum. Her zaman Bea'dan daha iyi bir oyuncuydum ama bazen kötü bir gün geçirdiğini anladığımda onun kazanmasına izin verirdim.

Şimdi o çocukların hiçbiri benimle

konuşmuyor. Benim hakkımda

konuşuyorlar, tabii.

Ama benimle konuşmuyorlar.

Yine de sorun değil. Aslında anlıyorum bile. Sanki bana bakıp kardeşimin ne yaptığını görmüyorlarmış gibi. Kendime bakıp da Parker'ın ne yaptığını görmemek mümkün değil, o yüzden hiçbirini suçlamıyorum. Yine de her gün derimi çizen zımpara kağıdı gibi hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Her seferinde içlerinden biri beni tanıımıyormuş gibi davranarak koridorda arkasını dönüyor.

Ama dediğim gibi, değil.

Sorun değil çünkü bunu düzelteceğim.

Annemin "Leading Lady" adında kırmızı tonlarında bir ruju var. Her şey olmadan önce, annem hala işle meşgulken, o ruju sürerdi. Bunun en zor ve çetin günleri bile atlatmasını sağlayan parlak bir nokta olduğunu söylerdi. Yapana kadar taklit etmek gibi bir şeydi.

Ben de bu plan hakkında böyle hissediyorum. Ne zaman Parker'ı düşünsem, onu o kadar çok özlüyorum ki midem bulanıyor. Hasta hissediyorum çünkü Parker'ın yaptıklarını yapan birini nasıl bir insan özler? Ve sonra hastalığım öfkeye dönüşüyor, o kadar sıcak bir öfke ki lav püskürtecekmişim gibi hissediyorum. Öfkem bu kadar alevlendiğinde, planımı düşünmeye geri dönüyorum. Ve bom. Parlak nokta. Lav soğuyor.

Aslında parlak bir noktadan daha iyi. Lekeleri değiştirir. Bu bir düzeltici, planım.

Ben buna benim planım diyorum ama aslında Cora'nın. Zaman yolculuğuna her zaman ilgi duyan oydu. Bütün bu şey bu şekilde ortaya çıktı.

Bir gece bilgisayarın başında oturmuş, annemle babamın benim yanımda tartışmayacaklarına dair birbirlerine sürekli söz verdikleri şeyler (para, silahlar, Parker'la ilgili her şey) hakkında tartışmalarını dinliyordum ve onları daha fazla dinlemek istemediğim için rastgele makalelere tıklayarak dikkatimi dağıttım.

Annem bilgisayar başında bir şeyden diğerine tıklarken zombiye dönüştüğümü söyleyerek benimle dalga geçiyor. Eskiden bu şakayı komik bulurdum ama sonra Parker gerçekten de internetteki şeylerden etkilenmeye başladı ve bunu düşündüğümde yine o lav kusma hissine kapılıyorum.

Her neyse, makaleyi nasıl bulduğumu gerçekten bilmiyorum. Belki de Cora'yı özliyordum ve bir şekilde bu beni oraya yönlendirdi. Başlığı gördüm ve onun ilgisini çekebilecek bir şey gibi geldi, bu yüzden tüm o bilimsel dili anlamayacağımı bilsem de tıkladım. Tıkladım çünkü okumanın bana onunla tekrar konuşuyormuşum gibi hissettireceğini umuyordum.

Tüm bilim diline rağmen birkaç şeyi anlayabildim. Cora'nın bahsettiği türden süper ünlü okullardan birinde çalışan çok zeki bir bilim insanının

zaman yolculuğunun mümkün olduğunu söylüyordu. *Solucan delikleri, evrenimizin dokusu ve ışık hızı* gibi diğer tüm garip kelimeleri kullandı, ama bana takılan şey *mümkün* kelimesiydi.

Benim gibi pek çok bilimsel terimi anlamayan bir kız bile *olası*'nın ne anlama geldiğini bilir.

Mümkün demek, gerçek demek.

Olası, gerçekleşebileceği anlamına gelir.

Dördüncü öğretmenim Bayan Banks'in bize Antik Yunan'da Arşimet adında yaşlı bir adamın gerçekten zor bir matematik probleminin cevabını bulduğunda küvette "Eureka!" diye bağırdığını anlattığını hatırlıyorum. Gerçekten zor bir matematik problemini çözen kişi asla ben olmadığım için, bu hikaye benim için bir tür kayıptı, ancak bu çok akıllı bilim adamıyla yapılan bu röportajı okurken, "Eureka" diye fısıldadım.

İşte buydu.

Çözüm buydu.

Zamanda yolculuk mümkündü ve ben bunu yapacaktım. Keşke araştırmama o gece başladığımı söyleyebilseydim. Ama başlamadım. Hepsi daha sonra oldu.

Bunun yerine, odamda Cora ve benim eski fotoğraflarımı sakladığım mantar panoya koştum. Mantar panom sevdiğim şeylerin bir koleksiyonudur. Üzerine ABD kadın futbol takımının küçük bir posterini, en sevdiğim hamburgercinin menüsünü, geçen yılki futbol takımımın bir fotoğrafını ve Gammie ile babamı ziyaret ettiğimizde Kuzey Carolina sahilinde annemle birlikte çekilmiş bir fotoğrafımı iliştiirdim. Eskiden tüm ailemin bir fotoğrafı vardı ama geçen Kasım ayında onu kaldırdım. Kardeşimin yüzüne bakmaya dayanamıyordum.

Ve mantar panomun geri kalanı Cora ve benim fotoğraflarımla dolu. Olay olduktan sonra bile, Cora benimle konuşmayı bıraktıktan sonra bile, hiçbirini kaldırmadım. Her yaştan fotoğraflarımız var, sanırım ilk fotoğrafımız da dahil. Cora'nın iki yaşına bastığı doğum günü partisinden. Annesi gittikten sonraki ilk doğum günüydü.

Annesiyle hiç tanışmadım. Ya da tanıştıysam bile hatırlamıyorum. Partiyi de hatırlamıyorum ama bu fotoğrafı hep sevmişimdir çünkü Cora ile çok dayandığımızı kanıtlıyor. Okuldan sonra Yetenekliler ve Üstün Zekalılar kulübünde çok fazla zaman geçirdiği ya da sadece matematik sınavından A alan çocuklar için düzenlenen özel bir pizza partisine davet edildiği için benimle öğle yemeği yiyemediği için ne zaman karamsar hissetsem bu fotoğrafa bakardım. Bu bana onun gerçekten en iyi arkadaşım olduğunu hatırlattı. Ezelden beri en iyi arkadaşım.

Fotoğrafta yüzüme çikolatalı pasta bulaşmış ve beyaz çilli kollarım Cora'nın belini sıkıyor. Cora kameraya mükemmel bir şekilde gülümsüyor ve dudaklarının etrafında tek bir çikolata lekesi bile yok. Benim çizgili mor gömleğimin her yerinde özensiz kahverengi lekeler varken, onun pembe elbisesi tamamen lekesiz. Açık kızıl saçlarım zaten uzundu ve karmakarışık bir şekilde yüzümün önüne düşüyordu. Cora'nın saçları henüz tam olarak çıkmamıştı ama babasınıninki gibi gür ve kıvrırcık olacağı şimdiden belliydi. Onunla aynı koyu zeytin rengi ten rengine sahip. Büyükannem her zaman Cora'nın altın sarısı gözlerinin annesinden geldiğini söylerdi ama ben emin değilim. Sadece onun ve Mabel'ın gözlerinin aynı olduğunu biliyorum. Cora bununla her zaman gurur duyardı.

Geçen Kasım ayından sonra, o fotoğrafa bakmak bir çürüğün üzerine bastırmak gibiydi.

Onu göürdüm ve bana kaybettiğim her şeyi hatırlatırdı.

Ama o gece, zaman yolculuğuyla ilgili makaleyi okuduktan sonra, o fotoğrafa baktığımda potansiyeli gördüm. *Mümkün* kelimesini gördüm.

Belki de Cora ve ben tam da bu nedenle arkadaş olmuştuk. Çünkü her şeyi düzeltmemiz gerekiyordu.

"Eureka," diye tekrarladım, iki yaşındaki yüzlerimize bakarak.

Üç Cora

Eyalet başkentlerini ezberlememiz gerekiyordu ama Mia ve Owen Junior Quiz Bowl stratejisi hakkında tartışmakla meşgul. Mia, cevap hakkında sadece belirsiz bir fikre sahip olsanız bile her zaman zile basmanın en iyisi olduğunu düşünüyor. Owen ise kendinden emin olmadıkça zile basılmaması gerektiğini düşünüyor.

"Ne düşünüyorsun?" Mia bana doğru eğilerek söylüyor. İkisinin arasında oturmuş, önümdeki Birleşik Devletler haritasına tamamen dalmış gibi yapıyorum. Gerçekten de, Quinn McCauley'den gelen ve evimin üst katında duran kutunun içinde ne olabileceğini düşünmüyormuş gibi yapıyorum.

Omuz silkiyorum, kutuyu unutmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum. "Bence ikiniz de yanılıyorsunuz. Sadece doğru cevabı bulacaksınız zile basarsınız."

"Ben de bunu söylüyorum!" Owen beşlik çakmak için elini uzatıyor.

Başımı salladım. "Hayır. Kendine daha çok güveniyorsan dedin. sadece cevabı her zaman bilen insanlar istediğimi söylüyorum." Hem ona hem de Mia'ya alaycı bir gülümseme veriyorum.

"Ugh!" Mia kaburgalarımı dürttüğünü söylüyor. "Cidden sinir bozucusun."

Yine omuz silktim. "Sadece kazanmayı seviyorum."

"Tamam," diyor Owen, Birleşik Devletler haritasını elimden kaparak. "Peki Vermont'un başkenti neresi?"

Kelimenin tam anlamıyla New England eyaletlerine bakıyordum ama beynim bulandı. Vermont'un görüntüsünü hayal etmeye çalıştığımda tek gördüğüm Quinn'in açılmamış kutusunun dış hatları oluyor. Hiç yardımcı olmuyor.

"Um-"

"Montpelier," diye araya giriyor

Mia. "Ding, ding!" Owen diyor ki.

Mia'nın eyalet başkentlerinde daha iyi olduğunu kabul ediyorum ama yine de genel olarak Quiz Bowl'da biraz daha iyi olduğumu düşünüyorum. İvır zıvır bilgimde daha çok yönlü biriyim. Ya da bugüne kadar daha iyi bir oyuncuydum. Bugün hiç odaklanamıyorum.

Quiz Bowl bu yıl yeni. Okulumuz beş ila sekizinci sınıflar için olmasına rağmen, sadece yedi ve üzeri sınıfların spor takımlarına katılmasına izin verilmektedir. Quiz Bowl bir spor takımıdır. Katılmak için sağlık kontrolünden geçmeniz gerekiyor. Bu durum babam ve büyükannemi güldürdü ama ben tansiyon sonuçlarımı ciddiye aldım.

Quiz Bowl antrenmanı Koç Pearlman'ın odasında yapılıyor. Daha doğrusu Bay Pearlman. Altıncı zilde fen öğretmenim olduğunda o Bay Pearlman'dır. Okuldan sonra Quiz Bowl için buluştuğumuzda ise Koç Pearlman.

Haftada iki kez antrenman yapıyoruz ve haftada bir kez diğer yerel okullara karşı yarışıyoruz. Eğer başarılı bir sezon geçirirsek, bölgesel playofflara katılmaya hak kazanacağız ve eğer bölgesel playofflarda başarılı olursak, eyalet şampiyonasına . Hedefimiz bu.

Buluşmalardaki sorular başkanlık tarihinden vahşi yaşam biyolojisine, eyalet başkentlerinden matematik denklemleri çözmeye kadar çeşitlilik gösteriyor. Temelde büyük bir inekçe ıvır zıvır karışımı ve ben bunun için yüzde 100 buradayım.

Koç Pearlman, fen sınavlarını notlandığı masasından başını kaldırarak, "Umarım orada duyduğum ses, gelecekteki zaferin sesidir ve dalga geçmek değildir," diyor. Benimkini henüz bitirip bitirmediğini sorma isteğime direniyorum. Üçüncü soruyu yanlış yapmış olabileceğimden endişeliyim ama sınavın geri kalanı için kendimi iyi hissediyorum.

Mia, "Biz devlet sermayesi uzmanlarıyız," diyerek onu temin ediyor.

Koç Pearlman kalemini parmaklarının arasında çeviriyor. "Güzel, çünkü başka bir Birmingham-Montgomery karışıklığı istemiyorum."

Owen'ın yüzü kızardı. Yılın ilk buluşmasında bu onun hatasıydı ama benim de hatam olabilirdi.

"Hallediyoruz," diyorum ve Owen'a güven verici bir gülümseme veriyorum.

Quiz Bowl takımında yedi üye var. Küçük ama güçlü bir grubuz. Bir takım, evet, ama aynı zamanda birbirimizle rekabet halindeyiz çünkü aynı anda sadece üçümüz oynayabiliyoruz.

Owen'a "Koç sana takılıyor çünkü sen iyi bir oyuncusun ve bunu kaldıracabileceğini biliyor," dedim.

"O ve sen her şeyi berbat ettin," diye alay ediyor Mia. Tişörtünün kollarını çekiştiriyor. Geri dönüştürülebilir bir malzemeden yapılmış, çizik gibi görünüyor ama çizik olmadığında ısrar ediyor. Yine de kıvrınması başka bir hikâye anlatıyor. Mia'nın bu okul yılındaki yeni şeyi, sadece sürdürülebilir kıyafetler giyecek olması. Ayrıca sadece doğal deodorant kullanacağını da açıkladı, tamam, güzel ama bunu bilmeme gerçekten gerek yoktu. Arkadaşınızın koltuk altlarını düşünerek geçirmek isteyeceğiniz çok fazla zaman var.

"Owen tüm başkanların seçim yıllarını hatırlama konusunda hâlâ en iyisi" diyorum.

Mia bana tuhaf bir bakış atıyor, keskin mavi gözleri sırrımı bildiğini düşündürecek şekilde kısılıyor. Sırrım şu: Bugünlerde Owen'ın yanındayken bazen midem birinin çalkaladığı bir gazoz kutusu gibi oluyor. Yazdan beri yeni olan bir başka şey de bu.

"Haklısın," diyor Mia sonunda ve ben de rahatlayarak sığ bir nefes alıyorum. Eğer biliyorsa, en azından onun önünde şey söylememiştir.

"Doğum günün nasıldı?" Owen soruyor. Yeni kırmızı Converse spor ayakkabılarına vuruyor. Owen, solistlerinin hepsi Converse giyen indie rock gruplarını çok seviyor. Plak koleksiyonu giderek büyüyor. Kimin plak çaları var ki? Owen'ın var. Geçen yıl bir garaj satışından almış.

Plak koleksiyonculuğu anlamadığım bir hobi ama keşke . Büyükannemden bana sevdiği gruplardan birinin tişörtünü almasını bile istedim. Birkaç hafta önce postayla geldi ama henüz giymedim. Giyersem fark edeceğinden endişeleniyorum. Ya da fark etmeyeceğinden endişeleniyorum. Bilemiyorum.

Owen, Mia ve benim kesinlikle olmadığımız bir şekilde havalı. Bu konuda asla kaba değil, ama insanlar Owen'ı seviyor. Mia ve ben daha çok Grams'in deyimiyle "edinilmiş zevkleriz."

Hepimiz ikinci sınıftan beri arkadaşız, tırtıllarla ilgili bir proje için bir araya geldiğimizde. Harika bir kartonpiyer koza yapmıştık. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca Mia ve ben umutsuzca inek kalmaya devam ettik ve Owen daha da havalı oldu. Konserler ve müzik blogları hakkında konuştuğu sürü yeni arkadaşı var. Ben aslında

Quiz Bowl'a katılmayacağı için gergindim ama içinde hâlâ çok fazla inek olduğunu kanıtladığında da çok sevindim.

Haritayı ondan geri aldım ve tekrar baktım. "Doğum günüm mü? İyiydi. Gerçekten hiçbir şey yapmadım."

benim onlara, onları partime davet etmediğimi söyleme şeklim. Sadece partim yoktu. Uzun zaman önce ailemle birlikte Pete'lere gelmesi için sadece Quinn'i davet ettiğim için beni kıskandıklarını biliyorum. Ama Quinn'le işler farklıydı. O bir okul arkadaşı değildi. O-

Önemli değil. Artık her şey farklı bir şekilde farklı. "Dostum, doğum günümü seviyorum," diyor Owen.

"Ben de," diye ekliyor Mia. "Özellikle de pasta."

"Hediyeler ve pasta harika tabii ki ama en güzel yanı, annemle babamın bana Erika'dan daha fazla ilgi gösterdiği tek gün olması."

"Lütfen, eminim yılın tek günü değildir," diyorum.

Owen'ın yüzü ciddidir. "Bilmiyorsun bile. Erika'yı ÖVÜYORLAR. Her şey yanına kâr kalıyor."

Erika, Owen'ın sevimli küçük kız kardeşi. Üçüncü sınıfa gidiyor, her şeyi puantiyeli giyiyor ve herkes onu seviyor.

"Çünkü o en küçükleri," diyor Mia. "İki erkek kardeşimin de yaptıkları yanlarına kâr kalıyor. Ama ben bir saniyelğine sekizinci sınıfların masasına gidiyorum. Görünüşe göre Peter'in elinde güncellenmiş bir alıştırmalar soruları listesi var."

Owen ve ben gülümsüyoruz. Sadece Mia yeni alıştırmalar sorularını görmeye bu kadar susamış olabilir. Onun sessizce Peter'a doğru ilerleyişini izliyoruz. Teknik olarak hepimiz tek bir takımız ama daha genç olduğumuz için sekizinci sınıflar hepimizin gözünü korkutuyor. Bunu yüksek sesle itiraf etmesek bile.

"Ne olursa olsun, ailenizin Erika'yı daha çok sevdiği izlenimini edinmedim. Bak, ailenin ofisindeki ilan panosu senin okul ödevlerinle dolu, Erika'nınkilerle değil."

Owen'ın annesi, Dr. Tanaka, benim dişçim. Babası da diş hekimi. Birlikte bir muayenehane işletiyorlar. Bence ailesinin Owen'ın mükemmel sınavlarıyla gurur onları asmaları çok şirin. Diş temizliğim için çağrılmayı beklerken hep onlara bakıyorum.

"Çünkü ben daha iyi notlar alıyorum!"

Ona bir bakış attım. "Sanırım en büyük sen olduğun için."

"Erika Sakura'yı ne kadar şımarttıklarını anlamıyorsun."

Hem Owen'ın hem de Erika'nın ilk adları ve Japonca adları var, bunlar aynı zamanda göbek adları. Evde ve Japonya'daki ailelerini ziyaret ettiklerinde göbek adlarını kullanıyorlar. Owen'ınki Daisuke. Bunu benimle üçüncü sınıfta paylaşmıştı. Bunu bilmek beni özel hissettirdi.

"Pekâlâ çocuklar," diyor Koç Pearlman, masasının arkasından ayağa kalkarak. Koç Pearlman beyaz, uzun boylu, geniş omuzlu ve iki tutam gri saç dışında tamamen kel bir kafaya sahip. Quiz Bowl koçu yerine futbol koçu olabilecek birine benziyor. "Bugünün daha çok serbest bir antrenman olduğunu biliyorum ama Perşembe günü bir hücum maçı yapacağız. Hepinizin nasıl bir performans sergilediğini gördükten sonra, bir sonraki karşılaşmamız için daha iyi bir oyun planı hazırlayacağım. Kulağa hoş geliyor mu?"

Hepimiz başımızı sallıyoruz. Sekizinci sınıflarla birlikte oturduğu için çok mutlu olan Mia'ya gizlice bakıyorum. Yeni alıştırma sorularına göz gezdiriyor.

Koç Pearlman kapıdan çıkarken her birimize beşlik çakıyor. Mia, Owen ve ben koridorda tekrar bir araya geldik. Dolaplarımıza doğru ilerlerken Owen ve Mia zil stratejisi hakkında tartışmaya devam ediyor. Birdenbire konuşmayı kestiklerinde bir şeyler olduğunu anlıyorum.

Tam o sırada Quinn McCauley'nin dolabımın önünde durduğunu gördüm.

Mia bana baktı. Quinn'le sorun hakkında hiç konuşmamıştık. Söyleyecek pek bir şey yoktu. Bu bir denklemdi.

gerçekten çok açık.

"Yarın görüşecek miyiz?" Mia sorar.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Sadece matematik ders kitabımı almam gerekiyor, sonra sizinle dışarıda yürüyeceğim."

Bunu söylerken Quinn'e bakmıyorum ama yolumdan çekileceğini umarak dolabıma yaklaşıyorum. Kafamı kaldırdığımda hâlâ orada duruyordu. Lacivert kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon giymişti ve uzun kıvılc saçları yüzünü kısmen gizliyordu. Biz küçükken, büyükannem ona sürekli saçlarını geriye atmasını yoksa gözlerine kist kaçacağını söylerdi. Quinn ve ben, büyükannem bunu her söylediğinde kafiye yüzünden gülerdik. Anaokuluna girerken birlikte "Gözlerine perde inecek" diye şarkı söylerdik. Muhtemelen gerçekten sinir bozucuyduk ama beş yaşındayken çok komikti.

Konuşmak için ağzımı açtığımda boğazım kurudu. "Lütfen çekilir misiniz?"

Quinn'in gözleri benimkilerle buluştu. İrkiliyorum ve göz temasını kesiyorum ama spor ayakkabılarının yere vurduğunu duyuyorum.

"Cora," diyor. "Aldın mı . . . ?" Sözüünü kesiyor.

Quinn daha küçükken konuşma terapisine gidiyordu. Kekeliyordu ve cümleleri her zaman tam olarak tamamlayamıyordu. Yaşı ilerledikçe bu durum çoğunlukla ortadan kalktı ama hala bazen oluyor. Beyninin "donma" dediği şeyi yapıp yapmadığını görmek için ona göz kırpacığım bir kod geliştirdik.

Hiç düşünmeden dönüp ona göz kırpiyorum.

O da kırpiyor. İki kez. Bu *evet* demek, *ama ben iyiyim*.

Onu iterek geçiyorum ve o da beni içeri almak için yoldan çekiliyor. Dolabımla oynuyorum, ellerim titriyor. Şifreyi bir kez karıştırdım ama ikinci denememde doğru şifreyi buldum. Matematik kitabımı alıp sırt çantama yerleştiriyorum. Ajandamı açıyorum ve başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını hızlıca kontrol ediyorum.

Dolabımı kapattığımda Quinn, "Cora, kutuyu açtın mı? Gördün mü? İşleri düzeltmenin bir yolunu buldum."

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Yüzüme kan hücum etti. Bütün koridor kendi ekseninde dönüyor. Baş aşağı duruyormuşum gibi hissediyorum. "Düzeltecek mi?" Diyorum. "Bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Kardeşinin yaptığını düzeltecek hiçbir şey yok. Üzgünüm Quinn, ama seninle konuşamam. Şimdi olmaz. Asla olmaz."

Mia ve Owen koridorun sonunda beni bekliyorlar. Bu konuşmanın ne kadarını duyduklarından emin değilim. Umarım hiçbirini duymamışlardır.

"Lütfen, Cora!" Quinn bağılıyor. Sesi dolaplarda yankılanıyor. "Bu zaman yolculuğu. Her şeyi biliyorsun. Bu-bu-bu-bu ..."

Cümlesini tamamlamıyor ve ben de arkamı dönmüyorum. Ama arkamı dönmesem de *zaman yolculuğu* kelimeleri içimde düğümleniyor. Neden bahsediyor acaba? Parmaklarımın ucunda yapışkan bir his karıncalanıyor. Ellerimi ceplerime sokup görmezden gelmeye çalışıyorum ama devam ediyor.

Mia ve Owen'a yetişmek için koşuyorum. Onlara ulaştığımda Mia'nın dudakları düz, büzülmüş bir çizgi halindeydi ve Owen garip bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

"İyi misin?" Mia sorar.

Başımı salladım. "Bu konuda konuşmak ."

Mia'nın dudakları büzülmüş. Hepimiz birkaç saniye öylece durduk. Mia bana ne yapacağını bilemediği, kalanı olan bir matematik problemiymişim gibi bakmaya devam ediyor.

Sonunda elimi hafifçe sallayarak kaldırıyorum. "Yarın görüşürüz çocuklar." Park yerinde beni beklediğini fark ettiğim büyükanneme doğru yürümek için gruptan ayrılıyorum, o karıncalanma hissi hala parmak uçlarımda. *Zaman yolculuğu.*

Dört Quinn

Sevgili Parker,

Annemle babamın artık sürekli kavga ettiğini biliyor muydun? Sen etraftayken tartışıklarını biliyorum ama bunlar normal ebeveynlik davranışlarıydı, değil mi? Annemin, babam izin kâğıdımı imzalamayı unuttu diye kızması ya da babamın, annemin boş mısır gevreği kutusunu atmak yerine dolaba geri koymasına sinirlenmesi gibi.

Şimdi senin hakkında tartışıyorlar. Ve yaptığın şeyi neden yaptığını. Herkes anne ve babamın hatası olduğunu söylüyor. Annem babamın silahları yüzünden kızgın, bunu anlıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, içten içe bunun annemin ya da babamın hatası olmadığını biliyorum. Bir şey bildiklerini sanmıyorum.

Ama ben gördüm. Bir öğleden sonra seni

gördüm. Bir şey söylemeliydim ama

*söylemedim. Kız kardeşini,
Quinn*

Cora'yla konuşmak istediğim gibi gitmedi. Ama en azından Cora'nın kutuyu açmadığını biliyorum. Belki şimdi açacak çünkü merak edecek. Cora ne kadar kızgın olsa da, iyi bir gizeme asla karşı koyamayacağını da biliyorum.

Buna güveniyorum.

Kapıyı itip açtım ve okuldan çıktım. Okulumuz büyük bir orman koruma alanına bakıyor. Ormanlık alan tüm kasaba boyunca uzanıyor. Bu da eve gitmek için ormanın içinden geçebileceğim anlamına geliyor. Teknik olarak bunu yapmamamız gerekiyor. Kaldırımda uzun yoldan yürümemiz gerekiyor. Ve geçen yıla kadar bu kurallara hep uydum, sonra kurallar o kadar da önemli görünmedi.

Ormanın derinliklerine doğru yürüdükçe, dünyanın geri kalanı kaybolmaya başlıyor. Ağaçlar tepemde uzanıyor ve gökyüzünün çoğunu gölgeliyor. Yaprakları hâlâ çoğunlukla yeşil, ama bazılarının kenarları turunculaşmaya ya da yanık altın rengine dönmeye başlıyor. Dışarıdaki hava kamp ateşi dumanı ve tarçın gibi kokuyor.

Çizmek istediğim ama bir türlü çizemediğim türden bir sahne. Bir renk ve doku patlaması. Figürleri ve şekilleri iyi çizebiliyorum ama diğer şeyleri, bir yeri canlı kılan şeyleri asla tam olarak çizemiyorum. Kokular, orman zeminine sıçrayan ışığın tuhaf açısı, durgunluk.

Durgunluğu çizmek gerçekten zor. Ama aynı zamanda ormanda en çok sevdiğim şeylerden biri de bu, ne kadar sessiz oldukları.

Ormana geliyorum çünkü kardeşimi arıyorum. Ormandayken başka bir dünyadaymışım gibi davranabiliyorum. Eskiden Parker'ı arıyorum, biz küçükken olduğu kişiyi, kurtarmak istediğim kişiyi. Kardeşim yaptıklarından sonra kurtarılmayı hak etmiyor ama yine de onu kurtarmayı istemekten kendimi alamıyorum. Onu kurtarma arzum, kaşırmaktan kendimi alamadığım panik dolu bir kaşıntı.

İnternette zaman yolculuğuyla ilgili okuduğum her şey, eğer zamanda yolculuk yapmak istiyorsanız bir solucan deliği bulmanız gerektiğini söylüyor. Eminim Cora'nın daha bilimsel bir tanımı vardır, ama benim anladığım solucan deliği zamanın başka bir bölümüne açılan bir kapı gibi. Solucan deliğini ileri ya da geri gitmek için kullanabilirsiniz.

Geriye gitmek istiyorum. Geriye gitmem gerek.

İyi haber şu ki, Google'da yaptığım tüm araştırmalar bana geriye gitmenin ileriye gitmekten daha kolay olduğunu söyledi. Ama bir solucan deliği bulmak kolay değil,

Geriye doğru gidiyor olsanız bile. Ne zaman bir solucan deliği bulmanın ne kadar zor olduğunu okusam, kelimelerin üzerinden atlamaya başlıyorum ve beynim bunalmış hissediyor.

Kelime atlayan beynim yüzünden, zaman makinesinin nasıl yapılacağı gibi karmaşık konularda Cora'nın yardımına ihtiyacım olacak, ancak solucan deliklerinin en çok eski yerlerde bulunduğunu söyleyen kısmı anlayabildim. Hafızası olan yerlerde.

Ormanın çok eski bir yer olduğuna eminim. Ve orman benim için çok fazla anı barındırıyor. Onun anıları.

Okuduğum her şey bir solucan deliği bulmanın en iyi yolunun bir solucan deliğinin ortaya çıkmasını istemek olduğunu söylüyor. Bu bana büyüyü düşündürüyor. Kendimi büyü yapmak için mükemmel yeri arayan bir cadı gibi hayal ediyorum. Cora'nın yardımı olmadan zaman makinesini yapamayabilirim ama inşa etmek için en iyi yeri bulmaya kararlıyım.

Ve bu benim yapabileceğim bir şey çünkü ormanı biliyorum. Onların büyüsünü biliyorum.

Her gün eve yürürken ormanı tarıyor, dikkatimi çeken bir şey arıyorum. Şöyle diyen bir şey: *Burası o yer. Burası büyülü bir şeylerin olabileceği yer.*

Ve her gün, bu dev meşe ağacına geri dönüyorum. Ağaç beni kendisine doğru çağırıyor, kardeşimin anısıyla yankılanıyor, bana onun yaptıklarını yapabilecek bir insan olmadan önceki halini hatırlatıyor.

Bu ağaca direnmeye devam ediyorum. Geçmiş olan bir ağaç. Ve tarih geçmiş ve geçmiş de gölgelerde gizlenen bir canavar. O canavar büyük, acımasız ve korkutucu ve ben onunla yüzleşmek istemiyorum.

Ama yapmam gerektiğini biliyorum.

Ağaç, orman koruma alanını ikiye bölen derenin hemen kıyısında yetişiyor. Ona ulaşmak için dereyi geçmem gerekiyor. Bugün karşıya geçmek kolay olmalı çünkü bir haftadır yağmur yağmadığı için deredeki su azalmış durumda. Bazen derenin akıntısı gürültülü *bir vınlamaya* dönüşüyor, ama şu anda ancak bir şırıltı.

Kayadan kayaya zıplayarak diğer tarafa geçiyorum. Ayakkabılarım ıslanmadı bile. Bu iyiye işaret olmalı. Bu günlerde hep işaret arıyorum.

Dev meşe ağacının her yöne uzanan kalın dalları vardır. Fantastik bir kitabın kapağında görebileceğiniz türden bir ağaca benziyor.

Kütüphaneden. Bunun bir illüstrasyonunu hayal etmek kolay, çok sayıda ağır karakalem gölgelendirme, ağacın yanında iki cadı, gökyüzünde büyük bir dolunay.

Küçükken Parker ve ben sürekli ormanda oynardık. O kadar uzağa koşardık ki eve dönüş yolunu bulabilecek miyiz diye merak ederdim. Ama o zamanlar Parker beni hep eve götürürdü.

Daha büyük olduğu için ağaçlara tırmanmada biraz daha iyiydi. Ben daha hızlıydım ama o daha yükseğe çıkabiliyordu. Bir gün, dev meşe ağacına tırmanmak için mücadele etti. Yavaşça aşağı inmeden önce sadece birkaç dal çıkabildi.

"Ona tırmanma," dedi bana. "Çok uzun."

Onu görmezden geldim. Mücadele ederek kendimi alt dallardan birinin üzerine çektim. Oradan yukarıya doğru tırmanmayı başardım. Ancak çok yükseğe çıktığımda hatamı fark ettim. Yere bakarken içime bir korku yayıldı.

"Yardım edin!" Ona doğru çığlık attım.

Ve kardeşim geldi. Ağaca tırmandı. Yavaşça. Ve yine yavaşça, inmemeye yardım etti. Yol boyunca elini sıktım. Ayaklarım yere değdiğinde gözlerindeki yaşları gördüm.

"" dedi. ". İyisin, değil mi?" Gözyaşlarını saklamak için gözlerini sildi ama ben onları gördüm. Benim için bir anlam ifade ediyorlardı. İyi bir şey. Gerçek bir şey. Keşke ona gözyaşlarını saklamak zorunda olmadığını söyleseydim.

"İyi değilim," diyorum ormana. Etrafımdaki boşluğa. Bu sefer gözyaşı yok. Sadece ben ve anılarım var.

Kardeşimle ilgili anılarım yabani otlarla dolu bir bahçe gibi. Onları çekiştiriyorum, bazen kötü olanları, bazen de daha çok acı verdiği için iyi olanları söküp atmak istiyorum. Bu anıyı pek çok kez söküp attım ama tekrar büyümeye devam ediyor.

Avucumu dev meşe ağacının sert kabuğuna bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen," diye fısıldıyorum ona. "Lütfen doğru yerde ol. İşleri düzeltmemeye yardım et."

Küçük bir parçam ağacın bana cevap vermesini bekliyor ama vermiyor. Bir rüzgâr ormanda dalgalanıyor, ağacın yapraklarını hışırdatıyor ve kapüşonumun arkasını yukarı kaldırıyor.

Ama bu yeterli bir cevap gibi geliyor.

Beş Cora

"Isırmayacağını biliyorsun," diyor büyükannem, ben kalemimi tamamlanmamış matematik ödevime vururken. Beş dakikadır aynı soruya bakıp duruyorum.

Babam mutfakta yemek yapıyor. Akşam yemeği için onun gecesi. Babam iyi bir aşçı değil ama peynirli çırpılmış yumurtada ustalaşmış. Püf noktası, bolca tuz eklemek. Doğruluk adına, onun tuz tutamlarının daha çok avuç dolusu olduğunu belirtmek gerekir. Babamın akşam yemeklerinde hepimiz çok su içmek zorunda kalıyoruz.

Büyükannem oturma odasında örgü örüyor. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Şimdi ben x 'i çözmeye çalışırken onun beni gözetlediğini hissediyorum. Büyükannem her zaman birinci sınıf bir hafiye olmuştur.

İçimi çektim ve yere oturdum. Son bir saattir dizlerimin üzerindeydim. Ödevlerimi kahve masasının etrafında yapmayı seviyorum, ama bu diz çökmek anlamına geliyor. Mabel bunun hep tuhaf olduğunu düşünürdü ama benim işime geliyor.

"Ben kutudan bahsediyorum," diyor Grams.

Kalemimi sıkıyorum. "Biliyorum."

"Yemekten önce açabilirsin."

Tekrar iç çektim. Bu sefer daha yüksek sesle ve daha dramatik bir şekilde.

Büyükannem mesajı almamış gibi görünüyor. Örgü örmeye devam ediyor. Şu anda kendisi için krem rengi bir hırka üzerinde çalışıyor. Mabel ölmeden önce, Mabel'in seçtiği bir kazak üzerinde çalışıyordu.

Dışarıda. Deniz mavisi ve griydi, şevron desenliydi. Haberi aldığımızda sadece yarısı bitmişti. Ona ne olduğunu bilmiyorum ama bazen büyükannemi örgü örerken gördüğümde, muhtemelen dolabının arkasında tozlanan o kazağı düşünüyorum ve içimden ağlamak geliyor.

"şeyleri bir kenara bırakmak daha kolay olabilir," diyor Grams.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ben hiçbir şeyi tutmuyorum."

Büyükannem bana bir bakış attı. "Oh, gerçekten mi?"

Ona göstermek istercesine iki elimi de uzatıyorum. "Mecazi anlamda konuşuyorum, tatlı bezelyem."

"Biliyorum," diye homurdanıyorum. Metaforlar anladığım bir kavram, ancak gerçek bir konuşmada kullanıldıklarında oldukça can sıkıcı olabiliyorlar.

"O zaman neden bu kadar akıllı davranıyorsun?" "Çünkü peşini bırakmanı istiyorum."

"Bırak gitsin. Hm." Büyükannem bana gülümsüyor. "Bence kutuyu açarsan ikimize de yardımcı olur. Sana sürekli söylediğim gibi, bu sadece bir kutu Cora London."

Göbek adım annem tarafından seçildi. Annem hem Mabel'a hem de bana bir gün ziyaret etmek istediği şehirlerin -Paris ve Londra- göbek adlarını vermiş. Annemin hiç gidip gitmediğini bilmiyorum ama ben beş yaşındayken Mabel ve ben büyüdüğümüzde bu şehirleri birlikte ziyaret edeceğimize dair serçe parmağımızla söz vermiştik.

Şimdi, Quinn'in kardeşi yüzünden, Mabel o şehirleri asla ziyaret edemeyecek.

O kutuyu kesinlikle açmayacağım.

"Yemek hazır," diye sesleniyor babam. Oturma odasına doğru adım attı. Üzerinde Mabel ve benim "Profesör Ceketi" dediğimiz bir ceket vardı, çünkü dirsekleri yamalı bir tüvitti. Bizi hemen düzeltti ve ceket yerine palto denmesinin daha uygun olacağını söyledi ki bu nedense bizi gülmekten kırdı geçirdi. Mabel haftalarca "Ceket" dedi, ben de "Palto!" diye cevap verdim ve sonra yine kıkırdamaya başladık.

İçgüdüsel olarak kollarımı karnıma sarıyorum, o kahkahanın içimde hissediyorum.

"İyi misin?" Babam soruyor.

Büyükannem benim yerime cevap verir. "Cora bir şeyi kontrol etmek için hemen odasına gidiyor. Tabağını sıcak tutması için fırına koyacağım."

Babam emin görünmüyor. Büyükanneme ters ters bakıyorum. "Çırpılmış yumurta fırına girmez," diyorum.

"Oh, sadece izle. Yaşlı kemiklerim yemeğinizi sıcak tutmanın bir yolunu bulacaktır."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yukarı çıkmayacağım."

Babam mutfağa geri döndü. Büyükanneyle olan kavgalarımın ortasına girmeyi sevmez. Onunla çok fazla kavga etmiyoruz ama eskiden Mabel ve o, büyükanneimin "uluyan" dediği türden bir sürü kavga ederlerdi.

"Cora, bebeğim." Büyükanneimin sesi şimdi daha yumuşak. "Bu işi halledersen evdeki herkes kendini daha iyi hissedecek."

Sıcak gözyaşlarının gözlerime battığını hissedebiliyorum. Elimin tersiyle onları sıvazlıyorum, utanıyorum. Her şeyden önce bu beni ağlatmamalıydı. "Aşılacak bir şey yok."

Grams çenesini kaldırır. "Kutuyu aç."

Biraz daha tartışmak üzereyim ama büyükanneimin gözlerindeki parıltıdan benden beş adım önde olduğunu anlayabiliyorum. Bazen bir oyun oynanmadan önce kaybettiğinizi anlayabilirsiniz.

Merdivene doğru ilerliyorum. Büyükanneim dün kutuyu yatağımın yanına koydu. O zamandan beri bana bakıyor. Gördün mü? O bir satranç ustası.

Ağırlığımı tirabzana yaslıyorum ama merdivenlerden yukarı çıkmıyorum. Henüz.

Büyükanneim bana bakıp duruyor. Biraz gülümsüyor. "Fazladan bir dilim tost yapacağım senin için ekmek."

"Yumurtalarım soğuk olacak."

"Saçmalama. Sana daha önce de , sıcak kalmalarını sağlayacağım." "Yine de."

"Cora London, git kutuyu aç."

"Açacağım, içine bakacağım ve sonra her şeyi ." "Açtığın sürece nasıl istersen."

Merdivenleri çıkarken büyükanneim sesleniyor: "Seninle gurur duyuyorum, tatlım."

Altı Quinn

Sevgili Parker,

Küçükken arabanın camından dışarı bakıp babama çimento kamyonunun ne olduğunu sorduğunu hatırlıyor musun? Neden sürekli döndüğünü bilmek istemiştin.

Size çimentonun ıslak kalması için nasıl dönmesi gerektiği hakkında bir açıklama yaptı, böylece dökülmeye hazır olacaktı, ama siz hala aynı soruyu sormaya devam ettiniz. Sanki onun verdiği cevap sizin aradığınız cevap değildi.

Ben de öyle hissediyorum. Kendime seninle ilgili aynı soruları sorup duruyorum. Cevapları bilsem de, cevapların değişeceğini umarak sormaya devam ediyorum.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Babam ve annem muhasebeciydi ama annem her şey olup bittikten hemen sonra işini bıraktı. Şimdi sürekli evde. Bazı şeyleri çözmek için zaman ayırdığını söylüyor. O şeylerin ne olduğunu hiç söylemiyor.

Eve geldiğimde annem mutfakta zıplıyordu. Joni Mitchell hafif hafif çalıyor ve ocağın her gözünde bir tencere var. Şarkıya eşlik ediyorum. Ben küçükken annemle birlikte çok söylediğimiz bir şarkıydı.

Freeze-Up'larımın en kötü olduğu zamanlarda şarkı söylemek zihnimi açmama yardımcı oluyordu. Beynim artık bunu pek yapmıyor ama şarkı söylemenin beni daha iyi hissettiren bir yanı var.

Annem kareli bir önlük giyiyor ve benimkiyle aynı kıvıll renkteki saçları uzun bir örgü halinde sırtından aşağı dökölüyor. Parker'ın saçları babamla aynı kahverengiydi, yazın açılan koyu bir ton. Ama annemle ben birbirimize uyuyoruz. Eskiden "şafak saçlarımız" olduğunu söylerdi. Bunu bana bir süredir söylemiyor.

"Quinn!" diyor. Beni sıkıca sarıyor. Tüm baharat dolabı gibi kokuyor. İşinden ayrıldığından beri annem yemek pişirmeye iyice merak saldı. Akşam yemeği eskiden mikrodalgada makarna ve peynir ve hindi sandviç artıklarıydı. Şimdi ise tam olarak telaffuz edemediğim coq au vin gibi şeyler.

"Günün nasıl geçti?"

"Peki," diyorum ve sırt çantamı çamurluktaki kancaya asıyorum. Önceden eşyalarımı her yere atardım. Ama şimdi her şeyi doğru yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Her şeyi elimden geldiğince mükemmel yaparsam, evrenin beni bir solucan deliğiyle ödüllendireceğini umuyorum.

Lütfen, lütfen, lütfen, evrene günde milyonlarca kez fısıldıyorum. İyi bir evlat olmamı izle. Kıpırdamadan oturmak çok zor olsa da sınıfta dikkatimi vermeme izle. Çamaşırlarımı büyük, dağınık bir yığın halinde şifonyerime atmak yerine katlamamı izle.

"Çok ödev var mı?"

"Çok kötü değil."

Cupcake odaya süzölüyor. Bacaklarıma sürtölüyor. Her zamanki gibi yüksek sesle mırılıyor. Cupcake Parker'ın kedisiydi ama Parker gitmeden çok önce benim kedim olmuştu. Parker onu ve onun için önemli olan diğer her şeyi umursamayla bıraktığında benim kedim oldu.

Gri ve beyaz patileri var. Cupcake'in kulaklarının arasını kaşımak için eğildim. Daha yüksek sesle mırılıyor.

Annem bana tahta bir kaşık uzattı. "Al, tadına ." Kremalı bir sos. Bol sarımsaklı. "Nefis."

"İyi mi? Bugün daha önce batırmıştım ama sanırım bu sefer doğru yapmış olabilirim." Annemin gözleri kocaman. Son zamanlarda çok sık böyle oluyor. Eğer onu çizecek olsaydım, kasırganın bir parçası yapardım, fırtınalı rüzgarlar ve çılgınca bir enerji.

"Gerçekten çok iyi anne," diye onu temin ediyorum.

Omzunun üzerinden saate bakıyor. "Baban bugün akşam yemeğine kadar evde olacağına söz verdi."

Annem işinden ayrılırken, babam olabildiğince çok zamanını işte geçiriyor gibi görünüyor. Her şey olup bittiğinden beri babamı yakalı gömlek, pantolon ve kravat dışında bir şeyle görmedim. Eğer babamı çizecek olsaydım, onu para toplayan ve olabildiğince hızlı kapanan bir yazar kasa gibi çizerdim.

Annem çeşitli tencereleri karıştırmaya ve fırında ne varsa kontrol etmeye geri döner. "Bana gününü anlatır mısın?"

Demek istediği şu: *Endişelenmem gereken birine dönüşmediğin konusunda bana güvence ver.*

"İyiymiş," diyorum. *Tercümesi: Benim için endişelenmene gerek yok.* Annem elinde başka bir tahta kaşıkla geri geliyor. "Bunun tadına bakar mısın?" Daha fazla sarımsak. O da lezzetli. "Nefis" diyorum yine.

"Gerçekten mi?"

Dudaklarım bükülüyor, ağzım açılıp kapanıyor. Ona planımı, her şeyi yeniden nasıl yoluna koyacağımı anlatmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama yapamıyorum. Henüz yapamam.

Ona toplayabildiğim en güven verici gülümsemeyi veriyorum. "Gerçekten öyle, anne."

Yedi

Cora

"Gelmek istemediğine emin misin?" Mia soruyor. Dolabıma yaslanmış, kumral saçlarının ucuyla oynuyor. Saçlarının çoğunu bir hafta önce kestirmişti - hepsini kestirmek için çevresel bir nedeni vardı ama şimdi hatırlayamıyorum. Beyaz teninde hala güneş yanığı izleri var, mercanlara zarar verdiği için SPF sürmeyi reddettiği Florida'ya yaptığı yaz gezisinden kalma. Hala acıyor gibi de görünüyor.

"Yapamam." Sırt çantamın fermuarını çekip omzuma atıyorum.

"Owen orada olacak."

Kaşlarımı . "Bu da ne demek şimdi?"

"Biliyorsun." Mia kayıyor, yüzü kızarıyor. Ben de kendi yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Hayır, bilmiyorum."

Mia kollarını kavuşturur. "Ah, hadi ama. Müzik ekibi yerine bizi seçtiğini öğrenince heyecanlanacağını sanmıştım."

Mia, Owen'ın diğer arkadaşlarına "müzik ekibi" diyor. Sadece bazıları bir enstrüman çalıyor ama hepsi müzik hakkında o kadar çok konuşuyor ki dünyada var olan tek şeyin müzik olduğunu sanırsınız. Babamla birlikte devlet radyosunu dinlediğim için klasik müzik ve bağış toplama hakkında nasıl konuşulacağını biliyorum. Bu da Owen'ın diğer arkadaşlarıyla sohbet etmekte pek iyi olmadığımı anlamına geliyor. Yine de öğrenmeye çalışıyorum.

"Öyle değil," diyorum, Owen'ı gördüğümde bazen hissettiğim o sarsılmış gazoz kutusu hissini kabul etmeyi bile reddederek.

Mabel bana sürekli birine "aşık" olup olmadığımı sorardı. Cinsiyeti ne olursa olsun herhangi birinden hoşlanmamı sorun etmeyeceğini her zaman açıkça belirtirdi ama ben hiçbir zaman tek bir isim bile bulamazdım. Birini uydurmayı bile düşündüm çünkü her sorduğunda boş cevap verdiğim için hayal kırıklığına uğradığını biliyordum.

O zamanlar *crush* kelimesi, heceleme sınavlarında karşıma çıkan *dış iskelet* ya da *yaprak döken* gibi yabancı ve şaşırtıcı geliyordu. Tanımlayabilsem de gerçekten anlamıyordum. Şimdi nihayet anladığıma göre, Mabel'la bu konuda konuşabilmeyi her şeyden çok istiyorum. Karnımdaki gaz hissi konusunda ne yapmam gerektiğini bilirdi. Muhtemelen Owen'ın sevdiği grupları da biliyordur. İyi bir tavsiyesi olurdu.

Gelecekte bir insanı özlediğiniz zaman için bir kelime olmalı. Sadece onlarla ilgili anıları özlemek değil, onlarla hiç anıları da özlemek.

Mia yüzümde bir şey görüyor olmalı. "İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Dolabımı kapattım. "Sadece bugün geç saate kadar kalamam."

Mia sonunda, "Fikrini değiştirirsen bilgisayar laboratuvarında olacağız," dedi.

O ve Owen okuldan sonra Quiz Bowl'a "çalışmak" için kalıyorlar. Çalışmak temelde bilgi web sitelerinde derin bir dalış yapmaktır. Ezberleyebildikleri kadar çok rastgele bilgi ezberleyecekler. Onlara katılmalıyım ama katılamam. Quinn'i bulmalıyım.

Bu da milyon yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir şey. Ayrıca cevaplamak istemediğim tonlarca soru sorulmadan Mia'ya kesinlikle anlatabileceğim bir şey değil. Daha doğrusu, nasıl cevaplayacağımı bilmediğim için cevaplayamadığım.

Yani ona tam olarak yalan söylemiyorum. Ama ona gerçeği de söylemiyorum. Bu yarı-yalan mideme kramplar girmesine neden oluyor. Yalan ve yanlış bilginin her türlüünden nefret ederim.

"Görüşürüz," diyorum yollarımız ayrılırken, o bilgisayar laboratuvarına doğru gidiyor, ben de nereye gittiğimi bilmiyorum. Quinn'in dolabına doğru yürüyorum.

Orada değil.

Koridorlarda amaçsızca dolaşıyorum. Onu hiçbir yerde bulamadım. Başımı arkaya eğip iç geçiriyorum. Muhtemelen çoktan eve yürümüştür. Anne ve babası çalıştığı için Quinn her zaman yürüyen bir çocuk olmuştur. Eskiden eve birlikte yürürdük ama beni büyükannem alırdı, özellikle de okuldan sonra bir işim varsa.

Okulumuzdan atletizm sahalarına doğru kıvrılan kaldırımdan aşağı iniyorum. Sırt çantamın askılarını çekiştiriyorum ve sonunda Quinn'i bulduğumda ona ne söyleyeceğimin provasını yapıyorum.

Senin fikrin hakkında konuşamayız çünkü artık arkadaş değiliz.

Olanlar yüzünden artık arkadaş olamayız.

Kutunun içindekinin gerçek olmasını istiyorum ama gerçek sanmıyorum.

Ancak bunları söylemeye çalışırken bile kafamın içinde başka bir ses bana tıslıyor. Görmezden gelmenin gittikçe zorlaştığı bir ses bu. Bilgisayar laboratuvarında Quiz Bowl için pratik yapmak yerine beni burada Quinn'i aramaya iten ses bu.

"Cora?"

Yürümeyi bıraktım. Bu Quinn. Gençken Quinn'le psişik iletişim kurabildiğimizi düşünürdüm. Telepatik olarak konuşabilen en iyi arkadaşlar hakkında bir kitap okumuştum ve Quinn ile bunu yapabileceğimize ikna olmuşum.

Gerçi o kitap kurguydu. Psişik iletişim, titiz bilimsel incelemeler altında kontrol edilen bir fenomen değildir. Yani onu psişik olarak çağırmağımı biliyorum ama sanki çağırmışım gibi geliyor.

Sırt çantamın askılarını tekrar sertçe çekiyorum. Bir şeye tutunmak iyi hissettiriyor. "Ben de seni arıyordum."

Quinn'in yüzü bir zarf gibi açılıyor, bütün bir duygu mektubu yüzüne dökülüyor. "Öyle miydin?"

Bir düdük sesiyle döndüm. Kız futbol takımı sahayı adımlıyor. Plastik turuncu koniler içeren bir talim yapıyorlar. Önce sahaya sonra da Quinn'e bakıyorum. "Burada ne işin var?"

O da futbol sahasına bakıyor. "Ne?"

"Neden buradasın?" Tekrar sordum. "Sen takımda değilsin."

"Oh," diyor başını öne eğerek. "Biliyorum. Sadece bazen futbolu özleyorum."

"Sen de deneyebilirdin."

Yukarı bakıyor. "Bekle. Benim takımda olmadığımı biliyor musun?"

Omuz silkiyorum, buna nasıl cevap vereceğimden biraz emin değilim. Sanırım onun takımda olmadığını biliyorum. Neden olduğundan emin değilim. Bu yıl Quinn McCauley ile ilgili her şeyi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım, ama beynim orada burada bilgi parçaları kaydetti. "Hep yedinci sınıfı bekleyemeyeceğini söyledin."

"Çünkü takım sporları o zaman başlıyor," diye düşüncemi tamamlıyor. Tanıdık geldiği için nefes veriyorum ama sonra Mabel'ı düşünüyorum. Bu doğru değil. Böyle hissetmemeliyim. Dişlerimi sıkıyorum. Şimdi nefes verme zamanı değil.

Quinn, "Kutuyu sen açtın," diyor.

Başımı salladım. Kutuyu çabucak açıp büyükanneme bunu yaptığımı söylemeyi ve sonra da her şeyi çöpe atıp çürümeye terk etmeyi planlamıştım - gerçekten ama gerçekten planlamıştım. Ama bu, kutunun içinde ne olduğunu görmeden önceydi.

İlk makaleyi kutudan çıkarıp başlığını okuduğumda: "Colorado'da Bir Adam Zaman Yolcusu Olduğunu İddia Ediyor; Bunu Kanıtlamak İçin Yalan Dedektörü Testinden Geçti"- nefesim boğazımda düğümlendi.

Okumadan bir kenara atamazdım. Öyle de yaptım. Makale, oğlunun kaderini değiştirmek amacıyla 2034 yılından geldiğini iddia eden Roger Billows adında bir adamı anlatıyordu. Nefesimi tuttum. *Oğlunun kaderini değiştirmek*. Makaleyi tekrar tekrar okudum. Kısaydı, sadece birkaç paragraf. Makalenin hiçbir yerinde Roger'ın oğluna tam olarak ne olduğu yazmıyordu.

Daha da önemlisi, Roger'ın oğlunu kurtarmakta başarılı olup olmadığı belirtilmemiştir.

En önemlisi, Roger'ın zamanda yolculuğu nasıl başardığını söylemiyordu.

Yine de makaleyi okumaya devam ettim. Roger'ın siyah-beyaz fotoğrafına baktım. Oldukça basit görünen bir tişört giyiyordu. 2034'ten kalma bir tişörtün neye benzemesini beklediğimden emin değildim ama bu o değildi. Umarım polislerin ona verdiği bir tişörttür. Bu en azından şüphelerimi giderirdi.

İlk makaleyi okuduktan sonra, kendimi tüm yığını okumaktan alıkoyamadım. Akşam yemeği için geri dönmedim ama büyükannem beni rahatsız etmedi. İstedğim kadar odamda kalmama izin verdi, ki bu bir kase mısır gevreği almak için verdiğim kısa mola dışında neredeyse bütün geceydi. Büyükannemin hakkını yemeyelim, bana hiç soru sormadı, sadece kutunun içinde ne olduğunu başından beri bir şekilde bildiğini düşündüren bilmiş bir gülümseme takındı.

"Büyükanneme bundan bahsettin mi?" Quinn'in gözleri büyüdü.

"Ne?"

"Kutu hakkında. İçine ne koyduğunuz hakkında."

Kutunun içindeki her haber, kendisinden önce okuduğum haberden daha imkânsız ama aynı zamanda daha şaşırtıcı bir başlığa sahipti. Grönland'da zaman yolculuğu yaparak hayatına on yıl ekleyebildiğini iddia eden bilim insanıyla ilgili olanı, köpeklerinin kaçtığı çitteki deliği onarmak için zamanda geri giderek köpeklerini kurtardığı iddia edilen Japon evli çiftle ilgili olanı ve Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nün önde gelen profesörlerinden birinin zamanda yolculuğun mümkün olduğuna inanmakla kalmayıp, birilerinin bunu çoktan başardığını duysa şaşırmayacağı konusunda felsefe yaptığı haber vardı.

Yine de her bir makale kısaydı. Tam olarak ete kemiğe bürünmüş çalışmalar değillerdi. Daha fazla araştırma yapmam gerektiğini biliyordum ama bu düşünceye kapıldığım anda Quinn'in fikrinin, soğuk havanın ince bir pencere camındaki çatlaktan içeri girmesi gibi içime işlediğini de anladım. Titredim ve okumaya devam ettim.

"Hayır." Quinn başını sallar. "Kimseye söylemedim. Yani bu makaleleri okuduğun anlamına mı geliyor?"

"Bunlara gerçekten makale denebilir mi bilmiyorum," diyorum, her ne kadar ben de tam olarak öyle diyor olsam da. "Çok kısalar. Daha çok özet gibiler."

Quinn benimle tartışmıyor. Sessiz kalıyor. Sessizlik konusunda her zaman benden daha iyi olmuştur. Sessizliği hiç sevmem. İnsanların sürekli konuşması gerekir yoksa gerilirim. Ama Quinn, bunu atlatabilir. Buna hep imrenmişimdir.

"Yani daha fazla araştırma yapmamız gerekiyor," diyorum sonunda ve sessizliği yine kendi avantajına kullandığını fark ediyorum. Elimi göstermemi sağladı. Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Yani," diye açıklıyorum, "eğer bu konuda birlikte çalışırsak. Ama ben hala bu konuda bir şey bilmiyorum. Çok teorik görünüyor."

"Tüm bilim teorik değil midir?"

Omuz silkiyorum. İyi bir noktaya değindi ama bunu kabul edecek değilim. "Ayrıca, seninle konuşmamalıyım."

"Parker'ın yaptıkları yüzünden mi? Mabel'in ölümünün sebebi o olduğu için mi?"

Uzaktan bir ısıklık sesi daha geliyor. Bunun için minnettarım çünkü Quinn'in az önce söylediği şeyin anlık şokundan uzaklaşmama yardımcı oluyor. Ortaya çıkıp bunu söylediğine inanamıyorum. Büyükannem bile Mabel'in nasıl öldüğüne dair üstü kapalı ifadeler kullanır, *geçmesi gereken zamandı* ya da *şimdi huzur içinde yatıyor* gibi şeyler söyler. Bir keresinde ona bunu söylediğimde bana *örtmecenin* milyon dolarlık bir kelime olduğunu söylemişti. Büyükannemin "milyon dolarlık sözcükler" biriktirmemi küstahça bulduğunu biliyorum ama onları gösteriş yapmak için biriktirmiyorum. Sadece bir şeyler bilmeyi seviyorum. Ne kadar çok şey bilerseniz, gafil olasılığınız o kadar azalır.

Etrafa bakıyorum. Quinn ve benim konuşmamı kaç kişinin kaydettiğini merak ediyorum. Muhtemelen benim çürümüş ve hain bir kardeş olduğuma karar vermişlerdir. Onları suçlamıyorum.

"Evet. Bu yüzden," diyorum.

"Ama-" Quinn duraksıyor. Bir an için beyninin donduğundan endişelendim ama bana üç kez göz kırparak *hayır donmadığını, evet iyi olduğunu* ve *sadece düşüncelerini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu* söyledi.

"Ama?" Soruyorum.

"Ama olanları değiştirmek için birlikte çalışırsak, bu gerçekten senin gibi ..." Quinn başını sallar ve tekrar dener. "Bu gerçekten benimle takıldığın ya da beni affettiğin anlamına gelmiyor. Mabel'a yardım etmek istediğin için. Özür dilerim. Bu mantıklı mı bilmiyorum." Yanağının içini ısıtır. "Doğru kelimeleri bulamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bunun üzerinde çalışıyorsak takılmamızın sorun olmayacağını mı söylemeye çalışıyorsun, çünkü aslında tekrar arkadaşın oluyorum gibi değil, daha çok birlikte çalıştığımız ..." Kelimeleri bulma sırası bende.

"Mabel'ı kurtar," diye karar veriyorum sonunda. Kelimeler ağzımdan yuvarlanarak çıkıyor ve yerçekiminin ağırlığı ve çekimiyle ayaklarımın dibine iniyor. Babam bana her zaman yerçekiminin gezegendeki en güçlü kuvvet olduğunu hatırlatır.

Quinn'in minik gülümsemesi orantısız bir sırtışa dönüşüyor. "Anlayacağını biliyordum."

Başımı arkaya eğiyorum. Gökyüzü, kitaplarda hep içilebilir olarak tarif edildiğini gördüğüm bir mavi tonunda, ama su aslında mavi değil. Berraktır. Ona rengini veren güneş ışığıdır. Ve gökyüzü sadece güneşten gelen ışık ışınlarının uzunluğu nedeniyle mavi görünür Eskiden Quinn'e hep böyle şeyler söyledim ama bunu kendime saklayacağım. Sürekli

Bir şey söylemesini, sessizliğı doldurmasını istiyorum. Söylemiyor tabii ki. Ona baktığımda, sabırla beni izlediğini görüyorum.

Atletizm sahasının yönünü gösteriyorum. Takım turuncu konilerin etrafında top sürüyor. "Futbol takımında olmaman seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Gelecek yıl oynayacağım. Her şeyi düzelttikten sonra."

"Hallettin mi?"

Orantısız sırtışı geri döndü. "Tamam. Yani biz."

"Bunu hâlâ bilmiyorum."

Sırtışı biraz duraksıyor ama kaybolmuyor. "Sana bir şey gösterebilir miyim? Karar vermene yardımcı olabilir."

"Peki," diyorum ve sanki başka bir kutuyu açıyormuşum gibi geliyor.

Sekiz Quinn

Sevgili Parker,

Cupcake seni özlüyor.

Sürekli mırlıyor, bu da ilk başta kafamı karıştırdı çünkü nasıl bu kadar mutlu olabildiğini anlamadım. Onun bir kedi olduğunu biliyorum, bu yüzden muhtemelen ne olduğunu gerçekten anlamıyor, ama aynı zamanda anladığını da düşünüyorum. Çünkü kediler her şeyi bilir.

Ama sonra Cora'nın bir keresinde bana, insanların kedilerin mutlu oldukları için mırladıklarını düşündüklerini ama aslında kedilerin ilgi çekmek için mırladıklarını söylediğini hatırladım. Bu onların "Merhaba, beni fark et", "Sarılmaya ihtiyacım var" ve "Seni etrafımda istiyorum" deme şeklidir.

Bu onların "Hey, beni yalnız bırakma" deme şeklidir.

Cupcake'i neden yalnız bıraktın? Neden onu sevmeyi bıraktın?

Yemek kabının boş olduğunu gördüğüm ilk günü asla unutmayacağım. Ne kadar zamandır boş olduğunu bilmiyorum. Sadece unuttuğunu düşündüm.

Ama unutmadın. Ondan sonra Cupcake'i beslemeye başladım.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Cora'yı ormana götürüyorum. Sürekli konuşuyor. Aslında kızın ne kadar konuşabildiğini unutmuşum.

"Emin misin?" diye on beşinci kez soruyor. "Orman koruma alanında yürümememiz gerekiyor."

Açıktaki bir ağaç kökünün üzerinden atlıyorum ve Cora'ya yardım etmek için elimi uzatmak üzere arkamı dönüyorum. Elimi tutarak beni şaşırttı.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence veriyorum ona, hem de on beşinci kez. "Buraya kimse gelmez."

"Yürüyüşçüler yapar."

"Öyleyse yürüyüşçü gibi davranalım." "Ama biz yürüyüşçü değiliz."

Ondan sonra tartışmayı bıraktım. Tam bir saniye sonra tekrar başladı.

"Peki beni nereye götürüyorsun?"

Yürümeye devam ediyorum. Cora'nın ayak sesleri arkamda ağırlaşıyor, başıboş dallarda çıtırdıyor, bu yüzden hala beni takip ettiğini biliyorum. Öğleden sonra güneşi ağaçların arasından süzülerek ormanın zeminini altın sarısı bir kahverengiye dönüştürüyor. Hava keskin, yüzünüzü uyandıran hafif bir serinlik var.

"ama Quinn," diyor Cora. "Bu hiç komik değil."

"Şaka yapmıyordum."

Ayak sesleri kesildi, ben de arkamı döndüm. Kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu. "Bana nereye gittiğimizi söylemelisin."

"Sırt çantan bir milyon kilo ağırlığında gibi görünüyor," diyorum.

Dudaklarını birbirine yapıştırıyor. Okul öncesi öğretmenimiz bu ifadeye balık surat derdi. Bayan Tanner, "Dikkatli olmazsanız yüzünüz böyle sıkışır Bayan Hamed," derdi. Cora yüzünün gerçekten böyle sıkışacağından korktu ve büyükannemle ben onu sakinleştirmek zorunda kaldık.

Cora her şeyi çok ciddiye alırdı. Yani, Bayan Tanner bana gerçek dünyada kalmayı öğrenmezsem hayallerimden birine hapsolacağımı söylerdi. Bu konuda hiç korkmadım.

Cora gözlerini kısar. "Ne? Bir sürü ev ödevim var."

"Bu mantıklı. Yani, Onur Matematik ve Onur İngilizce derslerine giriyorsun, değil mi?" Bu, sınıfları takip ettiğimiz ilk yıl. Ben Honors'ta değilim.

Hiçbir şey.

Cora başını sallar. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Bunu göstermek istiyorum-" Beynim gerçekten donuyor mu yoksa bu şeyler -daha doğrusu bu şey- hakkında konuşmak gerçekten zor mu emin değilim. Ne zaman zaman yolculuğu hakkında gerçekten çok düşünsem, beynim kafatasımdan kayıp yere akacak bir tereyağı parçası gibi hissediyor. Zaman yolculuğu anlaşılması kolay bir şey değil ve Cora'nın önünde aptal gibi görünmek istemiyorum.

Cora bana göz kırpıyor. Ben de iki kez göz kırpıyorum. Benimle bu sinyali her kullandığında kalbim bir balona dönüşüyor, Cora'yla ilgili tüm anılarımla şişiyor, ona olan tüm sevgimle şişiyor. *Aptal olduğumu düşünmüyor*, diyor beynim. *Beni hala önemsiyor*. Kalbim biraz daha şişiyor.

"Size zaman makinemizi inşa etmek için iyi olacağını düşündüğüm bir yer göstermek istiyorum," diyorum.

"Bence bir zaman makinesi yapmamalıyız." "Ne?"

Sen okudun-"

"Zaman makinesi pratik değil."

Alçak, dikenli bir dalın altına doğru manevra yapıyorum ve Cora'nın da aynısını yaptığından emin oluyorum. İhtiyacım olan son şey, ona dev meşe ağacını göstermeye fırsat bulamadan bir yerinin çizilmesiydi. "Eskiden zaman makinelerine hayrandın."

"Evet. Ben çocukken."

Kalbimdeki balon biraz sönüyor. "Ama tüm makaleler-"

"Bir zaman makineniz olması gerektiğini söylemediler. Çoğu solucan deliklerinden bahsetti."

"Zaman makinesi solucan deliği bulmanın bir yoludur." Bu gerçeği güvenle tekrarlıyorum. Defalarca okudum. Uyumadan önce kendime fısıldadım ve sabah uyandığımda tekrar fısıldadım. "Ama tek yol bu değil. "Ama tek yol değil. Bir makine yapmak için zamanda. Bekle. Gerçekten bir zaman makinesi yapmamızı önermiyordun, değil mi? Bir gajilyon dolara ihtiyacımız olurdu." Cora parmaklarını sayar gibi açıyor.

Bunu hiç düşünmemiştim. Sadece zaman makinesinin neye benzeyeceğini hayal etmiştim. Bir sürü süslü ve fütüristik düğmesi olan gösterişli bir gösterge paneli. Metalik bir parıltısı olan bir fincan tabağı şekli. Güzel ama aynı zamanda önemli görünen bir şey.

"Bilmiyorum," diyorum.

"Şey, bir zaman makinesi yapmanın pratik olduğunu sanmıyorum."

"Um. Tamam." Beynim "*Sonra ne olacak?*" diye soruyor. Ama söylemiyorum.

"Bence zaman makinesi olmadan bir solucan deliği bulmaya çalışmalıyız," diye cevaplıyor Cora sorumu, benim sormama gerek kalmadan.

"Bu mümkün mü?"

"Makaleleri , değil mi?"

Dudağımı ısırdım. "Evet. Onları bulan bendim." "O zaman ne demek istediğimi anlamış olmalısın."

Bu bana okuduğumu anlama sınavını hatırlatmaya başladı. Ne zaman kötü bir not alsam, anneme kitabı okuduğumu açıklamaya çalışırım. Altıncı sayfadaki karakterin ne renk gömlek giydiğini hatırlayamamam kitabı okumadığım anlamına gelmez. Yani, kitabın sonundaki ölü köpek için ağlamakla o kadar meşguldüm ki karakterlerin ne giydiğini hatırlayamadım.

", değil mi?" Cora bastırıyor.

Gerçekten anlamasam da başımı evet sallıyorum ve hâlâ Cora'nın önünde olduğum için şükrediyorum, böylece yüzümü göremiyor. Benim için zaman makinesi eşittir zamanda yolculuk. Bir zaman makinesine ihtiyacımız var. Bu en temel şey gibi görünüyor.

"Bir solucan deliği bulabilirsek zaman makinesine ihtiyacımız olmaz, değil mi?" Cora öyle diyor.

"Doğru," diye papağan gibi tekrarlıyorum. "Ama zaman makinesi olmadan bir solucan deliğini nasıl bulacağız?"

"İşte meydan okuma bu!" Cora'nın sesi bütün gün olduğundan daha hareketli. *Meydan* okuma beni hiç heyecanlandırmayan bir kelime. Zorluklar bulmacalardır ve Cora'nın bulmacaları ne kadar çok sevdiğini neredeyse unutmuştum. Ben birkaç sınır parçasını yarım yamalak eşleştirirken Cora'nın zilyonlarca parçayı bir araya getirmesini izleyerek geçirdiğim yatıya kalma anıları aklımdan geçiyor.

Derenin kenarına ulaştık. Diğer taraftaki dev meşe ağacını görüyorum. Kalbim göğsümde fır fır dönüyor. Bu ona tamamen değersiz olmadığımı gösterme şansım. Dev meşe ağacı, bir araya getirdiğim milyonlarca parçalı bir yapboz.

"Tamam," diyorum, dereyi işaret ederek. Dün gece biraz yağmur yağmış ama su hâlâ çok yüksek değil. "Karşıya geçmek zorundayız."

Cora şimdiye kadar bana yetişmiştir. Omzumun yanında duruyor. Suya bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bundan emin değilim."

"Hadi ama Core. O kadar da büyük bir değil."

"Kayıp düşmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın. İşte, beni izle." İlk kayanın üzerine sıçırıyorum ve Cora'ya dönüyorum. Elimi uzatıyorum. "Gel bakalım. Kaymana izin vermeyeceğim."

Cora tereddüt ediyor ama sonra elimi tutuyor. Bu şekilde yavaşça bankın diğer tarafına geçiyoruz, ben bir sonraki kayaya zıplıyorum, Cora bana tutunmak için uzanıyor. Dev meşe ağacının önünde durduğumuzda elimi bırakıyor.

"İşte bu," diyorum, sesim küçük ve sessiz, sanki üç inç boyunda, mantar gibi bir ses.

Ağaca sonuna kadar bakmak için başını geriye doğru eğiyor. "Bana göstermek istediğin şey bu muydu?"

"Sanırım-" diye başlıyorum ve sonra kendimi düzeltiyorum. "Burada bir solucan deliği varmış gibi hissediyorum. Ben ona dev meşe ağacı diyorum."

"Dev meşe ağacı," diye tekrarlıyor Cora.

Ağacı tekrar inceliyorum. *Lütfen benim gördüğümü görün.* Geniş ve yayvan gövdesi, her yöne uzanan kol gibi dalları ve bir göz küresine benzeyen kabuk çıkıntısı. "Şunu görüyor musunuz?" Gösteriyorum. "Bir göz gibi."

"Evet," diyor Cora. "Anlıyorum."

Nefesimi tutuyorum, içimde ufacık da olsa bir umut kabarıyor. "Burada bir solucan deliği olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Bilmiyorum. Yani, hissediyorum."

Cora burnunu kırıstırıyor. "musun?"

Bu cevabın hoşuna gitmeyeceğini bilmeliydim. "Yani," diye düzeltiyorum, "okuduğum her şeye göre, tarife uyuyor."

"Ne tarifi?"

"Bilirsin işte. Solucan delikleri olan yerlerden."

Ağaca yaklaşıyor. "Hm. Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

"Anladın mı?"

Cora ağacı incelemek için eğiliyor ve parmaklarını ağaç kabuğundaki yosunların gezdiriyor. Umarım bunu olumsuz bir şey olarak görmez. Ağacın diğer için bir yuva olabilmesinin iyi bir şey olduğunu düşündüm. Bir şeyler yetiştirebildiğini.

"Evet. Şimdi solucan deliğini nasıl açacağımıza dair bir plana ihtiyacımız var." Bana dönüyor ve yüzünde bir gülümseme var.

Bütün gün onu ilk kez gülümserken gördüm.

Geçen yıl 11 Kasım'dan bu yana onu ilk kez gülümserken görüyorum.

"Bir plan. Bu konuda her zaman iyiydin."

Başını sallıyor, ela gözleri parlak ve geniş. "Şimdiden bazı fikirlerim var. Sanırım tüm bunları bir bilim deneyi gibi yapılandırmalıyız. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Yanıt vermemi beklemiyor; konuşmaya devam ediyor: "Bir hipotezimiz ve ardından farklı adımlarımız olacak. Hipotezi bulmak kolay olmalı ama doğru yaptığımızdan emin olmak için biraz zaman ayırmak istiyorum. Ayrıca, solucan deliklerinin nasıl ortaya çıkacağı konusunda çelişkili fikirler var gibi görünüyor. Makaleleri okuduğunuzda siz de bunu fark ettiniz mi? Bazıları solucan deliklerinin-"

Cora solucan delikleriyle ilgili farklı teorilerden bahsedip duruyor. Dikkatimi vermem gerektiğini biliyorum ama zihnim sürükleniyor.

Zaman yolculuğu. Solucan delikleri. Evrenin dokusu.

Dev meşe ağacının gövdesinin ortasında bir kapı belirdiğini hayal ediyorum. Sihirli bir kapı, ışıkla parlayan bir kapı. Yosunla kaplı olacak ve büyük pirinç bir kolu olacak. Onu açacağız ve *vınnn*.

İşte kardeşim. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Bundan sonraki kısmı nasıl hayal edeceğimden emin değilim. Onu o korkunç sabahta görmek istiyorum mu? O gün onu hiç görmedim, sadece koridorda botlarının sesini duydum.

Ama onu o zaman görmek istediğimi sanmıyorum. Onu daha önce görmek istiyorum. Ama ne zaman? Anılar arasında gidip gelirken kalbim buz üzerinde giden bir araba gibi kayıyor. Çarpılan kapılar. Bileğimi tuttuğu zaman. Yaptığı nefret dolu yorumlar. Babamın kasasına doğru yürürken kafasının arkası. Küçük bir çığlık attım.

"Quinn?" Cora diyor. "Dinliyor musun?"

İrkildim. "Ha? Oh evet. Söylediğin her şeye katılıyorum."

Cora yine burnunu kırıstırıyor. Tepesinde bir grup kuş üçgen şeklinde uçuyor, mavi gökyüzüne karşı koyu bir leke oluşturuyorlar. Kanat çırpışlarının gürültüsü ormanı dolduruyor; bir çatıya çarpan yağmurun sesine benziyor.

"Bir grup kuş için bilimsel bir terim var mı?" -doğru kelimeyi bulmak için beynimi zorluyorum- Bu Cora'nın her zaman cevabını bildiği türden bir soru.

Cora hemen "Sürü," diye yanıtlıyor. "Yani, genellikle. Ama bazı kuş alt türlerinin bir grup için daha özel isimleri vardır. Bir grup şahine 'pazar' denmesi gibi."

"Bazaar," diye tekrarlıyorum.

"İnsan kulaklarının kuş cıvıltılarını duymak için eğitildiğini biliyor muydun?" Cora, cevap vermemi beklemediğini bildiğim halde soruyor. "Bunu bir keresinde babamın dinlediği podcast'lerden birinde duymuştum."

"Dünyadaki tüm sesler arasında," diye devam ediyor, "en çok kuşları duyarız. Peki bunun nedenini biliyor musunuz? Aslanların kükremesi ya da başka bir yırtıcının sesi olabileceğini düşünürsünüz, değil mi? Ama hayır. Kuş cıvıltılarını duyarız çünkü kuşların olduğu yerde genellikle su vardır. Ve suyun olduğu yerde hayat vardır. Biyolojik olarak yaşamı desteklemeye programlıyız. Korkuyu değil. Ne kadar güzel, değil mi?"

"Çok havalı," diye fısıldıyorum kuşlara bakarak. Artık neredeyse kaybolmuşlardı, gökyüzünün kenarına yaklaşmışlardı, kanat çırpışları uzaktan gelen bir uğultuydu.

Şu ana kadar Cora'nın bu yönünü ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Zihni, akıllara durgunluk veren gerçeklerle dolu bir hazine sandığı gibi. Ve bunları sizinle paylaştığında, dünyanın aslında oldukça şaşırtıcı bir yer olduğuna inanmaya başlıyorsunuz. Her şeyi biraz daha farklı görmenizi sağlıyor.

Bunu ona nasıl söyleyeceğimi düşünürken gözlerinin parladığını görüyorum. Sırt çantasının askılarını tutarak kamburlaştı. Ağzıyla emme sesi çıkarıyor.

Bu sesi biliyorum.

Gözyaşlarının vakumlanması, tuzun ve hüznün çaresizce emilmesidir. Bunu yaptığınızda, boğuluyormuş gibi hissedersiniz. Bunu yaptığınızda, başka seçeneğiniz yokmuş gibi hissedersiniz.

"Core," diyorum. "Bu-"

Elini kaldırıyor. Başka bir emme sesi. Bu sefer daha yüksek. Burnundaki sümüğü siliyor. "Özür dilerim. Bunu yapabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum. Bu delilik." Dev meşe ağacına doğru eliyle işaret ediyor. "Yapamıyorum işte."

Ormana doğru kaçıyor. Arkasından bağıyorum ama dönmüyor.

Bırakıldım. Tek başıma.

Gökyüzü bomboş. Görünürde bir kuş bile yok.

Dokuz

Cora

Zile uzanıyorum ama çok yavaşım. Deri kokulu Axe vücut spreyi kokan sekizinci sınıf öğrencisi Peter Tolbin bir kez daha benden önce davranıyor.

"Çıplak köstebek faresi" diyor.

"Doğru," diyor Koç Pearlman ve sekizinci sınıflara bir sayı veriyor. Müsabakalarda her zaman yedinci ve sekizinci sınıflar olarak ayrılmamız bana çok sinir bozucu geliyor. Birincisi, biz tek bir takımız. İkincisi, sekizinci sınıfların büyük bir avantajı var - onlar bizden bir yıl daha uzun süredir Quiz Bowl'dalar. Ama Koç Pearlman'ın şikayet etmemden hoşlanmayacağını bildiğim için çenemi kapalı tutuyorum ve Koç'un sınıfının köşesinde asılı duran kel kartal posterine ekşi ekşi bakıyorum. Kel kartal parlak mavi bir gökyüzünde uçuyor ve altında beyaz bir yazıyla "*Soar with Attitude*" yazıyor. Koç Pearlman'ın astığı tek dekorasyon bu. Büyükannem ona "minimalist" derdi.

"Bunun senin kategorin olduğunu sanıyordum," diye fısıldıyor Mia bana. "Çıplak köstebek fareleri mi?"

Biraz gülüyor ve Koç Pearlman bize uyarıcı bir bakış atıyor. "Tam olarak değil, ama biliyorsun."

Doğru söylüyor. Doğa ve Vahşi Yaşam kategorisinde genelde oldukça iyiyimdir çünkü babam arabada sürekli biyoloji podcast'leri dinler. Bu yüzden ineklerin her yıl köpekbalıklarından daha fazla insan öldürdüğü gibi gerçekler etrafında büyüdüm.

Ortalama bir yılan yılda dört kez deri değiştirir, ancak yavruyken her iki haftada bir deri değiştirirler.

Ama dürüst olmak gerekirse? Favori bir kategorim yok. Matematik, heceleme, tarih. Hepsinde oldukça iyiyimdir. Genelde. Ama bugün solucan delikleriyle ilgili olmayan hiçbir bilgiyi hatırlayamıyorum.

Quinn'den kaçmış olsam da zaman yolculuğu fikrini düşünmeden edemiyorum. Dün gece geç saatlere kadar kutudaki tüm makaleleri tekrar okudum ve solucan deliklerinin ortaya çıkması için Google'da ipuçları aradım. Muhtemelen saçmalık olduğunu biliyorum, ama bir şeylere bakmadan duramıyorum.

Yüksek sesli bir zamanlayıcı çalışıyor. Koç Pearlman ayağa kalktı ve boğazını temizledi. "Tamam, bu birinci raunt. Şu ana kadar sekizinci sınıflar on bir puan, yedinci sınıflar ise üç puan aldı."

Mia, Owen ve ben kaşlarımızı çattık.

"Ama içiniz olsun, bir sonraki kategoride başarılı olabileceğinizi hissediyorum. Orta Doğu Coğrafyası," diyor Koç Pearlman ve odanın yedinci sınıf tarafına doğru bakıyor.

Owen ve ben bakışıyoruz. İkimizin de suratı asılıyor ve ben gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğimden emin olamıyorum. Owen ve ben bu konu hakkında çok konuşuruz. Öğretmenlerin ona Japonya'daki ekonomi hakkında garip bir şekilde kişisel sorular sormasının ne kadar rahatsız edici ve sırf babam Lübnanlı olduğu için Irak'taki savaş hakkında her şeyi bildiğimi varsayan insanlar gibi, ki sanırım belli belirsiz aynı bölgede ama kesinlikle aynı şey değil. Owen'ı her zaman biraz kıskanmışımdır çünkü en azından Japonya hakkında bazı şeyler biliyor. Ailesi onu bir yaz Kyoto'daki büyükanne ve büyükbabasını ziyarete götürmüştü. Ben hiç Lübnan'a gitmedim ve babam da oradan neredeyse hiç bahsetmez.

Ayrıca insanların Owen'ı Çinli sanarak karıştırdıklarını ve sınıf arkadaşlarının ona bizim sınıfta okuyan ve Koreli olan Ben Park ile akraba olup olmadığını sorduklarını gördüm. Bazen insanlar bana Meksikalı ya da Hintli olup olmadığını soruyor. Sürekli olarak kimliğinizin tartışmaya açık olduğunu ya da yabancıların bu konuda rastgele tahminlerde bulunmasının normal olduğunu hissetmek çok zor. Owen bunun ne kadar tuhaf ve kötü hissettirebileceğini anlıyor. Kimse Mia'ya nereli olduğunu sormuyor.

"Koç P. seninle mi konuşuyor?" Mia, Owen'a fısıldıyor. "Japonya Orta Doğu'da bile değil. Bu çok saçma."

"Muhtemelen Cora'yı kastetti. Ama her halükarda çok saçma." Owen bana geniş bir gülümseme attı. Onun da sinirli olduğunu biliyorum ama bunu saklamakta benden daha iyi.

Mia kuşuklu görünüyor. Bu, Quiz Bowl'a hazırlanırken öğrendiğim milyon dolarlık bir kelime. "Cora?" diyor, ağzı *O* şeklinde kıvrılıyor.

Owen bana bakıyor, aptal gülümsemesi daha garip bir şeye dönüşüyor. "Onun babası."

"Doğru ya," diyor Mia.

İnsanların kimliğimin bu kısmını tamamen unutmaları mı yoksa bu konuda varsayımlarda bulunmaları mı daha kötü karar veremiyorum. İkisi de kaybetmek gibi hissettiriyor. Kaybetmekten nefret ediyorum.

Sorular başlıyor. "Suudi Arabistan'ın başkenti-"

Mia zile uzandı. Bana baktı. Ben de ona boş boş bakıyorum. Zamanlayıcı bip sesi çıkıyor.

"Sıra sekizinci sınıfta," diye anons ediyor Koç Pearlman.

"Riyad," diye cevaplıyor Molly Waldheim kendinden emin bir şekilde. Molly sekizinci sınıf öğrencisi ve benim Quiz Bowl idolüm. Okul takımımızın geçen yıl eyalet şampiyonu olmasının tek nedeni o. Saçına parlak gümüş tokalar takıyor. Kendime de bir çift almak istiyorum ama onu taklit ediyormuşum gibi görünmek istemiyorum.

Mabel bana onunla aynı şeyleri almamın çok inekçe ya da çok ürkütücü olup olmayacağını söyleyebilirdi. Ablam böyle şeyleri bilirdi. Birinin gözlerinin içine bakamayacak kadar gerginseniz kaşlarının arasındaki boşluğa bakmam gerektiğini bana öğreten oydu. Mabel hayattayken ona sormak istediğim şeylerin bir listesini tutardım. Bugünlerde hala sorularım var ama soracak kimsem yok.

"Doğru." Koç Pearlman, Molly'ye bir başparmak işareti yapıyor ve sekizinci sınıf öğrencilerine bir puan daha veriyor.

Hayal görüyor olabilirim ama yemin ederim o da bana bakıyor. Yanaklarım yanıyor. Koç Pearlman'ın Orta Doğu hakkında herkesten daha çok şey bilmem gerektiğini düşünmesinin aptalca olduğunu biliyorum ama bilmem gerektiğini de hissediyorum.

Tur devam ediyor. Birkaç soruyu doğru yaptık ama sonunda oldukça kötü bir şekilde kaybettik. "Pekâlâ, bir bölüm daha alıştırmaya sorusu planladım ama kısa bir ara verelim. Beş dakika içinde yeniden toplanın," diye anons eden Koç Pearlman masasına gidip hepimizin bildiği sözde gizli atıştırmalık zulasını çıkardı. Ağzına bir avuç dolusu kraker tikiştiriyor.

Mia ağırlığını dirseklerine veriyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Bana bunu sorup duruyorsun."

Alınmış gibi yüzünü buruşturuyor. "Peki, sen davranmaya devam et-"

"Ne gibi davranıyorsun? O ülkelerin başkentlerinin cevaplarını bilmediğim için mi? Benim babam Lübnan'dan, Suudi Arabistan'dan değil, belki unutmuşundur" diyorum sesimi yükselterek.

"Biliyorum. Bundan bahsetmiyorum. Bana bağırarak zorunda değilsin." Kollarımı kavuşturuyorum. "Sana bağırmiyorum."

"Hey," diye araya giriyor Owen. "Hızlı bir soru. Sürücüsüz arabalara güveniyor musun?"

"Kesinlikle," diyor Mia. "Robotlar insanlardan daha güvenilirdir."

"Yine de robotları inşa edecek olanlar insanlar. Sadece kodları kadar güvenilir olacaklar. O yüzden bilemiyorum," diyorum. "Yine de teorik olarak konuşursak, hepimizin basitçe kodlardan oluştuğunu söyleyebiliriz."

"Sağlam noktalar." Owen başını sallıyor, koyu kahverengi gözleri söylediklerimizi düşünürken sıcacık. Midem yine bulanıyor ama bu sefer o kadar da kızgın değilim. Mia'yla tartışmaktan çok daha iyi hissettiriyor.

"Dünya dışı yaşam ihtimali?" Owen'a gülümseyerek soruyorum.

"Astronomik olarak yüksek!" diye cevap veriyor.

"Katılıyorum," diyor Mia.

"Bu çok sıkıcı. İkinizin farklı fikirlere sahip olması gerekiyor," diyorum.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama bana uzaylıların olasılığı," diyor Mia.

Owen, "Bilim bu konuda oldukça net," diye katılıyor.

Açılışı görüyorum. Bu onların solucan delikleri hakkındaki görüşlerini alma şansım. En azından onlara inanıp inanmadıklarını öğrenebilirim. Ama tam soracakken, Koç Pearlman üçüncü tura başlamak için bizi tekrar hazır ola çağırıyor.

Bu yüzden solucan deliklerini düşünmeyi bırakıp puan kazanmaya odaklanmaya çalışıyorum. Elim zilin üzerinde geziniyor.

Sonuçta, cevaplar her zaman sorulardan daha iyidir.

On Quinn

Sevgili Parker,

Cora'nın babasına ilk kez "pis bir yabancı" dediğinde donup kaldım.

Şaka yaptığını düşünmek istedim. Ama şaka yapmıyormuşsun. Bana "aptal kadın" bile dedin ve bu tür şeyleri tekrar tekrar söylemeye devam ettin. Ben de karşılık vermedim. Keşke söyleseydim. Söylemeliydim.

Annem birkaç kez yaptı. Ama sonra vazgeçti. Sanırım babam seni duymamış gibi davrandı. Bir keresinde anneme senin "bir dönemden" geçtiğini söylediğini duymuştum.

Sana çok kızgınım, Parker. Bazen senden nefret bile ediyorum. Ama senden nefret etmek çok korkutucu.

Ve korkmaktan nefret ediyorum. Kız

*kardeşin,
Quinn*

Annem babamın akşam yemeğine geleceğini öğrenince yemek planını tamamen değiştirdi.

"Eminim babam her şeyi seve seve yer" demiştim ama o daha özel bir şeyler pişirmekte ısrar etmişti.

"Her gün gerçek bir aile yemeği yiyemiyoruz," demişti bir torba yeşillik, yumurta ve çiğ et çıkararak. Ev yapımı köfte, makarna ve taze salata yapma planını açıkladı ve o anda tartişmayı bıraktım çünkü hepsi kulağa lezzetli geliyordu.

Ama şimdi babam burada olduğu için menüde ne olduğunun bir önemi olmadığını fark ediyorum çünkü kavga başladıktan sonra iştahlı olmak zor. Genelde annem ve babam tartişmalarını benim uyuduğumu ve onları duymayacağımı düşündükleri zamana saklarlar ama bu gece tam karşılarında oturuyor olmamı umursamadıkları çok açık.

"Bugün ilginç şeyin yanından geçtim," diyor babam köftelerden birini atallarken. Ağzının bir tarafıyla çiğnerken diğer tarafıyla konuşuyor. "Turner's Point'te güzel bir ev."

Annem uzun bir yudum su alır ve yüksek sesle yutkunur. Bu yutkunma bir uyarı işaretidir, yanıp sönen sarı bir işık, dikkatli olun. "Yoğun bir gün geçirdiğini sanıyordum. Turner's Point'e kadar gidecek zamanı nasıl buldun?"

Babam atalını bıraktı. Kravatını çekiştirip biraz gevşetiyor. "Haydi Clarissa. Turner's Point bizden o kadar da uzak değil. Ve kesinlikle ofisimden de çok uzak değil. Benim işe gidip gelmem de hemen hemen aynı."

Annemin yüzü taş kesilir. "Daniel, bu konu hakkında konuşmayalım. Özellikle de Quinn'in önünde." Bana dünyanın en ekşi gülümsemesini veriyor - hepsi limon.

Yüksek sesle yutma sırası babamda. Masanın altına sürünmek istiyorum. Etrafa bakınıp Cupcake'i arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Muhtemelen st katta saklanıyordur. Akıllı kedi.

"şey" gözleri bana kayıyor-"Düşünüyordum da Quinn'in bu konudaki görüşünü almak istiyorum."

Gece geç saatlere kadar süren ve duymamam gereken konuşmalardan biliyorum ki babam uzun zamandır taşınmak istiyor. Hepimizin yeni bir başlangıca ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ayrıca daha ucuz bir ev almak istiyor çünkü görünüşe göre annemin işten ayrılması ve Parker'a olanlarla ilgili yasal masraflar yüzünden maddi durumumuz pek iyi değil.

Annem cevap vermeme fırsat vermiyor. Su bardağını büyük bir gürültüyle yere bıraktı. "Taşınmıyoruz. Chestnut bizim evimiz."

"Q, tatlım," dedi babam. "Her şey ..." Konuşmayı kesiyor. Uzaklara bakıyor. Babam gençken de beyni donup kalırdı. Belki de şu anda olan budur.

Başını hafifçe sallıyor ve yeniden başlıyor. "İşler senin için zor mu? Yeni bir başlangıç yapmak ister misiniz? Yeni arkadaşlar edinmek için bir şans?"

Bunun üzerine annem ayağa kalkar. Servis tabağındaki makarnayı kaptığı gibi lavaboya doğru yürüdü. Hepsini çöpe atıyor, bu gerçekten çok kötü oldu çünkü daha sonra kavga durduğunda ve midem kaldırabildiğinde daha fazla yemeyi umuyordum.

"Uh," diyorum. Söylemek istediğim ama söyleyemeyeceğimi bildiğim o kadar çok şey var ki.

"Bize karşı dürüst olabilirsin, Q," diyor babam. O sandalyesinde öne doğru eğiliyor, ben de kendi sandalyemde geriye doğru itiliyorum.

"Bu ne cüret Daniel!" Annemin sesi yüksek ve gergin. Koltuğuma gömülürken omuzlarım kulaklarıma doğru düşüyor. "Ona böyle sorular soramazsın. Onu güçlü ve dirençli olması için yetiştiriyoruz. Sorunlarından kaçması için değil."

"Dirençli," diyor babam. "Doğru. Bu da senin ebeveynlik terimlerinden biri. Bak ne kadar işe yaradı-"

Annem etrafında dönüyor. Ona bir parmağını sallıyor ve tırnaklarının kısa ve yırtık olduğunu görüyorum. Belli ki onları ısırması. "Onlar senindi. Bunu unutma. Onlar senindi."

Onlar senindi. Kalbim küçük bir deprem yaşıyor, sarsılıyor ve titriyor. Silahlardan bahsediyor. Babamın silahları. Parker'ın kullandığı silahlar.

Babam yine başını sallar. Bu sefer daha sert bir şekilde. Ayağa kalkıyor ve sandalyesini masaya geri itiyor, sandalyenin ayakları gıcırdayarak yere çarpıyor. "Bu kavgayı daha kaç kez yapacağız Clarissa? Sorumlusu bendim. Yasal olarak satın alınmışlardı. Ve ..." Burnunun kenarını sıkıyor. "Ne fark eder ki? Artık yoklar."

"Bu doğru. *Sorumluluk* sendeydi," diyor annem.

"Artık yoklar," diye tekrarlıyor babam, başını öne eğerek.

"Benim oğlum da öyle," diyor annem. Yüzü artık taş gibi değil. Gözyaşları ve sümüklerle eriyor. "Ben de evimi kaybetmeyeceğim. Anlıyor musun, Daniel? Bu evi kaybetmeyeceğim. Burası bizim evimiz."

Mutfak tezgahına yaslanıyor. Ağlaması arttıkça omuzları titriyor.

Ona sarılmayı o kadar çok istiyorum ki, ama kendimi hareket etmeye zorlayamıyorum.

Babam annemin omzunu sıkıyor ama annem onu itiyor. Odadan çıkmadan önce bana anlamadığım bir bakış attı. Keşke anlasaydım.

Babam gittikten sonra bile annem ağlamaya devam ediyor. Kendi gözlerimdeki yaşların sızısını hissedebiliyorum ama ağlamaya iznim yok. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve dev meşe ağacını hayal ediyorum. Uzun kaslı kol gibi dallarını ve engebeli kabuklu kalın gövdesini görüyorum. Tam ortasında bir solucan deliği açıldığını hayal ediyorum. Parlayan bir kapı. O kadar sert hayal ediyorum ki beynimin patlayabileceğini düşünüyorum.

"Her şeyi daha iyi yapacağım," diye fısıldıyorum. Annem beni duymuyor ama umarım evren duyuyordur.

On bir Cora

Büyükanne arabanın anahtarlarını havada sallıyor. "Hadi, bebeğim. Gitmemiz gerek. Baban bizimle orada buluşacak."

Babam tüm ders programını yeniden düzenledi, böylece Dr. Randall randevularıma her zaman gelebilecekti. Ona bunun gerekli olmadığını söyledim - büyükanne ya da o randevuya benimle birlikte gelmiyorlar bile - sadece koridorda oturup seansın bitmesini bekliyorlar. Bazen randevudan sonra Dr. Randall'a yetişiyorlar ama genellikle ona el sallıyorlar ve biz de yolumuza devam ediyoruz. Babamın koridorda oturduğunu bilmek beni rahatlatmıyor desem yalan olur. O kırk beş dakika boyunca büyükanneyle babamın tam olarak nerede olduklarını bilmek güzel bir duygu. Mabel öldüğünden beri, sevdiğim insanların nerede olduğunu hesaplamak için çok zaman harcadım. kimsenin gerçekten güvende olmadığını öğrendim, öyle görünse bile.

Bu aslında öğrendiğim en kötü şey olabilir ve pek çok korkunç şey öğrendim.

Büyükanne yolda çoğunlukla sessiz, ama bana kutu hakkında soru sormak istediğini söyleyebilirim. Kendini konuşmaktan alıkoymaya çalışırken yaptığı o tuhaf mırıldanma şeyini yapıyor.

"Açtım," diyorum iç çekerek. "Ama bunu biliyorsun."

Kırmızı ışıktaki durdu ve dikiz aynasından bana baktı. "Ben bir şey demedim."

"Öyle de ," diye mırıldanıyorum.

"Onunla konuştun mu?"

"Evet, ama tekrar arkadaş değiliz ki." "Öyle olsaydınız o kadar da kötü olmazdı."

"Evet, olurdu."

Grams ısığa benzer bir ses çıkarır. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim, tatlı bezelye."

"Bu ifadeden nefret ediyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Her şeye rağmen seninle gurur duyuyorum Cora London." "O sadece bir kutuydu."

Büyükannem bir sonraki kırmızı ışıpta bana küçük bir gülümseme veriyor. "Yine de."

Yolun geri kalanında mırıldanıyor. Yine de başka bir şey söylemiyorum.

Dr. Randall'ın muayenehanesi bir alışveriş merkezinde, bir Çin lokantası ile bir kuaför salonu arasına sıkışmış durumda. Çoğu zaman randevularımdan sonra büyükannem, babam ve ben Çin lokantasına gidip kocaman bir tabak erişte ve bir tepsi yumurtalı ekmek sipariş ediyoruz. Benim için ne kadar üzülmesine bağlı olarak, babam bazen soda almama bile izin veriyor. Eskiden gazoz almama hiç izin vermezdi, ama ölü bir kız kardeşe sahip olmanın birkaç avantajından biri de bu - artık kola içmeme izin var.

"Merhaba Cora," diye selamlıyor Dr. Randall beni ofisinin koridorunda ve odaya girmemi işaret ediyor. Büyükanneme küçük bir el sallıyorum ve Dr. Randall'ın peşinden gidiyorum.

Büyük koltuğunun karşısındaki rahat deri kanepeye oturuyorum. Dr. Randall siyah tenli ve kırlaşmış saçları olan biri. Oval şekilli gözlükler takıyor ve ilginç bulduğu bir şey söylediğimde dudaklarıyla "mmm" sesi çıkarmayı seviyor. Ki bu söylediğim her şeyle ilgili gibi görünüyor. Dr. Randall'a yaptığım ziyaretlerin bir güzel yanı da bu; bana her düşüncemin önemli olduğunu hissettiriyor.

"Bu hafta nasıl hissediyorsun Cora?"

"Bilmiyorum."

O "mmm" sesini çıkarıyor. "Bugün takvime baktım. Yıldönümü yaklaşıyor."

Midem sıkışıyor. Yıldönümünü düşünmek istemiyorum. "Daha Eylül'deyiz."

Dr. Randall onaylarcasına başını sallar. "Ama yakında Ekim olacak. Ve sonra 11 Kasım olacak."

Dr. Randall'ın sevdiğim bir başka yönü de bu; ortaya çıkıp bir şeyler söylüyor. Kasabamdaki pek çok yetişkin bu tarihi yüksek sesle zar zor söyleyebiliyor ama Dr. Randall farklı. Zor şeyleri de kolay şeyleri söylediği gibi söylüyor, bu da bana bir gün benim de bunu yapabileceğimi düşündürüyor.

Ama bugün o gün değil. Kanepede kıvranıyorum, ayak bileklerimi çaprazlayıp açıyorum. Gözlerim Dr. Randall'ın Howard Üniversitesi'nden aldığı çerçeveli diplomaya odaklanıyor. Sonra masasının üzerindeki oyma ahşap heykele yerleşiyorlar. Ona daha önce de sormuştum. Karısından bir hediye idi. Duvarda çerçeveli bir Basquiat baskısı ve orta masada kalın bir sanat kitabı var. Dr. Randall'ın karısı bir sanatçı. Konuştuğumuz şey dışında konuşabileceğimiz bir şey arıyorum ama bu odada ona daha önce milyonlarca kez sormadığım hiçbir şey yok.

"Anlaşılabacağı üzere bu sizin için pek çok farklı duyguyu gündeme getirecek. Bunun hakkında konuşmak ister misiniz?"

Uçucu yağ difüzörüne bakıyorum. Lavanta ve okalıptüs kokuları fişkirtiyor. Dr. Randall cevap vermem için acele etmiyor. Hiç acele etmez.

Buraya ilk gelmeye başladığımda Dr. Randall ile konuşmak istemiyordum. Ama bir saat boyunca nasıl oturup sessiz kalacağımı da bilmiyorum, bu yüzden sonunda onun kulaklarını çınlattım. Şaşırtıcı bir şekilde, Dr. Randall'ın aslında oldukça sağlam tavsiyeleri var.

"Bilmiyorum," diyorum sonunda. "Yıldönümü fikrinden hoşlanmıyorum. Sanki bir şekilde daha gerçekçi olacakmış gibi."

Dr. Randall gözlüklerini düzeltiyor. "Bu çok doğru Cora. Yıldönümleri genellikle bu nedenle duygularla doludur. Olayı anmak güzel olabilir, çünkü anmanın gücü vardır, ancak o gün yaşadığınız travmayı neredeyse yeniden yaşamak zorunda kalmak da çok zor olabilir."

Tedirgin. Bu güzel bir kelime. Bir Quiz Bowl sorusunda karşıma çıkarsa diye aklıma not ediyorum. Kulağa anlamı gibi gelen kelimelerden bir diğeri. Bunlar benim favorim.

"Quinn'le konuştum," diye ağzımdan kaçırdım. Dr. Randall Quinn hakkında her şeyi biliyor. Onun hakkında çok konuştum.

Dr. Randall'ın ifadesi sakinliğini koruyor ama ilgiyle bana doğru eğiliyor. "Gerçekten mi? Bu nasıl oldu?"

"Bana bir kutu bıraktı. Doğum günü hediyesi olarak."

"Oh. Sanırım bu onun için çok hoş. Hediye neydi?"

Tereddüt ediyorum. Dr. Randall'a pek çok şey anlatıyorum ama ona kutunun içinde ne olduğunu anlatabileceğimi sanmıyorum. "Bu önemli değil."

"Tamam," diyor, sesi düz. "Konuşmanız hakkında ne paylaşmak istersiniz?"

Kollarımı kavuşturuyorum. Keşke kendimi simit gibi katlayabilseydim. "Pek bir şey yok."

"Emin misin?"

"Ona arkadaşı olamayacağımı söyledim."

Dr. Randall dudaklarıyla yine "mmm" sesi çıkarıyor. "Hâlâ öyle hissediyorsun, ha?"

"Kız kardeşimin ölümünden sorumlu olan kişiyle arkadaş olamam."

"Daha önce de konuştuğumuz gibi, Quinn gerçekten sorumlu değil, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Boğazımda sıkı bir yanma hissi var. Çok aşına bir ağlama öncesi hissi. Gözyaşlarımı yutmaya çalışıyorum ama faydası yok. Gözlerimin arkasında bir basınç oluşuyor ve yavaş ama emin adımlarla gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum. "Yine de ne söylemeye çalıştığımı biliyorsun."

"Evet," diye onaylıyor Dr. Randall. "Ama yine de bu ayrımı yapmanın önemli olduğunu düşünüyorum."

Dr. Randall'da sevdiğim bir başka şey de ağladığımda tepki vermemesi. Kaba bir şekilde değil, ağlamanın normal olduğunu hissettirecek şekilde. Bunu büyük bir mesele haline getirmiyor.

"Biliyorsun Cora," diyor Dr. Randall, "Quinn hakkında hissettiklerin konusunda kafanın karışık olması normal. Arkadaşını özlemen ve bu konuda kendini suçlu hissetmen normal. Bunları burada konuşabiliriz. Burası tüm duyguların hakkında konuşabileceğin güvenli bir alan. Burada yargılama yok."

Başımı tekrar sallıyorum. Gözlerim yaşlarla bulanıklaşıyor. "Her zaman buranın güvenli bir alan olduğunu söylüyorsun."

"Çünkü öyle," diyor Dr. Randall.

"Ama bunu nasıl söyleyebilirsiniz? Nereden biliyorsun? Çünkü benim bildiğimi sen biliyorsun. Artık güvenli olmayana kadar her alanın güvenli olabileceğini biliyorum." Sesim biraz çatlıyor.

Ayakkabılarıma bakıyorum. Mabel'ın asla onaylamadığı siyah spor ayakkabılarıma. Artık sürekli bu spor ayakkabıları giyiyorum çünkü giydiğimde bana sataştığını duyabiliyorum. Bazen geceleri onu deniyorum

Ayakkabılar. Askılı sandaletleri ve deri babetleri. Hâlâ hayatta olsaydı ödünç almama asla izin vermeyeceği ayakkabılar.

"Biliyor musun? Haklısın Cora. Buranın duygularını keşfetmen için güvenli bir alan olduğunu kastetmiştim. Ancak yaşadığın travma göz önüne alındığında, herhangi bir yeri güvenli bir alan olarak görmenin senin için ne kadar zor olacağını anlıyorum" diyor Dr. Randall.

Ona bakıyorum. Bakışlarımı karşılıyor. "Ne dediğimi anlıyor musun Cora?"

Aslında anlamıyorum ama başımı sallamamak kabalık olur. Bir şeyleri anlamadığımı kabul etmeye alışık değilim.

Parmaklarını yavaşça deri koltuğunun koluna vuruyor. "İyi hissetmemen senin için sorun değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Boğazım hâlâ sıkışık. "Öyle hissettirmiyor." "Ama öyle."

"Sadece iyi olmak istiyorum. İyi *hissetmek* istemiyorum. İyi *olmak* istiyorum."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Biliyorum. Ve tahmin et ne oldu? Bazen iyi olmamak için kendine izin vermek, gerçekten iyi olmanın ilk büyük adımıdır." Gülümsemesi genişliyor. "İyi olmamakla barışık olmak çok önemli ve ulaşılması zor bir duygusal olgunluktur. Pek çok yetişkin buna sahip bile değil."

Tam o anda, saate baktı. Seansımız sona erdi. Ayağa kalktı ve ben de aynısını yaptım. "Haftaya görüşürüz."

Büyükannem ve babam koridorda beni bekliyorlar. İki duruyorlar, her biri bir kolunu omzuma doluyor. Kısa bir süreliğine de olsa kendimi güvende hissediyorum. Sanki hâlâ kötü bir şey olmayacağına inanabileceğim bir dünyada yaşıyormuşum gibi.

"Akşam yemeği mi?" Babam soruyor.

Başımı sallıyorum ve gözlerimden akan yaşları gizlice silmeye çalışıyorum. Babam, Dr. Randall'ın aksine, gözyaşlarımı kişisel olarak alıyor.

Yan taraftaki Çin restoranına gidiyoruz. Pencere kenarındaki her zamanki masamıza oturduk. Babam büyük bir soda almama izin verdi. Kolayı ağzına kadar dolduruyorum.

"Seansın nasıldı?" Babam tabağına büyük bir porsiyon lo mein koyarken soruyor.

"Saeed," diyor Grams nazikçe. "Cora'nın bunu bize söylemek zorunda olmadığını biliyorsun."

Oğlu olmamasına rağmen büyükannemin babama ebeveynlik yapması bana komik geliyor. Birçok yönden durum biraz farklı.

Annem gittikten sonra bile bizimle kaldı. Bir keresinde ona bu konuyu sordum ve babam yanında kalmasına izin verdiği için şanslı olduğunu söyleyerek beni başından savdı. Babama bunu sormak daha zor çünkü ne zaman annemden bahsetsem çok garip davranıyor. Yine de bir keresinde bana göçmen olmanın bir bakıma yetim olmaya benzediğini ve bu mantıkla büyükannesinin Amerikalı annesi olduğunu ve bunun için her zaman minnettar hissedeceğini söyledi.

Babamın ailesi o küçükken ölmüş. Lübnan'daki teyzesi tarafından büyütüldü. Ben dört yaşındayken ölmüş. Ailenin geri kalanı hakkında pek bir şey bilmiyorum. Babam onlar hakkında pek konuşmaz ve soru sorarsam onu üzmemekten başka bir işe yaramayacağından endişeleniyorum. Arada sırada şu ya da bu kuzeni hakkında bir şeyler söylüyor ve ben de bu bilgileri saklıyorum. Yeterince bilgi toplarsam bulmacayı tamamlayabileceğimi umuyorum.

"Biliyorum," diyor babam bir ağız dolusu erişteyi çiğneyerek. Babam saygın bir moleküler biyoloji profesörü olabilir ama hâlâ ağız doluyken konuşuyor. "Sadece bir şey paylaşmak ister mi diye bakıyordum."

"değildi," diyorum bir yumurtalı ekmeği ikiye bölerek.

Babam kaşlarını oynatıyor. "Tamam. İngiliz dilindeki en açıklayıcı kelime."

Kolamdan büyük bir yudum daha alıyorum. "İlk yıllarınız bu kelimeyi çok kullanır mı?"

Babam gülüyor. "Henüz çok fazla duymadım ve *inşallah* öyle de kalacak." Babam genellikle birinci sınıflara ders vermiyor - aslında neredeyse hiç lisans öğrencilerine ders vermiyor, ama bu dönem üniversite rektörü istediği için Bio 101 dersini veriyor. Rektör bunun üniversite için iyi bir tanıtım olacağını söyledi ama kırılan cam eşyalar ve yazım hatalarıyla dolu laboratuvar raporları babamı çıldırtıyor.

"O çocuklara karşı daha nazik olmalısın," diyor büyükannem ve babamın kolunu şefkatle sıkıyor. "Unutma ki bir zamanlar sen de yeni başlıyordun."

Babam homurdanıyor ve tabağındaki erişteye bakıyor. Yüzünden bir şey geçiyor ve acaba üniversitedeki zamanını mı düşünüyor merak ediyorum, bu da muhtemelen annemi düşündüğü anlamına geliyor.

"Annemin Mabel'dan haberi var mı?" Babamın ve büyükannemin yüzlerini görene kadar bu soruyu gerçekten yüksek sesle sorduğumu fark etmiyorum.

Büyükannem elindeki peçeteyi toplarken babam da eriştesine bakmaya devam ediyor. Restorandaki diğer tek müşteri beyzbol şapkalı genç bir adamdır ve tek koca bir tabak yemek yemektedir.

Oda, restoranın mutfağındaki tabak çanak seslerini duyabileceğim kadar sessizleşiyor.

"Corrie, tatlım," diyor büyükannem yavaşça, babama bakarak.

Babam başını hafifçe sallar. "Dürüst cevap, emin değilim Cora. Ondan hiç haber almadım. Haberleri takip ediyorsa haberdar olduğunu tahmin ediyorum."

"Haberlerde çok fazla yer almadı." Bu benim ve Chestnut'taki diğer herkesin oldukça acı duyduğu bir şey. Muhabirlerin aylarca peşimde dolaşıp yüzüme mikrofona dayamasını istediğimden değil. Yine de, olayın olduğu gün muhabirlerin kasabamıza üşüşmesi, ancak ertesi gün ölü sayısının manşetlerde yer alacak kadar yüksek olmadığı anlaşılınca kasabayı terk etmeleri beklemediğim bir şekilde canımı yaktı.

Kız kardeşim ölmüştü ve bu yaklaşık beş dakikadan daha uzun bir süre ulusal haber olacak kadar bile dikkat çekici değildi.

Grams, "Eğer dikkat ediyorsa, biliyordur," diyor.

"Ben de bunu soruyorum." Çatalımı tabağımın üzerinde gezdiriyorum. "Dikkatini veriyor mu?"

"Corrie," diyor büyükannem ve elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzanıyor. Kendimi bebek gibi hissetmeme neden olsa da ona izin veriyorum. "Bu da nereden çıktı? Seansında bahsettiğin şey bu muydu?"

"Ona seansı hakkında soru sormamamız gerektiğini sanıyordum," diye mırıldanıyor babam, sesinde biraz alaycı bir ton var. Ortamı yumuşatmaya çalıştığını söyleyebilirim.

Konuşmayı kesmem gerektiğini biliyorum. Annem hakkında konuşmak her zaman sorun yaratır.

"Sadece Mabel'ı özlediğini bilmek istiyorum. Mabel'a olanlar için üzgün olduğunu." İkisinin de yüzüne bakıyorum. "Üzülmesi gerekmez mi sence? Mabel'ın annesi onu özlemeli. Mabel bunu hak ediyor." Tabağımda bir gözyaşı damlası gördüğümde tekrar ağladığımı fark ediyorum.

"Bal arısı," diyor büyükannem ve elimi sıkıca kavıyor. "Mabel özleniyor. Onu ben, baban ve en çok da sen özlüyoruz. Bu kadarı yeter de artar bile."

Babamın dudakları kıpırıyor ama bir şey söylemiyor. Büyükannemi babama yan yan bakarken yakalıyorum.

"Büyükannem haklı," diyor yavaşça. "Ama daha da önemlisi, o çok fazla insan tarafından sevilir. Sevgi, kayıptan bile daha büyük."

Sanırım haklı, ama bazen eksiklik kalbimde o kadar büyük hissediyorum ki sevginin nasıl bir şey olduğunu bile unutuyorum.

On iki Quinn

Sevgili Parker,

Bazen solucan deliğinin ortaya çıkışını hayal ettiğimde, onu yatak odanızın kapısına benzetiyorum. Büyük çirkin harflerle "Açmayın" yazan bir tabelanız vardı.

Açmalıydım.

Şimdi açmaya çalışıyorum.

Umarım çok geç değildir.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Alarm çaldığında sanat sınıfındayım, Bayan Euclid'in uzun kütüphane masalarına serdiği siyah kasap kâğıdına bir balkabağı çiziyorum. Bu ayki projemiz sonbahar festivali için süslemeler yapmak.

Bayan Euclid hem okul kütüphanecisi hem de resim öğretmeni. Bence bu şekilde iki şapkayı birden takabilmesi oldukça havalı, ancak diğer insanlar bunun okulumuzun gerçek bir resim öğretmeni alacak parası olmadığı için olduğundan yakınıyor.

Ama Bayan Euclid benim için yeterince gerçek.

Siren sesi odayı doldururken Bayan Euclid, "Tamam, hepiniz ne yapacağınızı biliyorsunuz," diyor. Bunun sadece bir tatbikat olduğunu kendime hatırlatarak içimde oluşan paniği dizginlemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor.

Sandalyelerimizden kayıyoruz ve rafların orta sırasına gidiyoruz. Kütüphanede herhangi bir kapı ya da pencereden en uzak yer orası. Birbirimize kenetleniyoruz. En arkada oturanlar sırtlarını kitapların sırtlarına dayıyor. Önümüzdeki çocuklar sırtlarını dizlerimize bastırıyor. Bayan Euclid uzaktayken bazı çocuklar fısıldaşıyor, odayı koruyor. Ben sessiz kalıyorum. Olmamız gerektiği gibi. Kuralları çiğnemeyi göze alabilecek biri değilim.

Ainsley ve Scarlett önümde oturuyorlar. Futbol formalarının arkasına bakıyorum. Çarşamba günleri, tecrit tatbikatı olmasa bile her zaman korkunçtur, çünkü o gün kız futbol takımının maçları vardır ve hepsi okula formalarını giyerek gelir. Eğer deplasmanda oynayacaklarsa, ön tarafında lacivert bir aslan olan inci beyazı bir forma giyerler. Bugün formaları lacivert, bu da iç saha maçı olduğu anlamına geliyor.

Ainsley'nin formasının arkasında büyük blok rakamlarla 10 yazıyor. Ona baktığımda sıcak bir sobaya dokunuyormuşum gibi hissediyorum. On her zaman benim numaramdı.

Scarlett, "Bu kadar korkmana gerek yok, Quinn," diyor. Bana bakmak için başını çeviriyor. Beyaz teni hafifçe kızarmış ve sarı saçları, uçlarında lacivert fiyonkları olan iki mükemmel Fransız örgüsü halinde. Birlikte amatör ligde oynadığımız zamanlarda Scarlett'in annesi maçlardan önce saçlarımızı yapardı. Bir keresinde saçımı şelale örgüsüyle örmüştü ve ben de üç gol atmıştım. Güzel bir gündü.

"Bu sadece bir tatbikat. Kardeşin gitti, yani ..." Scarlett başka bir şey söylemiyor ama dudaklarını birbirine kenetleyerek bana her şeyi anlatan sivri bir bakış fırlatıyor.

"Scarlett," diyor Ainsley uyarıcı bir ses tonuyla ve açık kahverengi yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. Ainsley çift ırklı. Babası Kızılderili, annesi ise beyaz. Siyah saçlarının bir tutamıyla oynarken kahverengi gözleri bana sempatiyle bakıyor. Bana Scarlett'i görmezden gelmemi söylemek istediğini, ama bunu yüksek sesle söylemek istemediğini anlayabiliyorum.

Scarlett'in her zaman kötü bir çizgisi vardı. Sadece, geçen yıla kadar bana hiç yöneltilmemişti. Şimdi ise tüm kızlar hakkında kötü hissetmeye başladım.

Scarlett'in Marissa'yı yavaş koştuğu için ya da Jackie'yi üniformasında çukur lekeleri bırakacak kadar çok terlediği için kızdırması gibi.

Bayan Euclid Scarlett'i duymuyor, çünkü kapıya bir masa dayamakla meşgul. Bu tatbikatlar sırasında onun görevi, en ağır nesneyi bulmak ve onu kütüphanenin girişini engellemek için kullanmaktır.

Neyse ki Scarlett bu yorumdan sonra beni rahat bıraktı. Ama söylediği şey beni o kadar da rahatsız etmedi. Ben kendime her zaman daha kötü şeyler söylerim.

Scarlett, Ainsley ile oyun hakkında konuşmaya devam ediyor. Sınıftaki diğerk çocuklar matematik ödevleri ve sonbahar festivali hakkında konuşuyor ve kimse korkmuş görünmüyor. Bayan Euclid geri döndüğünde, hepsi tekrar sessizleşiyor. Bu tatbikatlar sırasında kimsenin konuşmaması gerekiyor. Amaç, birinin sizi bulmasını istememenizdir.

Nefesimi tutuyorum ama tam olarak korkmuyorum.

Korkuyorum çünkü korkmuyorum. Çünkü biliyorum ki Parker gibi biri gelip hepimize zarar vermek isterse, verebilir. Ve yapardı da.

Onu durdurmanın yolu bu değil.

Gözlerimi kapatıp dev meşe ağacını ve orada olduğunu bildiğim solucan deliğini hayal ediyorum, sadece görünmesini sağlamam gereken solucan deliğini.

Alarm durdu. Gözlerimi açıyorum ve kısa bir an için kütüphanenin zemininde bir ışık halesi olduğuna yemin ediyorum.

Bir solucan deliği.

Kalbim yerinden fırladı. O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki başımı kitaplığın kenarına çarpıyorum.

"Quinn!" Bayan Euclid diyor ki. "İyi misin?"

Başımı ovuyorum. Halının üzerindeki o noktaya tekrar baktığımda, ışık halesi kaybolmuştu. Hayal kırıklığı içimde kabarıyor.

Bayan Euclid kapıya dayadığı sırayı geri çekmeye çabılıyor. Sınıf arkadaşlarım yerlerine dönüyor. Futbol maçları, sonbahar festivali ve matematik sınavları hakkında konuşmaya devam ediyorlar. Ama ben halıya bakmaktan kendimi alamıyorum.

Oradaydı. Orada olduğunu biliyorum.

"İyi misin?" Bayan Euclid yanıma oturdu. Balkabağımı işaret etti. "Etkileyici bir gölgelendirme. Boyutunu beğendim."

Çizdiğim balkabağına bakıyorum. Oldukça iyi görünüyor. Gerçek gibi görünüyor. Beynimden bir görüntü aldım ve onu hayata geçirdim.

Bu daha önce hiç olmamıştı. Zihnim dönüyor. Halının üzerindeki ışığı düşünüyorum. Dev meşe ağacının gövdesinde beliren kapıyı düşünüyorum. Her şeyi tamir etmeyi düşünüyorum.

On üç

Cora

Herkesin koltuklarından kalkmakta olduğunu fark etmem bir anımı alıyor. Alarm çalıyor ama duyduğum tek şey kendi kalp atışlarım.

Ciğerlerim su altındaymış gibi ağrıyor. Nefes almak için yutkunuyorum. Mabel'ı o sabah, 11 Kasım'da hayal ediyorum. Bunun sadece bir tatbikat olduğunu mu düşünüyordu? Sokağa çıkma yasağı var mıydı?

Bunun cevabını bilmiyorum. Ne zaman kız kardeşimin son anlarını hayal etmeye çalışsam, beynim bilgisayarın yeniden başlatılması gibi kapanıyor. Oraya gidemiyor.

"Cora," diyor Owen, sesi yarım bir fısıltıdan ibaret. "gel." Sınıfımızın geri kalanının gittiği malzeme dolabını işaret ediyor. Hareket etmem gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Bacaklarım kurşun gibi.

İngilizce öğretmenimiz Bayan Darling yanıma geldi. Bayan Darling beyaz tenli ve kıvrıkcık turuncu saçları var. Uzun eteği sınıfın zemininde salınıyor. Rahatlatıcı bir ses. O şıpırtı. Ona odaklanıyorum.

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Bu sadece bir tatbikat, Cora. Sorun yok." Sertçe başımı sallıyorum ama hâlâ hareket etmiyorum. Gözlerimi bile açmıyorum.

"Lütfen dolaba oturur musunuz? Protokol böyle."

Sınıf sessizleşti. Artık fısıldaşma yok. Gözlerimi açtığımda herkesin bana baktığını fark ediyorum.

O yakıcı dehşet tamamen yok olmaz, ama ona soğuk bir aşağılanma eşlik eder. İngilizce dersi için okuduğumuz kitaplar utancı şöyle tanımlıyor

ama benim için soğuk bir duygu. İçi boş ve izole edici.

Sandalyemden kayarak kalkıyorum ve Owen'la birlikte malzeme dolabına doğru yürüyorum. Oraya vardığımızda yere oturuyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum.

"Bu şeyler korkunç," diyor sessizce. "Sen iyi misin?" Hiçbir şey söylemiyorum.

"Lütfen endişelenmeyin. Bayan Darling bunun sadece bir tatbikat olduğunu söyledi," diyor Owen. "İnsanlar inekleri evcilleştirdikçe ve yetiştirdikçe daha küçük beyinlere sahip olacak şekilde evrimleştiklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Cora," diyor Owen. Konuşmamamı istediğini biliyorum. Tatbikatlar sırasında sessiz olmamız gerekiyordu. Herkes hâlâ bana bakıyor.

"Daha küçük beyinler geliştirdiler çünkü anlamamak onlar için daha iyiydi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Cora," dedi yine. "ama. Bu sadece bir tatbikat, tamam mı?"

Gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyor. "Ama bu her zaman bir tatbikat değildir. Bazen gerçektir."

On dört

Quinn

Sevgili Parker,

Gammie ve babamın evindeki o yazı hatırlıyor musun? Bana karşı çok sabırlıydın. Dalgaların kükremesinden korkuyordum ve su kumun üzerine çıkıp ayak parmaklarımı gıdıkladığında kaçıyordum. Ama sen elimi tuttun ve benimle kaldın. Bana sudan nasıl korkmayacağımı gösterdin. Bana cesur olmayı öğrettin.

O yazki Parker'a geri dönmenin yolunu bulmaya çalışıyorum. Tekrar

öyle cesur olmaya çalışıyorum.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Parker'ın odasının kapısını açmayı sevmiyorum. Sanki düğmeyi çevirince bir hayalet dışarı çıkıyor. Ama uzak da duramıyorum.

Parker'ın odası çoğunlukla aynı. Yatağı ve rafında tozlu küçükler ligi kupaları var. Duvarlar sıkıcı bir bej rengine boyanmış. Küçükken odası parlak turuncuydu. Ne zaman renk değiştirdiğini hatırlamıyorum.

Bilgisayarı kayıp çünkü polis aldı. Geri verdiler mi bilmiyorum ama annem tekrar kurmaya zahmet etmedi. Ayrıca mantar panosunu da kaldırmış. Parker'ın da benim de her zaman bir mantar panomuz vardı. Öldüğünde onun kinde ne vardı bilmiyorum. Bilmek istediğimi de sanmıyorum.

Yatağının üstüne uzanıyorum ve odasının pürüzsüz beyaz tavanına bakıyorum. Cupcake bana katılıyor, tam göğsümün üzerine oturuyor ve o kadar yüksek sesle mırıldanıyor ki düşündüklerimi zor duyuyorum. Ama sorun değil. Kardeşimin odasındaiken gerçekten düşünmek istemiyorum.

Çünkü yaptığı o korkunç şeyi yapan kişi olmaya bu odada karar verdiğini biliyorum. Nefret dolu biri olmaya bu odada karar verdi. Onu buna iten şeyin ne olduğuna dair ipuçları bulmak için etrafa bakıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum.

Kapı çalındı ve irkildim. Annemin yüzünü görmeyi bekliyordum ama kapıda duran babamdı.

İçeri gelmiyor. Belki o da hayaletlerden korkuyordur. "İyi misin, Q?"

Yetişkinler bu soruyu sormaya bayılır. Bunu daha çok kendileri iyi olmadıkları için sorduklarını düşünmeye başlıyorum, ama bunu size nasıl söyleyeceklerini bilmiyorlar, bu yüzden sizin onlar için söylemenizi istiyorlar.

"Elbette," diyorum. Cupcake'in kulaklarının arasındaki boşluğu kaşıyorum. "İşten erken geldim."

Bu da yetişkinlerin, özellikle de babamın çok yaptığı bir şey. Apaçık ortada.

Başının arkasını kaşıyor. "Topa vurmak ister misin?"

Hâlâ iş kıyafetlerini giyiyor. Pantolon, düğmeli gömlek ve kravat. Geçen Kasım'dan beri topa vurmadık.

"Um," diyorum. Beynim büyük bir donma yaşıyor.

"Yani," diyor ellerini kaldırarak, "istemiyorsan sorun değil. Sadece eğlenceli olabileceğini düşündüm."

Birkaç kez yutkunuyorum. "Tamam," diyorum.

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Beş dakika sonra aşağıda buluşalım mı?"

Dışarıdaki hava serin. Eski futbol tişörtümü giyiyorum. Gerçekten yedinci sınıf takımında olsaydım alacağım kadar havalı değil ama bana bir zamanlar gerçekten bir takıma ait olduğumu hatırlattığı için saklıyorum. Bir amatör lig takımı olsa bile.

Babam topu çoktan garajdan çıkardı. Aşırı büyümüş otlarla dolu arka bahçemizde garip bir şekilde duruyor. Babam

eskiden her hafta sonu çimleri biçerdi, ama bir süredir bunu umursamıyor gibi görünüyordu. Topu bana atıyor, ben de ayaklarımın arasında kolaylıkla yakalıyorum.

Biraz gülümsedim. Top hala bende. Topu babama geri atıyorum. Bir süre sessizce ileri geri paslaşıyoruz.

"Okul nasıldı?" Babam söyledi.

Topa biraz daha güçlü vuruyorum. "Bir tatbikatımız vardı."

Babam onu yakalamayı başaramaz. Ona yetişmek için koşuyor. "Tatbikat mı?" "Kilitleme için."

Babamın gözleri büyüdü. "Oh."

Ona pek çok şey sormak istiyorum. O silahları aldığı için pişman mı? Bizimle onlar hakkında hiç konuşmadığı için pişman mı? Hâlâ yetişkinlerin silah sahibi olmasının normal olduğunu mu düşünüyor? Olanların kendi hatası olduğunu mu düşünüyor?

Ama bundan da öte, bana sorular sormasını istiyorum. Hiç sormadığı soruları. Basit bir "İyi misin?" sorusundan daha fazlası olan sorular.

"Sen iyi bir kızsın Quinn," diyor babam ama bana bakmıyor bile. Omuzları kamburlaşmış. İş kıyafetlerini değiştirmiş ama hala büyük parlak saatini takıyor.

Bir şeyler söylemeliyim. Ona tüm sorularımı sormalıyım. Onun da bana sormasını sağlamalıyım. Ama yapamayacağımı biliyorum, bu yüzden topa tekrar vuruyorum ve "Teşekkürler baba" diyorum.

On beş

Cora

Uyuyamıyorum. Tüm numaralarımı deniyorum. Periyodik tabloyu ezbere okuyorum. *The One and Only Ivan*'ın son satırını tekrar tekrar fısıldıyorum: "Mighty Silverback." Önce sol tarafıma, sonra sağ tarafıma dönüyorum.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Mabel'in boş yatağına bakmamaya çalışıyorum ama tabii ki bakıyorum. Öldüğü sabah yatağını yapmadan gitmişti. Buna çok sinirlenmişim ama onun için yaptım. Deniz mavisi yorgan bıraktığım gibi duruyor. O zamandan beri hiç dokunmadım.

Mabel'in ıslak havluları yerde bırakmak, yatakta Cheetos yiyip kırıntılarını her yere saçmak ve ortak komodinimizi dudak parlatıcısı tüpleriyle doldurmak gibi dağınık alışkanlıkları vardı. Liseye başladığında dudak parlatıcısına gerçekten merak sardı çünkü büyükannem sonunda okula giderken sürmesine izin verdi.

Komodinimiz hala dudak parlatıcısı tüpleriyle dolu. Onları kaldırmaya dayanamıyorum. Ama onlara bakmaya da dayanamıyorum. Onları gördüğümde, o sabahı ve ona söylediğim son şeyleri düşünüyorum. Hatırladığımda midem ağrıyor.

Büyükannem Mabel'in eşyalarını toplamamızın sağlıklı olacağını söyleyip duruyor. Başka ne sağlıklı biliyor musun? Salata. Demek istediğim? Bir şeyin sağlıklı olması onu iyi yapmaz.

İnledim ve yataktan kayarak çıktım. Işığı açıyorum ve Quinn'den aldığım kutuyu yatağımın altından çıkarıyorum. Tüm makaleleri tekrar okudum ve günlüğüme notlar aldım.

Zaman yolculuğu mümkün, yazıyorum.

Solucan deliği mi? Yazıyorum. Nereden bulabilirim?

Quinn'in bana gösterdiği dev meşe ağacını düşünüyorum. Makalelerde bir solucan deliği bulmak için en iyi yerlerin eski ve tanıdık yerler olduğu söyleniyor. Ormanlar eski sanırım. Ne kadar tanıdık olduklarını bilmiyorum. Quinn ormana oldukça aşina gerçi.

Dizüstü bilgisayarımı aldım ve açtım. Arama çubuğuna *solucan deliği* yazıyorum ve karşıma çıkan her şeyi okumaya başlıyorum. Ormanların solucan delikleri bulmak için iyi yerler olduğunu açıkça belirten bir makale gibi bazı yararlı şeyler var, ancak bulduğum bir şey beni duraklatıyor.

Bazı bilim insanları zaman yolculuğunun en kolay birbirinden çok uzak olmayan iki zaman noktası arasında yapılabileceğini varsaymaktadır. Örneğin, bu teoriye göre, zamanda iki gün geriye gitmek, on yıl geriye gitmekten daha kolay olacaktır.

Bütün o metin parçasını yazdım. Neredeyse Ekim ayındayız. Bir aydan biraz daha uzun bir süre sonra, bu olayın üzerinden bir yıl geçmiş olacak.

Bugün tatbikat sırasında masanın altında otururken nasıl hissettiğimi düşünüyorum. Artık çaresiz hissetmek istemiyorum, bir şeyler yapmak istiyorum. Yazdığım her şeyi tekrar okudum.

Varsayımda bulunmak. Bu kelime çarptı. bu.

Defterimi boş bir sayfaya çeviriyorum ve bilimsel yöntemin ilk adımını yazıyorum.

Bir gözlem yap, yazıyorum.

Kız kardeşim öldü. Onu çok özliyorum.

İkinci kısım muhtemelen gerekli değildir. Babam gibi bir bilim adamı bunu kesinlikle düzeltirdi. Üstünü çiziyorum.

İkinci adım: Bir soru sorun.

Mabel'ı kurtarmak için zamanda yolculuk yapabilir miyim? Mabel'ı bilimle kurtarabilir miyim?

Defterime geri döndüm. MIT bilim adamının sözlerini tekrar okudum. *Zaman yolculuğu mümkün. Büyük ihtimalle birileri bunu çoktan yapmıştır.*

Mümkün. Birisi bunu çoktan yaptı. Beynim bu kelimeleri bir sünger gibi emiyor. Devam etmek için ihtiyaım olan kanıt onlar.

nc adım: Hipotezinizi oluşturun.

Bir bilim deneyinin başarısının hipoteze bağlı olduğunu herkes gibi ben de biliyorum. İyi bir hipotez birkaç şeyi içermelidir. Neyi test edeceğinizi açıklamalı ve ayrıca projenin kapsamını belirlemelidir. Hipotezler organize yardımcı olur ve bir deneyden ne beklemeniz gerektiğini bilmenizi sağlar. Ayrıca deneyinizin başarılı olup olmadığını da bu şekilde ölçebilirsiniz.

Geçmişte yazdığım hipotezler şöyle idi-

Eğer sınıf bitkimizi sulamazsak, büyüyemez.

Kuruşları limon suyuna atarsam daha parlak olurlar.

Aynı mancınıktan bir bilye ve bir pinpon topu fırlatırsam, pinpon topu daha uzağa gidecektir.

Bazen hipotezlerim doğruydu. Bazen de yanlıştı. Ama ne olursa olsun sorun değildi. Yine de onlar basit deneylerdi. Bu basit bir deney değil.

Bu sefer hipotezim doğru olmak zorunda. Mkemmek olmak zorunda.

On altı

Quinn

Sevgili Parker,

Annem ve babam hala her gece kayga ediyorlar. Tartışmalarını duymak beni çok üzüyor. Annem yaptığın şeyin babamın suçu olduğunu düşünüyor. Babam da bilgisayarında okuduğun her şeyin suçu olduğunu düşünüyor.

Ne düşüneneceğimi

bilmiyorum. Aslında ben

biliyorum.

Bence bu senin hatandı.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Cora'dan okuldan sonra onunla buluşmamı söyleyen bir mesaj aldığımda neredeyse inanamıyordum. Ama atletizm sahasının yanına gittiğimde, o çoktan orada, bir bankta oturmuş beni bekliyordu.

"Geç kaldın," diyor. Koyu renk buklelerinin üzerine örgü bir bere takmış ve kucağına yaydığı not defterine bakıyor.

"Okul yeni ." "On dakika önce."

Yutkunuyorum. "Kütüphanede koridorların boşalmasını bekledim."

Dudakları bu konuda yorum yapacakmış gibi hareket ediyor ama yapmıyor. Ayaklarımın üzerinde ileri geri sallanıyorum ve bir şey söylemesini bekliyorum. Herhangi bir şey.

"Bana neden buluşmak istediğimi sormayacak mısın?" Cora defterinden başını kaldırmıyor. Bana yanındaki koltuğu da teklif etmiyor, ben de ayakta kalıyorum.

"BEN-BEN-BEN-" Donma. Harika.

Sonunda başını kaldırıp bana göz kırpmıyor.

Ona göz kırpmıyorum. İki kere. *Donuyorum, ama tamam.*

"Sanırım haklı olabilirsin," diyor. "Zaman yolculuğu hakkında."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"İlk başta bunun aptalca bir hayal ürünü olduğunu düşünmüştüm. Biz küçükken senin ilgilendiğin şeyler gibi" diyor Cora.

Hatırladığım kadarıyla Cora da ben de çakıl taşları ve yosunlardan yaptığımız periler için akşam yemekleri kurmayı ve arka bahçelerimizde hızla koşan rüzgar ruhları gibi davranmayı severdik, ama onunla tartışmıyorum. Kavga başlatacak değilim.

"Ama bu gerçekten bilim," diye devam ediyor. "Ve bunu Mabel'a borçluyum."

Uzaktan, futbol toplarının havada çıkardığı sesleri duyabiliyorum ve ayak bileklerimin arkasındaki kaslar sahaya arzusuyla diken diken oluyor.

"Quinn?" Cora tersledi. Beni futbolla ilgili hayaller kurarken yakaladı. "Dikkatini veriyor musun ki? Bu önemli, biliyorsun."

"Önemli olduğunu biliyorum." Kelimeleri bu kadar hızlı bulabildiğim için rahatladım. "Bu en başta benim fikrimdi."

Cora söylediklerimi tartıyormuş gibi başını yana eğiyor. Koyu renk buklelerinden birinin ucuyla oynuyor, parmakları anaokulunda birlikte söylediğimiz eski tekerlemedeki örümcek gibi saç teline tırmanıyor.

"Bu senin fikrindi, biliyorum. Ama ben konuşurken sanki başka bir yerdeymişsin gibi geldi. Sanki dikkatin dağılmış gibiydi."

"Dinliyorum," diye söz veriyorum ona.

"Tamam," diyor Cora ve ağzı biraz memnuniyete benzeyen bir şeyle sıkışıyor. "Bence bunu yaparsak, her şeyi bir bilim deneyi gibi yapılandırabiliriz."

Bilim kelimesi bana her zaman diyagramları ve diğer sıkıcı şeyleri düşündürüyor, ancak aklımın tekrar dolaşmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Yani tüm bilim deneyleri bir soruyla başlar, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Bu belli belirsiz tanıdık geliyor. Bilimsel yöntemin tüm adımlarını hiçbir zaman düzgün bir şekilde takip edemedim. Yani, o kadar çok adım var ki. Her şeyin süreci kolaylaştırması gerekiyorsa, neden bu kadar çok adıma ihtiyacınız var?

Cora konuşmaya devam ediyor. "İlk başta sorduğum sorunun 'Zamanda yolculuk yaparak Mabel'ı kurtarabilir miyim?' olduğunu düşündüm. Ama sonra hipotezi yazmaya başladığımda sorunun kapsamının yetersiz olduğunu fark ettim."

"Kapsamdan yoksun" diye tekrarlıyorum, sanki neden bahsettiğini tamamen anlamışım gibi. Ki kesinlikle anlamıyorum.

"Demek istediğim," diye açıklıyor Cora, "bunu genişletmem gerektiğini fark ettim. Sormam gereken soru, Parker'ın kendisi de dahil olmak üzere herkese zarar vermesini önlemek için zamanda geriye yolculuk yapıp yapamayacağımızdı."

Kalbim daha önce takla atmış olabilir, ama şimdi yüksek kırılganlardan sallanan bir olimpiik jimnastikçi gibi. Cora'nın cümlesinin son kısmını eklemesine gerek yoktu ama ekledi. Benim için ekledi. Ona sarılmak için ani bir dürtü hissediyorum ama kendimi durduruyorum.

Kendisi de dahil. Bunu eklemiş olması benim için soruyu cevaplıyor. Bu mümkün.

Her şeyin yeniden yoluna girmesi mümkün.

Cora az önce söylediklerinin ne kadar sıra dışı olduğunu farkında değil gibi görünüyor çünkü konuşmaya devam ediyor. "İkinci adım bir soru sormaktır. Araştırma kısmı da burada gerçekleşir. Ve ben dün gece çok araştırma yaptım."

"Ben de araştırma yaptım," diye ekliyorum, sesim yumuşak.

Cora bana tartan bir bakış daha atıyor. Bu bana annemin marketteki meyvelere bakışını hatırlatıyor, her zaman mükemmel olgunluktaki şeftalileri ve muzları arıyor.

"Evet, daha fazla araştırma yaptım. Bu da bizi üçüncü adıma, yani hipoteze getiriyor."

Cora ile neredeyse bir yıldır konuşmadığımı biliyorum, ama onu biraz tanıyorsam, zaten bir hipotezi vardır.

"Ve şimdiden çalışan bir hipotezim var." Evet.

Haklıydım. Kocaman gülümsedim.

"Ne?" Cora kaşlarını kaldırarak "Ne?" dedi.

"Hiçbir şey, sadece bu işte birlikte çalıştığımız için çok mutluyum."

Cora'nın gözleri kısılr ve tüm vücudu sertleşir. "Bunu sadece Mabel için yapıyorum."

Cora'nın sözleri yüzüme sıcak bir tokat gibi indi. İrkildim. "Biliyorum."

"Seninle tekrar konuşmanın Mabel'a ihanet olup olmadığı konusunda çok tartıştım." Cora defterini karıştırıyor ve sonra benimle çalışmanın artılarını ve eksilerini sıraladığı çizelgeyi görebilmem için uzatıyor.

"Ama sonunda bu kadar büyük bir proje için bir ortağa ihtiyacım olduğuna karar verdim. Ve sen de bariz bir seçimsin. Yine de tüm bunları kız kardeşim için yapıyorum. Seninle ilgili değil."

Alt dudağımı sertçe ısırıyorum. "Biliyorum. Ben de Mabel'a yardım etmek istiyorum.

Ve diğer herkes."

O gün ölen dört kişiden en çok Parker ve Mabel'ı düşündüğüm için kendimi gerçekten suçlu hissediyorum. Acaba bu beni kötü bir insan mı yapıyor? Ama Jessica Ogden'ı ya da Bayan Isabelle Martinez'i (Chestnut Lisesi'nde dokuzuncu sınıf fen bilgisi öğretmeniydi) tanımıyordum.

Karanlıkta isimlerini yüksek sesle söylemeye çalıştım. Onları Cupcake'e fısıldıyorum. Ve neye benzediklerini biliyorum çünkü annem yapmamam gerektiğini söylemesine rağmen internette onlar hakkında her şeyi okudum. Daha doğrusu, onları araştırmamı yasakladı. Ama ben yine de baktım.

İsimlerini fısıldadığımda, ailelerine teselli gönderdiğimi hayal ediyorum. Jessica'nın bandoda klarnet çalması ve hayvan barınağında gönüllü olarak çalışmayı sevmesi gibi onlar hakkında öğrendiğim ayrıntıları tekrarlıyorum. Bayan Martinez'in küçük bir erkek çocuk annesi ve yetenekli bir uzun mesafe koşucusu olduğunu ve hafta sonları kuş gözlemciliği yapmaktan hoşlandığını. Ailelerinin Parker yüzünden kaybettikleri her şeyi düşünmek için kendimi zorluyorum ama ne kadar konsantre olmaya çalışsam da aklım hep Mabel'a gidiyor.

Ve Parker'a.

Bu muhtemelen beni kötü bir insan yapıyor. İçimde tanıdık bir suçluluk duygusu yüzüyor.

Ama bunu düzeltirsek, o solucan deliğini gerçekten bulursak, belki Jessica ya da Bayan Martinez'i düşünmek için yeterince zaman harcamamış olmam sorun olmaz. Belki onları da kurtarmış olacağım için affedilirim.

"Zaman yolculuğunu ne zaman yapmak istediğimizi düşündün mü?" diye sordum. "En önemli şey bu değil mi?"

Cora'nın duruşu tekrar sertleşiyor. "Evet," diyor sertçe. "O sabaha geri dönmeyecek miyiz? Bunu durdurmaya çalışmıyor muyuz? Ayrıca, o sabah

en mantıklısı. Olay olduğunda orada olmadığımız için, bu kendimizin diğer versiyonlarıyla karşılaşma riskini almayacağımız anlamına gelir ki bu da her şeyi daha karmaşık hale getirir. Asla geçmişteki halinizle karşılaşmak istemezsiniz çünkü bunun büyük zaman ve mekan etkileri olabilir. Zaman sürekliliğini bozmak istemezsiniz." Elleriyle bir patlama hareketi yapıyor.

Cora zaman yolculuğunun teknik özellikleri, geçmişteki benliklerimizle karşılaşma olasılığı ve neden her ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istediğimiz gibi konularda saçmalamaya devam ediyor. O konuşurken ben de kardeşimi düşünüyorum. O sabah onu durdurmanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum. O sabah çok geç gibi geliyor ama bunu söylemeye dilim varmıyor.

Bayan Martinez'in Parker'a yaklaştığı için öldüğünü biliyorum. Bayan Martinez, Parker kendi kıymadan önce ölen son kişiydi. Korkudan tüylerim diken diken oldu. Bayan Martinez kadar cesur olabilir miyim bilmiyorum. Parker'ı durduracak cesaretim olacak mı? Kaçmak yerine en çok korktuğum şeye doğru yürüyebilecek miyim?

"Doğru," diyorum. Başımı hafifçe sallıyorum ve dikkatimi Cora'ya vermeye çalışıyorum. "Tamam. Dikkatimizi dağıtmayalım. Kuralları takip etmemiz çok önemli.

bilimsel yöntemin adımları." Cora vurgulamak için parmağını defter sayfasına vuruyor.

"Hipotez," diyorum. Bu bana en önemsiz kısım gibi geliyor ama Cora'yı üzmem istemiyorum.

"Doğru," diyor Cora ve iyi bir hipotezi oluşturan her şey hakkında uzun uzun konuşmaya başlıyor. Ben sadece yarısını algılayabiliyorum. Hâlâ kardeşimle yüz yüze gelmeyi düşünüyorum. O sabahki Parker'ı görmek istemiyorum. Daha önceki Parker'ı istiyorum, değişmeden önceki Parker'ı. Okyanusta elimi tutan Parker'ı, ağaçtan inmeme yardım eden Parker'ı, bana bisiklete binmeyi öğreten Parker'ı. Benimle yatağında oturan, bölüm kitabımdaki her kelimeyi seslendirmeme yardım eden, *s'lerde* ve *th'lerde* takıldığımda sabreden Parker'ı.

"Hey," diyorum Cora'nın sözünü keserek.

Bana biraz ekşi bir bakış attı.

"Daha önce ne dediğini biliyor musun? Parker'ın zarar görmesini engellemek için nasıl zaman yolculuğu yapacağımız hakkında..." Bir an için susuyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ama o incitmekten daha kötü bir şey yaptı."

"Biliyorum." Cora'nın sesi ancak bir fısıltının üzerinde. O kadar hafif ki atletizm sahalarında esen sonbahar rüzgârı neredeyse onu yutacak. "Ben sadece

diğer kelimeleri söyleyemem. Bu çok zor."

Fen sınıfının karo zeminini hayal ediyorum. İnternette okuduğum makalelerde fotoğraflarını görmüştüm. Ensemde soğuk bir ter damlası oluşuyor.

"Bunların hepsi zor olacak. Gerçekten zor."

"Bunu biliyorum." Cora dişlerini sıkıyor ve gözleri ön camdaki ıslak yapraklar gibi benimkilere yapışıyor.

Başka bir şey söylemiyor ama söylemek zorunda da değil. Bir söz veriyoruz.

Bunu birlikte yapacağız.

On yedi

Cora

Gerçek , dev meşe ağacından o kadar da emin değildim.

Quinn konuda gerçekten güçlü hissediyor, bu yüzden ben de onunla devam etmeye karar verdim. Solucan deliği bulmak için en iyi yerin neresi olduğu konusunda bilimsel bir fikir birliği yok. Babam aradığın şeyin bilimsel fikir birliği olduğunu söylüyor. Bu, bir grup bilim insanının aynı teori üzerinde hemfikir olduğu anlamına gelir, bu da teorinin muhtemelen doğru olduğu anlamına gelir.

Ancak solucan deliklerini bulmak için hala bilimsel bir fikir birliği yok. Bazı bilim insanları antik bir yer öneriyor (İngiltere'deki Stonehenge gibi, ama malum nedenlerden dolayı bu söz konusu değil). Diğer bilim insanları ise size tanıdık gelen bir yer öneriyor. Ve neredeyse tüm bilim insanları "egzotik madde" terimini kullanıyor.

Aramanız gereken şeyin bu olduğunu söylüyorlar. Solucan deliğini açacak olan "egzotik madde". Sorun şu ki, "egzotik madde"nin tam olarak ne olduğuna dair kesin bir tanım bulamıyorum. "İçgüdüsel bir his" ya da "sezgi" gibi uydurma bir şey gibi görünüyor.

Sanırım bu yüzden Quinn'in dev meşe ağacı hakkındaki "sezgisini" takip etmeyi kabul ettim.

Hala Pazartesi ve Çarşamba günleri Junior Quiz Bowl antrenmanlarım ve Perşembe günleri de toplantılarımız var ama meşgul olmadığım her öğleden sonra Quinn ile ormanda buluşuyorum. İki haftadır neredeyse sürekli çalışıyoruz.

Şu anda Ekim ayının ortasındayız ve yapraklar ipeksi yeşilden kösele gibi turuncuya döndü.

Renk değişimi beni rahatsız ediyor. Zamanın geçtiğini hatırlatıyor. Solucan deliğini bulmak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Ayrıca, yapraklar döküldüğünde, çürük kokmaya başlıyorlar. Ve çamurlu oluyorlar.

Ben büyükannemin deyiimiyle "ev insanıyım." Benden bahçeye yardım etmemi isterdi ve ben bundan nefret ederdim. Tırnaklarımın altında toprak hissini sevmiyorum. İğrenç.

Bu yüzden dev meşe ağacının gövdesinin yanında yere otururken kokuyu ve çamuru görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Quinn ve ben sırt sırta oturmuş, omurgalarımızı birbirimize dayamış durumdayız.

Küçükken Quinn'le evimde yatıya kaldığında böyle otururduk. Ona tebeşirin mikroskobik plankton fosillerinden nasıl yapıldığını anlatırdım (kendim söylersem harika bir bilim gerçeği) ve o da bana buzlu şeker çubuklarında bulduğu aptalca şakaları anlatırdı.

Böyle oturduğumuzda ve onun omurgasının kemikli, engebeli hatlarını hissettiğimde, sanki yeniden yedi yaşındaymışız gibi hissediyorum. Ama yedi yaşında değiliz. Gerçekleri ve şakaları değiş tokuş etmiyoruz.

"O değişti," diyor Quinn.

Son zamanlarda, ona ne zaman Parker'ı sorsam, söylediği şey bu.

"Biliyorum," diye ısrar ediyorum. "Ama nasıl? Detaylar önemli."

Çok sessiz. Yüzünü göremiyorum, bu yüzden göz kırıp kırpmadığını bilmiyorum. "Mesela bana tam olarak nasıl değiştiğini anlat," diye ekliyorum.

"Ayrıntıların ne olduğunu

biliyorum." "Sadece sessizdin."

"Düşünüyordum da. Herkes senin kadar hızlı düşünemez." Kıvranıyor ve ben de ona daha sert bastırıyorum. Onun ayağa kalkmasını istemiyorum. Bunun farkına varmak beni şaşırtıyor ve ellerimi birbirine kenetliyorum.

"Özür dilerim," diyorum elimden geldiğince nazikçe.

Ormanda bir rüzgâr esiyor. İngilizce dersi için bana verilen tüm kitaplarda rüzgâr her zaman "uluma" olarak tanımlanır ama bunun doğru kelime olduğunu düşünmüyorum. Uluma amaçlı bir sestir. Yardım için bir çığlıktır.

Yaprakları hışırdatan rüzgar bundan daha amaçsızdır. Amaçsız şeyler için sabrım yok. Onlara güvenmiyorum.

"Ayrıntıları nasıl tarif edeceğimden emin değilim. Sanki bir gün Parker olmuştu. Yani, Parker'ı tanırdınız. Ama ertesi gün, o değildi." diyor Quinn.

Bunun üzerine kıvrandım. Parker'ı tanıdığımı sanıyordum. Quinn'in biraz şapşal ağabeyiydi. Uzun boylu ve zayıftı, sanki boyundan utanıyormuş gibi kambur bir duruşu vardı. Onun hakkında başka neler hatırlayabileceğimi düşünmeye çalıştım. Quinn'in oturma odasında ayrıntılı Hot Wheels pistleri yapardı. Babasıyla beyzbol maçlarını izlerdi.

Ona hiç dikkat etmemiştim. Sanırım biz küçükken onu Quinn'in evinde çok görürdüm. Büyüdüğümüzde de hep odasındaydı. Yine de bunun hakkında çok fazla düşünmedim. Her zaman küçük kız kardeşi ve onun arkadaşıyla takılmakla ilgilenmediğini düşündüm.

Avuçlarım terliyor ve ellerimi tekrar birbirine kenetliyorum.

"Sanırım. Ama onu gerçekten tanı mıyordum. Bizimle pek konuşmazdı," diyorum. "Yaşlandığında değil. Değiştiğinde."

"Ama nasıl değişti?" Milyonuncu kez soruyormuşum gibi geliyor.

Albert Einstein, deliliğin tanımının aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemek olduğunu söyler, ancak ona bu soruyu sormaya devam etmem gerektiğini biliyorum çünkü cevap önemli.

"Ne fark eder ki?"

"Nedenini biliyorsun." Yan tarafıma uzanıp not defterimi alıyorum. "Onu ne kadar iyi görselleştirebilirsek, doğru solucan deliğine erişme olasılığımız o kadar artar."

"Onu gözümde canlandırabiliyorum," diyor Quinn.

"Benim de onu görselleştirebilmem gerekiyor. Eğer ben de katılabilirsem imgelememiz daha güçlü olacaktır. Ve ne kadar güçlü olursa, başarılı olma olasılığı da o kadar artar." Bunun doğru olduğundan pek emin değilim. Bu okuduğum tüm makalelerden çıkardığım bir sonuç. *Tahmin*, babamın bana öğrettiği bir kelime. Temelde elinizdeki bilgilere dayanarak bir tahminde bulunmak anlamına gelir. Neredeyse tüm bilim insanları ellerindeki verilere dayanarak tahminlerde bulunurlar. Ben de öyle yapıyorum.

"Bütün zamanını odasında tek başına geçirmeye başladı. Onu ne zaman kontrol etsem bilgisayarının başındaydı. Çok da huysuzlaşmaya başladı." Nefes alıyorum ve kendime istediğimin bu olduğunu hatırlatıyorum. Bilgi.

"Nasıl yani?"

"Biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Yani, sanki birdenbire benden hoşlanmadığına karar verdi. Çoğu zaman ben yokmuşum gibi davrandı."

Quinn geriliyor ve kendimi elektronları sürekli zıplayan kararsız bir kimyasal element gibi hissediyorum. Komodinin üzerindeki koyu kırmızı dudak parlaticısı tüpünü düşünüyorum. İçimdeki dengesiz his büyüyor.

Mabel liseye başladığında aramızda bir mesafe açıldı. Bana bazı şeyleri "anlayamayacağımı" söyleyip durdu. Ama bu benim her zaman çok iyi olduğum bir şeydi. Bir şeyleri bilmek. Bunu neden söylediğini anlamıyordum.

Artık o mesafeyi düşünmek hoşuma gitmiyor. Hep her şeyin normale döneceğini düşünmüştüm. Kardeşlik bağımızda bozulan her şeyi onarmak için çok zamanımız olacağını. Zamanın tükeneceğini asla düşünmezsin, ta ki tükenene kadar.

"Ailen Parker'ın farklı olduğunu fark etti mi?" Ben sordum.

"Yani, kesinlikle biliyorlardı. Bazen yemekte korkunç şeyler söylerdi ve ilk başta annemle babam onunla tartışırdı. Böyle şeyler söylemeye devam edince ona ceza verdiler ama o umursamıyor gibiydi. Zaten odasından başka bir yere gitmek istemiyordu. Sonunda onunla tartışmayı bıraktılar. Ve onu cezalandırmayı bıraktılar. Sanki Parker'dan korkmuşlardı. Özellikle annem. O yüzden hepimiz denemeyi bıraktık."

"Ne korkunç şeyler?"

Quinn başını sallıyor. Atkuyruğunun ucu sırtıma değiyor. "Söylemek istemiyorum."

"Yapmak zorundasın."

"Gerçekten istemiyorum, Core."

Tekrar defterime uzanıyorum ama o dönüp beni durdurmak için elimi tutuyor.

Alt dudağını çiğniyor. Şimdi yüz yüze oturuyoruz. Elimi yavaşça ondan çekiyorum.

"Bu kötü," diyor.

"Biliyorum," diyorum. "Makaleleri okudum. Yorum bıraktığı web siteleri hakkında her şeyi biliyorum. Forumlar ya da her neyse." Ölü bir yaprağı elime alıp parmaklarımın arasında parçalıyorum. Bir yaprağın etini çıkardığınızda geriye iskelet bir el kalır.

"O zaman neden beni bu konuda konuşturuyorsun?"

Ona bakmıyorum. Avucumdaki parçalanmış yaprağa bakıyorum. "Çünkü neyin doğru olduğunu bilmek istiyorum. Gerçeği bilmek önemlidir. Sana söyledim, ayrıntılar gözümüzde canlandırmamıza yardımcı olacak."

"Doğru, tamam." Quinn diyor ki.

Beynimin içinde bir soru dönüp duruyor. Sormaya korkuyorum ama yine de soruyorum. "Mabel'in peşine Müslüman olduğu için mi düştü?"

Quinn'in yüzünün rengi solar. "Bilmiyorum. Mabel değildi, yani siz daha-"

Ailemin *o kadar* da Müslüman olmadığını söylemeye çalıştığını biliyorum. Ki bu doğru. Teknik olarak Müslümanız, ama çok insanlar değiliz, ama bu ayrımın Parker için önemli olup olmadığından emin değilim. Babam ne Mabel'a ne de bana İslam hakkında temel şeyler dışında pek bir şey öğretmedi. Yine de bize Müslüman bilim adamları ve matematikçilerin başarıları hakkında çok şey anlattı. Bu tarihle her zaman gurur duymuşumdur. Mutfağımızda Kubbet-üs Sahra'nın bir tablosu asılıdır. Ayrıca süslü bir hatla yazılmış çerçeveli bir Kuran ayeti var, ama Arapça okuyamadığım için hangisinin olduğunu hep unutuyorum.

Peki Quinn kim oluyor da bizim ne olduğumuzu ya da ne olmadığımızı söyleyebiliyor? İnsanların bunu söylemesinden hoşlanmıyorum çünkü bana türden bir Müslüman olmadığımı söylüyorlarmış gibi hissettiriyor. Sanki daha açık bir şekilde dindar benimle bir sorunları olacaktı gibi. Ve bu her türlü berbat bir durum. Başkalarının benim ne kadar dindar olduğuma karar vermesi adil değil. Parker gibi beyaz çocuklar şiddet içeren bir suç işlediğinde, herkesin bunu neden yaptıklarını anlamaya çalışması da berbat bir durum. Ben de dahil. Ama siyah ya da kahverengi bir çocuk böyle bir şey yaptığında kimse daha fazla soru sormuyor.

Sanki onlardan böyle bir şey bekliyorlarmış gibi. Bu beni gerçekten kızdırıyor.

Bunu düşündükçe Mabel'ı daha çok özlüyorum. Mabel bunu anlayan diğer tek kişiydi. Benim gibi olan. Yeterince Müslüman değil, fazla Müslüman. Yeterince Arap değil, fazla Arap. Kendi arada kalmış dünyamızda var olduk. Ve şimdi o dünyada yalnız kaldım.

Yüzüm ısıyor ve boğazımın kapandığını hissediyorum, bu yüzden konuşarak açmaya zorluyorum. "Haberlerde Parker'ın kadınlardan, göçmenlerden ve Müslümanlardan nefret eden insanlarla dolu forumlarda aktif olduğu söyleniyordu. Bu yüzden sanırım Mabel'ı bilerek mi seçtiğini yoksa rastgele olduğunu mu düşündüğünüzü merak ediyorum."

Konuşmam bittiğinde dizlerimi göğsüme çekiyorum. Bu soru çok uzun zamandır aklımdaydı, ama gerçekten yüksek sesle sormak beni ciddi şekilde ürpertti.

Quinn sessizce, "Bilmiyorum," dedi.

Gözlerimi kısıyorum. "Nasıl bilmezsin? O senin kardeşindi."

Başını öne eğer. "Ama bilmiyorum Core. Sonunda, onu artık tanıyormuşum gibi hissetmedim."

"Bu hiç mantıklı değil. Bilmen gerekirdi."

Yanına doğru eğilerek parmağını toprakta gezdiriyor. "Öyle olmadığını biliyorum."

Yüzüm hâlâ sıcak. "Bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Kimse için bir anlam ifade etmiyor. Özellikle de aileme." Bu konuyu kapatmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

"Mantıklı olmalıydı."

Mabel'in ölümü rastgele olmamalıydı. Bir anlamı olmalıydı. Rastgele olduğunu düşündüğümde nedense çok daha kötü oluyor.

Quinn'in omuzları çöküyor ve alt dudaklarını çiğniyor.

Ayağa fırladım. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence onu durdurmalıydın."

Quinn yerde oturuyor. Hiçbir şey söylemiyor. Parmaklarını toprakta sürüklemeye devam ediyor.

"Ne yapıyorsun? Bir şey söylemeyecek misin?"

"Onu savunamam, Core. Onu savunmayacağım. Yapmam gerektiğini biliyorum-" Sesi kesildi. Quinn'i ilk kez ağlarken görüyorum. Gözyaşlarını benden saklamaya çalışarak elleriyle gözlerini kapatıyor ama orada olduklarını biliyorum.

"Biliyorum," diyorum.

Ellerini yüzünden çeker. Gözleri kupkuru. Gözyaşlarını bu kadar çabuk durdurmayı nasıl başarıyor bilmiyorum. Ben bunu yapamam.

"Hayır. . Bilmiyorsun. Ve bu sorun değil çünkü bilmemelisin. Ama ben bu yüzden buradayım." Quinn ayağa kalktı. "Bunu düzeltmek için. Çünkü bu olmadan önce bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum, sadece ne yapacağımı bilmiyordum. Ama şimdi buradayım. Ve bunu düzelterek, değil mi?"

Bir parçam kötü bir şey söylemek istiyor. Benim acı çektiğim gibi onun da acı çekmesini sağlamak için. Yumruklarımı iki yanımda birleştiriyorum. Daha önce bir şeyler yapmalıydı. Ne yapabilirdi bilmiyorum ama birileri bir şeyler yapmalıydı.

Ama bir yanımda en iyi arkadaşım Quinn McCauley'nin perişan halini görmeden edemiyor. Bu parçam ona yardım etmek istiyor.

Bize yardım etmek istiyor.

Üçüncü bir kısım ise berbat bir kardeş olduğumdan endişeleniyor çünkü Quinn'e baktığımda beynim hala *en iyi arkadaşımı* düşünüyor. Sanki o iki kelime

başının üstünde büyük harflerle yazıyor ve onları ne kadar silmeye çalışsam da gitmiyorlar. Elbette Mabel'ı geri istiyorum ama bu planın bir diğer harika yanı da işe yararsa Quinn'in yeniden en iyi arkadaşım olabileceği.

İtiraf etmesi zor ama onu özledim. Onu çok özledim. Onu ne kadar özlediğimi düşündükçe gözlerim doluyor.

Yumruklarımı gevşetiyorum. "Haklısın. Sadece bunu düzeltmeye odaklanmalıyız. Tüm bunları."

Quinn dev meşe ağacının etrafında adımlıyor. Hızlı daireler çizerken ayakları ölü yaprakların üzerinde çıtırdıyor. "Sen kızmadan bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette." Ciddi değil miyim bilmiyorum.

"Biliyorum-" Başlıyor ama duruyor. Daireler çizerek yürümeye devam ediyor. "Biliyor musun?" Soruyorum.

"Bunu bir bilim deneyi gibi düşünmek istediğinizi biliyorum ve siz bir şey söylemeden önce nedenini biliyorum. Çok mantıklı. Bu iş böyle yürüyecek. İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım olduğunu biliyordum çünkü bilimsel şeyleri çözemeyeceğimi biliyordum."

Bir şeyler mırıldanıyorum ama beni susturmak için elini kaldırıyor.

"Daha bitirmedim," diyor.

"Tamam."

"Ama bence bu olaya tüm parçaları topladığınız bir bulmaca gibi bakmayı bırakmalısınız. Parker hakkında neden olabildiğince çok ayrıntı istediğini biliyorum ama bence artık yeterince bilgiye sahipsin. Araştırma kısmını hallettik." Düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Bu da adımlardan biriydi, değil mi?"

Başımı salladım ve ona tüm adımları tekrarlayıp aslında araştırma adımının hipotezden önce geldiğini açıklamak üzereydim, ama bunu söyleyemeden tekrar konuşmaya başladı.

"Ama şimdi denemenin tam zamanı gibi görünüyor. Yani, neden sadece denemeyelim ki? Bence hazırız."

"Bekle. Denemek mi istiyorsun? Şu anki gibi mi? Sadece için mi? Zaman yolculuğu yapmak için mi?"

Omuz silkiyor. "Evet. Daha fazla hazırlık yapmamıza gerek olduğunu sanmıyorum. Bana her zaman en şaşırtıcı bilimsel başarıların ilk başta neredeyse sihir gibi görüldüğünü söyleyen sendin. Bu da , değil mi? Yeni bir bilimsel başarı."

Çenemi sıkıyorum. "Bu sihir değil. Bilim."

"Biliyorum," diyor hızla. Hızını artırdı. Çember üstüne çember. Onu izlemek başımı döndürüyor.

"Ama sihir gibi hissettirecek. Ve sihir hakkında bildiğim tek şey, onu aramanız gerektiğidir" diyor Quinn.

Birdenbire hareket etmeyi bıraktı. Bana doğru bakıyor. "Ne dediğimi anlıyor musun? Çözülecek bir denklem ya da bulunacak bir bulmaca parçası yok. Biz bunları yaptık. Şimdi sadece biz ve bu ağaç varız."

Başımı eğip ağaca bakıyorum; dalları gökyüzünü kazıyormuş gibi görünüyor. Çok fazla sorum var ama Quinn'in yüzüne dönüp baktığımda bir cevap görüyorum.

"Tamam. Haklısın. Hadi deneyelim."

On sekiz

Quinn

Sevgili Parker,

Annemin Johnny Cash, Joni Mitchell ve Patsy Cline'in eski halk şarkılarını dinlemeyi ne kadar sevdiğini biliyor musunuz? Son zamanlarda fark ettim ki, bu şarkıların çoğunda en güçlü an aslında şarkı söylemeyi bıraktıkları andır. Bir gitar tıngırtısı ya da piyano tuşlarının şingırtısı dışında her şey sessiz olduğunda.

Ama bu sessizlik bir şey söylüyor. Dikkat etmeni sağlıyor.

Söylemeye çalıştığım şey, söylemediğin her şeyi hatırlamaya başladığım. "Merhaba", "Nasılsın?" ve "Seni seviyorum" gibi söylemeyi bıraktığın şeyleri. Ve "Anne, biraz daha turşu alabilir misin?" ve "Mavi spor ayakkabılarımı gören oldu mu? Onları bulamıyorum."

O sessizlik çok gürültülüydü. Keşke dinleseydim.

*Kız kardeşini,
Quinn*

Okul gününü atlatmakta her zaman zorlanırım ama bugün çok zordu. Her dakika sanki bir saate yayılmış gibiydi. Sanki biri bir düğmeye basmış ve tüm günü ağır çekime almış gibiydi.

Ama şimdi buradayım ve vücudumun her bir parçası yarışıyor.

Cora'nın ayak seslerini onu görmeden önce duyuyorum. Hiçbir zaman sessiz yürüyen biri olmadı.

"Hey," diyor kadın görünür hale geldiğinde. Dünkünden daha kalın bir ceket giyiyor. Çiçek desenli kadife ve içi polar astarlı ve muhtemelen büyükannemin yaptığı başka bir örgü şapka takıyor. Bu bezelye renginde. "Beni yendin."

Ellerimi birbirine sürttüm. "Kalabalık koridorları göze aldım. Bugünü bekleyemedim."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Sence bu gerçekten işe yarayacak mı?"

Gökyüzü gri. Kenarları sıkıca çekilmiş bir çarşaf gibi görünüyor. Bir şeyi bekleyen bir gökyüzü gibi. Umarım o şey solucan deliğidir. Başımı eğip sessiz ve hızlı bir dilek tutuyorum.

Nefes alıyorum, ciğerlerim gevrek ve topraksı havayla doluyor. Etrafımızdaki her şey sessiz ve hareketsiz. Tek ses derenin şırıltısı ve ara sıra esen rüzgâr. Suyu hızla geçip kıyının diğer tarafına ulaşıyorum. Cora'nın artık kendi başına karşıya geçebildiğini fark ediyorum. Ona bir şeyler öğrettiğimi düşünmek beni mutlu ediyor.

Cora sorusuna cevap vermemi beklemiyor. Dev meşe ağacının gövdesine doğru yürüdü. Parmaklarını engebeli kabuğun üzerinde gezdirdi. "Yani solucan deliğinin öylece ortaya çıkacağını mı düşünüyorsun? Tam burada mı?"

Yanında durmak için yürüyorum. Ayaklarımın üzerinde zıplıyorum. Sabit durmak imkansız. "Emin değilim. Ama belki tam şurada açılır." Gövdenin üstündeki kabuk çıkıntısını gösteriyorum: dev meşe ağacının Göz Küresi adını verdiğim kısmı.

"O noktaya kafayı takmışsın."

Ona bakmaya devam ediyorum. "Ama büyülü görünmüyor mu?"

Cora bana gülümsüyor. "Bilim, sihir değil, hatırladın mı?"

Ben de gülümsüyorum. "Tamam. Büyülü hissettiren bir bilim arıyoruz. Bu daha mı iyi?"

"Evet. Bunu sevdim." Gülümsemesi genişliyor ve tekrar ağaca bakmak için başını eğiyor. "Sence oraya tırmanmalı mıyız?"

Ağzım pamuk toplarıyla doluymuş gibi hissediyorum. Kelimelerimi çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. "Ben-ben-ben-ben-bilmiyorum. Tırmanması zor bir ağaç. Bir keresinde içine sıkışmışım."

Cora bana döndü. "Yani bana göstermeden önce mi? Kendi başına araştırma yaparken mi?"

Başımı salladım. "Uzun zaman önce." Parker'ın beni alt etmesine yardım ettiğini ona söylemedim.

Cora, "Biz 'egzotik madde' arıyoruz" diyor.

"Biliyorum. Bunu söyleyip duruyorsun. Hâlâ ne olduğunu anlamıyorum."

Cora burnunu kırıstırıyor. "Kimsenin bunun ne olduğunu gerçekten anladığından emin değilim. Negatif madde gibi. Ama aynı zamanda pozitif de. Kesinlikle var." Parmaklarını vurgulamak için birbirine kenetliyor.

Tekrar gülümsedim. "Bu bana sihirli toz gibi geliyor."

Cora omzumu dürtüyor. "Belki de öyledir. Ve eğer öyleyse, bence içgüdülerine kulak vermeliyiz."

"Sen, Cora Hamed, bana gerçekten de içgüdülerimi mi dinlememi söyledin?"

Cora'nın gülümsemesi genişler. Onu gülümserken görmek çok iyi hissettiriyor. Gerçekten gülümsüyor. Bu bana pamuk gibi ağzımı unutturuyor. "Evet ve bundan kesinlikle utanç duyuyorum. Ama 'egzotik madde' bulmak için her şeyi yapmaya hazırım."

"Ben de." Göz Küresi'ne bakmaya geri döndüm. Bu işe yaramalı. Olmak zorunda.

"Hadi tırmanalım."

İçimde gölgeli bir çukur açılıyor. Bazen Parker'ı düşündüğümde anılarım bataklık gibi geliyor. Onlara saplanıp kalmak çok kolay. Dev meşe ağacına bakıyorum ve Parker'ın beni aşağı indiren sabit ellerini, yerin ne kadar uzak görüldüğünü, ayaklarım yere değdiğinde nasıl rahatladığımı, kalp atışlarını elinden nasıl hissettiğimi ve onu bir saniye bile bırakmadığımı hatırlıyorum.

"Bilmiyorum."

"Hadi," diye ısrar ediyor Cora. "Yine de bana nasıl yapıldığını göstermen gerekecek." "Yani, o kadar da karmaşık değil. Sadece bir ağaca tırmanıyorum." "Sıkıştığını söylemiştin."

Omuz silkiyorum, bataklık gibi hatıralarımdan kurtulmaya çalışıyorum.

"Evet, çünkü bu ağaç biraz zor. Ama ağaca tırmanmak ağaca tırmanmaktır."

"Bunu ağaçlara tırmanan kız söylüyor."

"Bunu her sınavdan A alan kız söylüyor."

Cora ellerini kalçalarına koyuyor. Hoş değil ama bunu yaptığında hep kibirli göründüğünü düşünmüşümdür. Hayatım boyunca ellerimi kalçalarımaya koyduğumu hiç sanmıyorum. Bu gibi şeyler Scarlett ve Ainsley'nin Cora'nın kendini beğenmiş biri olduğunu söylemelerine neden oluyordu. Bir de her zaman rastgele gerçekleri ağzından kaçırarak insanları düzeltmesi. Ne zaman biri Cora hakkında kötü bir şey söylese, onu hep savunurdum, ama herhalde yeterince değil. Cora, "Testler ağaçlardan gerçekten çok farklı," diyor. "Testler gerçekten ağaçlardan farklı.

ellerini kalçalarından
çektii.

"Muhtemelen," diye
kabul ediyorum.

Bir kolunu dramatik bir şekilde önüne uzatıyor. "Öyleyse göster bana."

Biraz daha tartışmak, solucan deliğini bulmak için ona tırmanmamız gerektiğinden emin olmadığımı söylemek üzereydim ama Göz Küresi'ne baktıkça beni daha çok çağırıyor.

Tepedeki gri gökyüzü çatlar ve bir parça güneş ışığı aşağı süzülür. Göz küresinden sekiyor. Bacaklarım jöleye dönüyor ve kalbim göğsümün içinde gümbürdeyerek göğüs kafesime çarpıyor.

"Şunu görüyor musun?" Cora tam ışık zerresini işaret ederek söylüyor. "Bu solucan deliğinin başlangıcı mı?"

Omurgamda bir ürperti beliriyor. "Belki," diye fısıldıyorum, çok yüksek sesle konuşursam o her neyse kaybolacak diye korkuyorum - o büyüü parıltı.

Temiz havadan bir yudum daha aldıktan sonra zıplayıp alçak bir dala tutunuyorum. Kendimi bir sonrakine kadar sallıyorum ve eğilip elimi Cora'ya uzatıyorum. Sağlam olduğundan emin olmak için dalın üzerinde zıplıyorum. Biraz esniyor ama beni taşıyacağını söyleyebilirim.

"Vay canına," diyor Cora elimi tutarak. "Bu işte iyisin."

Ona mahcup bir gülümseme sunuyorum. Akıllıca, onu daha çok etkileyecek bir şeyler söylemek istiyorum ama yapabileceğim en iyi şeyin bizi The Eyeball'a götürmek olduğunu biliyorum.

Bir sonraki dala tırmanıyorum ve sonra ona elimi uzatmak için dönüyorum. Bu şekilde gittikçe yükseliyoruz - tırmanıyorum ve sonra onu yukarı çekiyorum. Sonunda, uzanıp Göz Küresi'nin engebeli yüzeyine dokunabileceğim kadar yükseğe çıktık.

Soluk, sulu güneş ışığı hâlâ parıldıyor. Parmaklarımı kabuğun içine sokup gizli bir köşe arıyorum. Bir anahtar. Solucan deliğini açacak herhangi bir şey. Bileğimi bükerek, hayal ettiğim pirinç kapı tokmağını tutuyormuş gibi yapıyorum.

Cora yanıma tünüyor ve yüksek sesle, düzensiz nefesler veriyor. Kaskatı kesilmiş, dala sıkıca tutunmuş ve geniş gözlerle ormanın zeminine bakıyor.

" değil," diyorum.

"Biliyorum," diyor ama sesinde bir tereddüt duyabiliyorum.

Bir süre sessizce oturduk. Mucizevi bir şey olmasını umarak Göz Küresi'ne bakmaya devam ediyorum. Bunu o kadar çok umuyorum ki, içindeki her kasın gerildiğini, dev meşe ağacına uzandığını, içinde sakladığını bildiğim solucan deliğini ortaya çıkarması için yalvardığını hissedebiliyorum.

"Yani," diyor Cora. "Muhtemelen görselleştirmeye başlamalıyız."

"Görselleştirme. Doğru."

Cora'nın dudakları düz bir çizgi halinde çekilir. "Öyle söyleme."

"Özür dilerim."

"Bu gerçek bilim, Quinn. Bunun hakkında okumuştum. Görselleştirme önemli bir parçası." Başımı salladım. Ona güveniyorum ama yine de. Solucan deliği kapısının açılması gerekiyormuş gibi geliyor. Uzanıp Göz Küresi'nin kapısını çaldım. Hiçbir şey çıkmayınca kalbim sıkışıyor.

olur.

"Bu işler yürümez." Cora'nın sesindeki sabırsızlığı duyabiliyorum. "Doğru adımları takip etmek önemli."

"Tamam, ," diyorum. Tekrar dala yerleşiyorum.

"Omurga omurgaya oturalım mı?"

Yere bakıyorum. Yapraklar inanılmaz derecede küçük görünüyor. "Sence bu iyi bir fikir mi? Dengemizi kaybetmek istemeyiz."

," diye ısrar ediyor Cora. "gelen her şeyi yapmalıyız." "Bunun gerçekten bir fark yaratacağını düşünüyor musun?"

Bunu düşünüyor. Birkaç sessizlikten sonra, "Evet. İstiyorum." dedi.

"Tamam." Yavaşça ona sırtımı dönüyorum. Ellerimle dalı kavriyorum

, sanki bir atın eyeriymiş gibi. Hayatım boyunca ata bindiğim tek zaman Kuzey

Carolina'da Gammie ve babamı ziyaret ettiğim zamandı. Parker da benimle birlikte gelmişti. ", değil mi?" "Evet, Quinn. ." Cora eliyle bir tık sesi çıkardı.

Dil.

"O da ne?" Dedim.

"Şşşt. Ortamımızı sıfırlıyorum, böylece çağırma ritüelimize başladığımız netleşecek."

Çağırma ritüeli. Bu kelimeler kafamın içinde uçuşuyor. Kulağa resmi gelmeleri hoşuma gidiyor. Ve büyü. Nefesimi tutuyorum ve tüm

Toplayabildiğim inanç. *Bu işe yarayacak, bu işe yarayacak, bu işe yarayacak.* İlahi içime işliyor.

"Tamam," diyor Cora yavaşça. "İkimiz de o sabahı gözümüzde canlandıracağız." Sessiz ve ben de başlama zamanının geldiğini düşünüyorum ama sonra ekliyor, "Fen sınıfı."

Gözlerimi kapatıyorum ve okumamam gereken haber makalelerindeki resimleri gözümün önüne getirmeye çalışıyorum. Bunun her zaman çok saçma bir kural olduğunu düşünmüştümdür. Kardeşim bu korkunç şeyi yapmıştı ama annem ve babam bunun hakkında okumanın sorunlara yol açacağını düşünüyorlardı.

Fen sınıfını gözümün önüne getirmekte zorlanıyorum. Siyah laminat tablaları ve metal lavabolarıyla uzun laboratuvar masaları, ortadaki yanmayan Bunsen brülörleri, yeni parlatılmış cam aletlerle dolu süt sandığı. Genelde zihnim resim çizmekte iyidir. Sanki iyi olduğu tek şey bu, ama nedense şu anda bunu yapamıyorum.

Fen sınıfını görüyorum, ama sonra kayboluyor ve duvarları akıcı bir sarıya boyanmış evimin üst katındaki dar koridordayım. Belirli bir öğleden sonrasının anısının içindeyim.

Annem ve babam işteydi. Parker'ın ayak seslerini duyduğumda ne yaptığına bakmak için odamdan çıktım. O günlerde odasından çıkması nadiren olurdu ve aptalca bir şekilde benimle konuşmaya geldiğini düşünmüştüm.

Ama değildi.

Zihnim hiç çaba sarf etmeden Parker'ın sırtını, kıvrımlı omuzlarını ve bel bandında marka etiketi olan bol kot pantolonunu gözümün önüne getirdi. Annemle babamın yatak odasına doğru yürüdü ve ben de sessizce peşinden gittim. Dönüp beni görmesini diledim ama görmedi.

Kapı aralığında durdum ve onun annemle babamın yatak odasının köşesine, babamın kasasının olduğu yere doğru gidişini izledim. Babamın silahları olduğunu biliyordum çünkü bazen hafta sonları arkadaşlarıyla ava giderdi ama bana onları nerede sakladığından hiç bahsetmemişti.

Parker kasanın kilidiyle oynadı. Kasanın kapısı açılana kadar neler olduğunu anlamadım. Bunlar babamın silahlarıydı.

Sesli bir nefes verdim ve Parker dönüp bana baktı. Gözleri öfkeyle parlıyordu ve-

"yaramıyor, değil mi?" Cora'nın sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Bekle! Oradaydım. Oraya seyahat ettim. Ben yaptım. Yaptım mı? Kalbim küt küt atıyor. Dalın sert kabuğunu kavıyorum ve bir odun kıymığı tırnak yatağını kesiyor. Yavaşça gözlerimi açıyorum. Orman tekrar gözümün önüne geliyor. Dev meşe ağacının yosun kaplı engebeli kabuğu, pas rengi yapraklarla dolu zemin. Derenin şırlıtısı.

Ben yapmadım. Ben buradayım. Cora'nın sırtının nefes alış verişleriyle yavaşça yükselip alçaldığını hissedebiliyorum.

"İşe yaramadı," diyor Cora ve sesindeki hayal kırıklığı o kadar canımı yakıyor ki, dikkatimi dağıtacak başka bir acı arayarak tahta kıymığını karıştırıyorum.

Suçluluk duygusu içimde dolaşıyor. Belki de doğru anı hayal için işe yaramadı. Belki de Cora fen sınıfını hayal etmek yerine benim olduğum anı hayal etmeliydi. Bir şeylerin gerçekten yanlış olduğunu anladığım anı. Kardeşimi durdurabileceğim anı.

Ama bunu hayal etmeyi bilmiyor çünkü ona bundan bahsetmedim. Kimseye söylemedim.

Ona gerçeği söylemek için ağzımı açıyorum. Ama kelimeleri bulamıyorum. Sönmüş bir mumdan çıkan duman gibi kayıp gidiyorlar benden. Ne zaman onlara uzansam, kayboluyorlar.

Cora'nın omurgası benimkinden uzaklaşıyor. O arkasını dönerken üzerinde oturduğumuz dal bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Ben de yavaşça dönüyorum. Dengesiz görünüyor ve içgüdüsel olarak kolumu uzatıp dizine koyuyorum. Düşmesine izin vermeyeceğim.

Gözleri etrafta geziniyor. Bana bakmasını istiyorum. İçinde boğulduğum suçluluk duygusunu göreceğini ve umuyorum. Ona söylemem için beni zorlayacak. Ama bana bakıp duruyor.

"Bir şeyleri kaçırıyor olmalıyız," diyor.

Gözlerini takip ediyorum. Göz küresine bakıyorlar. Güneş ışığının parıltısı kaybolmuş. Gökyüzü çimento kadar ağır bir griye bürünmüş. İçinde bir tutam bile sihir varmış gibi görünmüyor.

"Evet," diyorum, sesim kısık ve karışık.

"Sadece ne olabileceğini bilmiyorum."

Biraz kıpırdandım.

"Herhangi bir fikrin var mı?"

Evet, diye düşünüyor beynim. "Hayır," diyor ağzım.

Cora'nın yüzü buruşturulmuş bir kâğıt parçası gibi, tüm hatları birbirine yapışmış. "Bu gece daha fazla araştırma yapmam gerekecek. Kaçırdığımız bir şey olmalı. Olmak zorunda."

Hiçbir şey söylemiyorum. Kulaklarımı zorlayarak kuş cıvıltılarını dinliyorum ama hiçbir şey duymuyorum. Sadece dere suyunun şırıltısını duyabiliyorum.

"Hayat," diye fısıldıyorum farkında olmadan. Cora'nın dikkati bana yöneldi.

"Ne?"

"Bana kuşlar hakkında söylediklerin. Onları duyduğumuzda su var demektir, bu da yaşam var demektir."

Cora biraz gülümsüyor. Ama yüzü hiç de mutlu görünmüyor. "Bunu hatırlıyor musun?"

"Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum."

Gözlerini deviriyor ama gülümsemesi büyüyor. "Her neyse." "İstiyorum."

"O zaman şunu unutma: Bunu yapacağız, tamam mı?" Gözleri benimkilerle kilitlendi.

Görsel bir serçe parmak sözü veriyoruz. "Söz veriyorum," diyorum bir başka suçluluk dalgasını .

Cora başını yere doğru eğiyor. "Aşağıya nasıl ineceğiz?" "Size yardım edeyim," diyorum ve yavaşça daha alçak bir dala doğru ilerliyorum.

Elimi ona uzattım, o da .

On dokuz

Cora

Bu Quiz Bowl maçında pek fazla oynama fırsatı bulamadım. Koç Pearlman takımımızdaki sekizinci sınıf öğrencilerini büyük ölçüde tercih etti, bu da mantıklı çünkü Streamwood'un her zaman iyi bir takımı vardır ve bölgesel playofflara katılma şansı elde etmek istiyorsak onları gerçekten yenmemiz gerekiyor.

Her maç üç turdan oluşuyor. Streamwood ilk turu çoktan kazandı ve ikinci turun sonunda muhtemelen bizi yenecekleri açtı. İşte o zaman Mia ve bana şans vermeye karar verdi.

Peter'ın yerine beni, Molly'nin yerine de Mia'yı aldı. Owen hâlâ yedek kulübesinde otururken Nora Cheng, Mia ve benim aramda kalan tek sekizinci sınıf öğrencisi.

İlk birkaç soru çok hızlı geçti. Nora birkaç kez zile uzanıyor ama iki seferde de soruyu doğru bilemiyor. Mia bana gergin bir bakış attı, ben de ona özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptım.

Daha çok çabalamam gerektiğini biliyorum ama beynim şu anda buna odaklanamıyor. Dün gece ikiye kadar tüm interneti okudum. Keşke bu bir abartı olsaydı ama değil. YouTube'da solucan delikleriyle ilgili her videoyu izledim, özel efekt sesleri eklenmiş gerçekten aptalca olanları bile. Her forumdaki her başlığı okudum. Ve her birine göz gezdirdim. Tek tek. Yorum.

Gözlerim kararıyor, başım ağrıyor ve Quinn'le neyi yanlış yaptığımızı hâlâ çözebilmiş değilim. Beni rahatlatan tek şey, okuduğum birkaç şeyin bir solucan deliğini evrenden çıkarmanın genellikle biraz zaman aldığından bahsetmesi.

Soruları soran adam boğazını temizliyor. Streamwood Ortaokulu'nda matematik öğretmeni. Maçın başında adını söylediğinde dikkat etmemiştim. Bu Streamwood'un ev sahibi olduğu bir karşılaşma, bu yüzden takımımız okullarına otobüsle gitti.

Deplasman maçları benim favorim değil. Beni gererler. Okullara aşına değilim, bu yüzden tüm çıkışların nerede olduğunu veya gerekirse nasıl hızlı bir şekilde çıkacağımı bilmiyorum.

"Bir sonraki kategori Amfibiler," diyor adını bilmediğim adam.

Mia bana bakıyor. Yine de bakışlarına karşılık vermedim. Otobüs yolculuğu boyunca onu görmezden geldim ve bana çok kızgın olduğunu biliyorum. Mesele şu ki, onunla solucan deliklerinden başka bir şey hakkında konuşamayacağımı biliyordum. Eskiden aynı anda birden fazla şey düşünebildiğim için kendimle gurur duyardım. Büyükanнем her zaman mükemmel bir çoklu görevci olduğumu söylerdi.

Ama bugünlerde, tüm çoklu görev yeteneklerimi kaybettim. Sanki beynim durmak bilmeyen bir DNA parçacığı gibi. Sadece zaman yolculuğu hakkında düşünebiliyorum.

"Bir amfibinin tanımı-"

Nora zile uzanıyor. Çok hızlı, hakkını vermek lazım. Hem Mia'ya hem de bana bakıyor.

"Soğukkanlı bir omurgalı mı?" diye fısıldıyor bize.

"Bilmiyorum," diyor Mia.

"Bu bana doğru geliyor." Ona gergin bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Soğukkanlı bir omurgalı," diye cevap veriyor.

Streamwood Ortaokulu matematik öğretmeni "Bu doğru," diye anons ediyor. Takımımız için bir puan yazdı. Hâlâ çok gerideyiz, ama tahtaya çıkmak iyi hissettiriyor.

Tur devam ediyor. Nora zile uzanmaya devam ediyor. Mia bazen ona da vuruyor. Ben hiç uzanmıyorum. Odaklanmak için çok çabalıyorum ama beynim soruları algılamıyor bile.

Koç Pearlman gevşekliğimi yakaladı. Peter'ın yerine geçti. Owen'ın yanındaki masaya oturmak için yürürken başımı öne eğiyorum.

"İyi misin?" Owen fısıldıyor. Uzun bacaklarını önüne doğru uzatıyor, haki üniforma pantolonu koala desenli çoraplarını ortaya çıkaracak şekilde yükseliyor.

Başımı sallıyorum. Sesime pek güvenmiyorum. Bana bakıyor.

"Emin misin?"

İtmek Owen'a göre değil. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Evet. Ben iyiyim."

"Farklı görünüyorsun. Sadece bugün değil, son zamanlarda da."

Ona tam olarak bakamıyorum. Midemin köpürmesinden korkuyorum ve bu şu anda çok fazla olurdu.

"Merak etme," diyorum.

"Tamam. Sen ne dersen o." Owen benden uzaklaşıyor ve kulaklıklarını takıyor. Koç onu maç sırasında müzik dinlerken yakalarsa pek mutlu olmayacaktır ama sanırım bu benim sorunum değil.

Owen'ın başka bir şey söylemesini istiyorum. Ama ne söyleyeceğini bilmiyorum. Bilmemek en kötü duygudur. Birkaç kez ona bakıyorum ama o dönüp bakmıyor.

Maç bittiğinde hepimiz el sıkışmak için sıraya giriyoruz. Takımımızın bir kısmı otobüsle eve dönüyor ama geri kalanımız maçı izlemeye gelen ailelerimizle birlikte eve gidiyoruz. Babam bu maça gelemedi ama ben sınıfın arkasında büyükannemi görüyorum ve ona doğru yöneliyorum ki Mia omzuma dokunuyor.

"Ne?" Dedim.

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum," diyor Mia.

Büyükannemin yanında duran Mia'nın annesini görüyorum. Bayan Tolentino gri bir takım elbise giymişti. Şehir merkezinde bir hukuk bürosunda çalışıyor ve ofisten doğruca buraya gelmiş gibi görünüyor.

"Ha?" Dedim.

"Ne?" diyorum çünkü sende ciddi bir şeyler var. Denemedin bile." Maçın yapıldığı sınıfın ön tarafındaki boşluğu işaret ediyor. "Tamamen batırdın."

"Denedim," diye mırıldanıyorum. Beynim hâlâ bulanık ve kramplı hissediyor. "Denedin mi?"

"Kaybettiğimiz için neden beni suçluyorsun? Bu hiç adil değil." Bana kaşlarını çatı. "Söylediğim bu değil."

"O zaman ne diyorsun?"

"İlgili bir sorun var ve görünüşe göre konuşmak istediğin tek kişi Quinn McCauley." Mia'nın beyaz yüzü Quinn'in adını duyunca kıpkırmızı oluyor ve ben kendi tenimin hissedebiliyorum. "Senin en iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum. Bana bir şeyler anlatabilirsin, biliyorsun." Bana doğru eğiliyor. Doğal deodorantı hindistan cevizi ve okalıptüs gibi kokuyor. "Onunla Owen hakkında mı konuşuyorsun? Konuşuyor musun?"

Owen'la da arkadaş olduğumuz için benimle bu konuda konuşmanın tuhaf olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona bakakaldım. Quinn'le kesinlikle Owen hakkında konuşmayacağım. Ama

Mia'yla da kesinlikle bu konu hakkında konuşmayacağım. "Bu seni ilgilendirmez." Bir elini kalçasına koyar. "Ben senin en iyi arkadaşınım." "Kim demiş?" Ben ağzımdan kaçırdım. Gözleri kısılırken benden uzaklaşıyor. "Affedersiniz?" Özür dilemem gerektiğini biliyorum. Geri adım atmalıyım. Ama yapmadım. "Senin en iyi arkadaşım olduğunu hiç söylemedim."

Mia'nın yüzü pancar gibi kızarmış ve kulaklarının uçları itfaiye arabası rengini almış. "Yani bu kadar mı? Quinn'le en iyi arkadaş olmaya geri mi döndün?"

"Bu Quinn'le ilgili değil." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum ama içindeki çatlakları duyabiliyorum.

"Her neyse. Belli ki öyle. Her günü onunla takılarak geçiriyorsun." Mia ayağını önüne doğru kaydırды ve parlak sınıf zemininde sanki bir şeyi belirginleştirmek için fazladan çaba harcıyormuş gibi yavaşça bir çizgi çizdi. "Biliyor musun, bu davranışından bıktım usandım."

"Rolüm mü?"

"Evet. Rol yapıyorsun. Sanki kardeşine olanlar yüzünden herkesin senin için üzülmesini istiyorsun. Hepimiz kendimizi kötü hissediyoruz ama etrafta öylece dolaşıp hepimize önemsizmişiz gibi davranamazsın."

Yüzümdeki sıcaklık artıyor. Neredeyse Mia kadar kızardığıma eminim. Ayakkabılarıma bakıyorum. Ona yüzlerce şey söylemek istiyorum ama sadece başımı sallıyorum.

"Her neyse," diye tekrarlıyor. "Arkadaşlar birbirlerine bir şeyler söyler Cora. Birbirlerinden sır saklamazlar."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Mia'nın annesi arkasından geldi. Mia'nın omzunu nazikçe sıktı.

"Kızlar iyi misiniz?" Mia'nın annesi soruyor. Mia saçlarını kısacık kestirdiğinden beri, ikisi de aynı açılı saçları, keskin elmacık kemikleri ve geniş çelik mavisi gözleriyle birbirlerine daha da çok benziyorlar.

"Biz iyiyiz," diyor Mia, her şeyin kesinlikle yolunda olmadığını anlatmak için bana ters ters bakarak.

"Hayal kırıklığı yaratan bir sonuç olduğunu biliyorum ama ikiniz de iyi iş çıkardınız." Eli Mia'nın omzunda sabit duruyor. Mia'nın annesinin parmakları mükemmel bir şekilde manikürlenmiş ve açık pembe bir cilayla boyanmıştı. Annemin tırnaklarını hiç yaptırap yaptırmadığını bilmiyorum.

Bunlar bir zamanlar Mabel'a sorabildiğim türden sorulardı. Mabel cevapları bilmiyordu ama biliyormuş gibi davranmayı severdi. Annemden bahsedildiğinde kıvrınmayan tek kişiydi.

Şimdi kimse yok.

Annemi ya da onun fikrini hiçbir zaman gerçekten özlemedim. Daha çok bir merak gibiydi. Kız kardeşimle birlikte merak ettiğimiz bir şeydi. Ama Mabel öldüğünden beri kendimi her şeyi özlerken buldum. Daha önce hiç özlemediğim şeyleri bile.

Mia bana asık suratla bakmaya devam ediyor. Bir şeyler mırıldanıyor ve annesi bana neredeyse özür dileyen bir el sallayarak veda ediyor. "Sonra görüşürüz Cora. İyi geceler."

Büyükanmem hâlâ sınıfın arkasında bekliyor. Sırt çantamı alıyorum ve sessizce arabaya doğru yürüyoruz.

Grams, Streamwood Ortaokulu'nun otoparkından çıkarken, "Peki bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söyleyecek misin?" diye soruyor.

Ayaklarımı yolcu koltuğunun arkasına vuruyorum.

"Cora London," diyor Grams. "Kes şunu. Sen yeni yürümeye başlayan bir çocuk değilsin." Kaşlarımı çatıyorum ama tekmelemeyi bırakıyorum. Büyükanmemle uğraşılmaz.

"Teşekkür ederim," diyor. Dikiz aynasından beni izlediğini hissedebiliyorum. Büyükanmemin gözlerinde bir ağırlık var - ne zaman senin üzerinde olduklarını her zaman bilirsin. "Konuş benimle."

"Söyleyecek bir şey yok. Kötü bir maç geçirdik."

"Aklından geçen şeyin bu olduğunu sanmıyorum. Seni Mia ile tartışırken gördüm."

"Kavga," diye

tekrarlıyorum. "Kavga.

Bilirsin işte."

"'Tartışmanın' ne demek olduğunu biliyorum."

"Biliyorum, Sassafras. İkinizin arasında neler olduğunu soruyorum. O karmaşayı kendi gözlerimle gördüm."

"Yaptın, ha?"

"Cora London," dedi yine. "Akıllı olma."

"Biliyor musun, bana hep olmamam gereken şeyleri söylüyorsun. Ama ne olmam gerektiğini hiç söylemiyorsun." Pencereden dışarı bakıyorum. Gökyüzü koyu mor bir renkte. Başka bir gece olsa güzel göründüğünü düşünebilirdim. Ama bu gece bana bir çürüğü hatırlatıyor. Parmağımı soğuk cama bastırıyorum.

"Kimse size ne olacağınızı söylememeli."

"Ne olamayacağımı duymaktan bıktım."

"Hm." Birkaç dakikalığına konuyu kapatıyor ama çok geçmeden tekrar konuya giriyor. "Peki Mia neden bu kadar kızgın?"

"Amfibiler hakkında pek bir şey bilmediğimi," diye .

"Quinn'in adını duydum."

Koltuğuma gömüldüm. Dünyadaki tüm büyükanneler arasında neden süper kahraman duyma yetisine sahip olanın ben olduğumu merak ediyorum. "Tanrım. Çok mu casusluk yapıyorsun?"

"Açık bir odada tartışıyordunuz."

"Açık bir oda mı? Bu özel bir görüşmeydi."

"Beni kandırabilirdin. Herkesin önünde sevişiyordunuz."

Mor, siyaha doğru koyulaşıyor. Yanlarından geçerken evleri izliyorum. Pencerelerdeki ışıkları, içerideki insanları. Kaç tanesinin kayıp kız kardeş olduğunu merak ediyorum. Ya da annelerini. Kayıp birileri. Herhangi birini. Benim özlemim bazen kendimi dünyanın en yalnız insanı gibi hissetmeme neden oluyor.

"Cora London?"

"Evet?"

"Beni görmezden mi geleceksin, bal arısı?" "Canım konuşmak istemiyor."

"Evet ama konuşman gerek bebeğim. Seni sadece sevdiğim için itip kakıyorum, biliyorsun değil mi?"

"Onu özlüyorum," diyorum ve gözyaşlarımın boğazımın dibinde biriktiğini hissedebiliyorum. "Onu çok özlüyorum."

"bebeğim," diyor büyükannem usulca. "Hepimiz ."

Gözlerimi siliyorum ama faydası olmuyor. Daha fazla gözyaşı geliyor. Büyükannemin numarası bu. Sert başlar. Seninle asla küçük bir çocukmuşsun gibi konuşmaz. Ve bir şekilde bu sertlik, siz konuşacak kadar hamurlaşana kadar sizi kırıp geçirir. İşe yarayacağını hiç sanmıyorum ama neredeyse her zaman yarıyor. Ve bir kez hamur olduğunuzda, yumuşar.

"Sanırım kötü bir kardeş olabilirim çünkü yine Quinn'le konuşuyorum."

"Hayır, bal arısı. Sen kötü bir kardeş değilsin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bir sonraki kırmızı ışıkta, dikiz aynasında onun gözleriyle karşılaştım. Büyükannem ve benim gözlerimiz aynı. Paylaştığımız tek fiziksel özellik bu. Annemin gözleri olduğunu söylüyor ama ben ondan geldiğini seviyorum. Mabel'ın da gözleri aynıydı. Bu hepimizin paylaştığı bir şeydi.

"Belki de bilmiyorum. Belki de sadece düşünüyorumdur."

"Bu hiç mantıklı değil. Bilmediğin bir şeyi düşünemezsin."

"Elbette yapabilirsin."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Bu hiç rahatlatıcı değil. Bana kötü bir kardeş olmadığımı söylemeni istiyorum. En azından bunu yapabilir misin?"

"Sen kötü bir kardeş değilsin, bebeğim. Hayatında bir gün bile kötü bir kardeş olmadın." Derin bir iç çekti ve arabayı keskin bir dönüşe doğru yönlendirdi. "Ama bazen bazı şeyleri bilmemenin sorun olmayabileceğini hiç düşündün mü?"

Pencereden dışarı bakıyorum. Kollarımı kendime doluyor ve cevaplar için dışarı bakmaya devam ediyorum.

Yirmi Quinn

Sevgili Parker,

Çizim yaptığımı biliyor muydunuz? Eskiden sadece zihnimde resimler çizerdim ama artık kâğıda bir şeyler çizmeye başladım.

Henüz işte iyi olup olmadığını söyleyemem ama hoşuma gidiyor.

Şansım olsaydı senin için ne çizerdim diye düşünüyüp duruyorum. Kız

*kardeşini,
Quinn*

Bugün hava soğuk ve sert kokuyor. Esnek değilmiş gibi hissettiriyor, ki bunun iyiye işaret olduğunu düşünmüyorum, ama bu düşünceyi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Dev meşe ağacına doğru ilerlerken ellerimi ceketimin cebine sokuyorum. Cora bu öğleden sonra orada olmayacak ama yine de eve dönerken onu ziyaret etmek istiyorum.

Ağaçların çoğu yapraklarını dökmüş, bu da tüm ormanlık alanı görmeyi kolaylaştırıyor. Belki de kayıplar hep böyle olur. Zaten orada olanı daha iyi görmenize yardımcı olur. Her zaman orada olanı.

Uzakta, dev meşe ağacının kalın gövdesinin belirdiğini görüyorum. Dalları da artık neredeyse çıplak. Gri gökyüzüne karşı kıvrılıyorlar.

sarılmak istiyorlar.

Büyük bir kayadan diğerine dikkatlice atlayarak dereyi geçiyorum. Soğuk su ayak bileklerime çarpıyor ve çoraplarımı ıslatıyor. Çok fazla umursamıyorum.

Dev meşe ağacına doğru yürüdüm. Göz küresine dikkatle bakıyorum. Ona yaklaştıkça dev meşe ağacının büyüklüğü kayboluyor. Uzaktayken, neredeyse diğer tüm ağaçlardan ne kadar uzun olduğunu görebiliyorum. Ama ona yaklaştığımda, tüm perspektifimi kaybediyorum.

Yaklaştıkça etrafımdaki hava daha az donmuş gibi geliyor. Sanki dev meşe ağacının büyüğü soğukun bir kısmını eritiyor. Elimi uzatıyorum, yarı yarıya bir şeye dokunmayı bekliyorum, ama hiçbir şey bulamıyorum.

İçimdeki suçluluk duygusu, dikkatsizce birbirine atılmış kolyeler gibi karmakarışık ve bükülmüş durumda. Gerçek muhtemelen anahtar, tüm bunların işe yaramasını sağlayacak sır. Cora'ya söylemem gerektiğini biliyorum ama bu bir solucan deliği bulmaktan bile daha imkânsız geliyor.

Sadece senin hakkında haklı olduğumu göster, ağaca yalvarıyorum.

Koyu renkli kabuğu dün geceki yağmurla kayganlaşmış. Avucumu dokundurduğumda yosunlar sümüksü bir hal alıyor. O kadar çok yalvarıyorum ki özlemimin içimde hissedebiliyorum ama ağaca bir etkisi yok gibi görünüyor.

Orada öylece duruyor. Her zamanki gibi hareketsiz.

Gökyüzü yarılıyor ve soğuk bir yağmur çiseliyor. Ağacın etrafında dönüp Göz Küresi'ne bakarken yağmur başıma düşüyor. Yağmur daha da şiddetleniyor ve sonunda bağıriyorum, "Yani gerçekten ona söylememi mi sağlayacaksın? İstedğin bu mu? Eğer ona söylersem, bize solucan deliğini gösterecek misin?"

Yağmur sesimi bastırıyor. Ağaç cevap vermiyor. Tepemde bir şimşek çakıyor ve ben sığıyorum, tüylerim diken diken oluyor. Gökyüzünde kırılan ışık çatlaklarına bakıyorum. Karanlığa karşı parlak noktalar.

Yirmi Bir

Cora

"Bugün farklı görünüyorsun," diyor Dr. Randall ve esansiyel yağ difüzörü yüksek sesli bir nefes veriyor. Oda okaliptüs kokusuyla doluyor.

Ellerimi birbirine kenetliyorum. Bazen Dr. Randall'ın psikoloji okulunda insanların beyinlerinin içini nasıl görebileceğini öğrendiğinden endişeleniyorum. Demek istediğim, her zaman tam olarak ne düşündüğümü bildiğinden ve sadece orada oturup ona söyleyip söylemeyeceğimi beklediğinden endişeleniyorum. Ya da yalan söyleyip söylemeyeceğimi.

Objektif olarak bunun doğru olmadığını biliyorum. Yine de bu konuda endişeleniyorum.

Şu anda, ona zaman yolculuğu planımdan bahsetmediğimi bildiğinden endişeleniyorum. Sanki çok iyi biliyormuş gibi bana bakıp duruyor. Koltuğumda kayıyorum ve difüzöre bakıyorum. Ayrıca Dr. Randall'ın okaliptüs kokusundan hiç bıkip bıkmadığını merak ediyorum.

Kırışmış kaşlarını kaldırıyor. "Gözlemim seni rahatsız mı ediyor?"

Ellerimi tekrar birbirine kenetliyorum. "Pek sayılmaz."

Kendine özgü "mmm" sesini çıkarıyor. "Konuşma konusunda her zamankinden daha isteksizsin ama aynı zamanda daha emin adımlarla ilerliyorsun."

"Emin ayaklı mı?"

Saate döner. "Zamanımız dolmak üzere ve sen bugün bir kez bile ağlamadın."

"Bu kötü bir şey mi? Bunu kişisel bir başarısızlık olarak mı görüyorsunuz?"

Büyük pelüş sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve biraz gülüyor. "Hayır, aslında bunu bir gurur vesilesi olarak kabul etmeyi seçiyorum. Gittikçe daha iyi uyum sağlıyorsun, ayaklarını buluyorsun. Dolayısıyla, emin adımlarla."

Dr. Randall benimle sofistike bir şekilde konuşuyor. Sanki konuşma kalıplarının tüm süslü döngüleriyle başa çıkabileceğimi biliyor. Ki yapabilirim. Kesinlikle.

"Bana daha önce ağlamanın yanlış bir şey olmadığını söylemiştin."

"Ağlamakta yanlış bir şey yok. Ama bana göre ağlamıyor olman da iyiye işaret. İki şey doğru olabilir, biliyorsun."

Ofisinin etrafına bakıyorum. Yerin ortasında çok renkli boncuklarla süslü büyük bir abaküs var. Genç hastalarının onunla konuşurken oyuncaklarla oynadıklarını biliyorum. İlk tanıştığımızda bana bir topu sıkmak ya da abaküsün üzerindeki boncukları itmek isteyip istemediğimi sordu. Ben reddettim. Ne de olsa beş değildim ama şimdi abaküs oldukça çekici görünüyor. En azından ellerimin yapabileceği bir şey olurdu.

"Cora, umarım bana her şeyi sorabileceğini biliyorsundur," diyor.

"Sana bir şey sormak istediğimi nereden biliyorsun?"

Başka bir "mmm." Sabırlı bir gülümseme. "Sadece bir önsezi."

"İki şeyin doğru olabileceğini söylediniz. Peki sence imkânsız şeyler doğru olabilir mi?" Soru ağzımdan döküldü.

Dr. Randall yine de bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "*İmkânsız* kelimesi doğru olmayan bir şeyi çağrıştırıyor. Ama 'imkânsız' derken neyi kastettiğinizi açıklığa kavuşturmanızı istiyorum."

"İmkânsız," diye tekrarlıyorum.

"İmkansız," diye onaylıyor. Bana bakıyor, bekliyor. Dr. Randall bekleme konusunda çok iyidir.

"Zaman yolculuğu gibi mi?"

"Zaman yolculuğu." Bu iki kelimeyi sanki dünyadaki en nötr şeylermiş gibi söylüyor. "Zaman yolculuğu hakkında çok mu düşünüyorsun?"

Kıvranıyorum. Onunla göz teması kurmuyorum. Dr. Randall'a yalan söylemek bana çok zor geliyor. "Çok değil."

"Zaman yolculuğunun nesi seni cezbediyor?" Yukarı bakıyorum. "Çok açık değil mi?"

"Kız kardeşine olanları değiştirmek mi istiyorsun?" Sandalyesinde öne doğru eğiliyor.

Başımı sallıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Belli ki." "Sen neyi değiştirirdin?"

"Onu istemezdim-"

Dr. Randall elini kaldırdı. "Belli ki." Kelimemi nazikçe kullanıyor. "Soruyorum, özellikle değiştirmek istediğiniz bir şey var mı?"

Gözlerimi kısıyorum, ne sorduğuna emin değilim.

Yüzü tamamen açık. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. *Gör Noktayı Kaç* kadar kolay okunabilirmiş gibi bir izlenim bırakıyor ama ne zaman denesem, sanki eski bir Latince metne bakıyormuşum gibi geliyor - anlaşılmaz bir şey. "Mabel ile son anlarınızda pişmanlık duyduğunuz özel bir şey var mı? Değiştirmek istediğin bir şey?"

Mabel'la geçirdiğim o son sabahı düşündükçe midem sıkışıyor. Dudak parlaticısı. Kavgayı. Bu babamla ya da büyükannemle konuşmadığım bir şey. Quinn'e kesinlikle söylemedim.

Dr. Randall konuşmamı bekliyor. Heykel gibi duruşunu koruyor.

"Mabel ile kavga ettim. Olayın olduğu sabah." Ellerime baktım.

Dr. Randall "mmm" sesini çıkarıyor. Ama daha yumuşak. "Kavga ne hakkındaydı?"

"Tartışma daha iyi bir kelime olabilir."

"Kelimeler senin için önemli. Öyle değil mi Cora?"

Omuz silkiyorum. "Spesifik olmayı severim."

Başını salladı. "Bu iyi bir şey."

"Sanırım öyle. bazı insanlar böyle düşünmüyor."

ne demek istediğimi anlamış gibi bana sıkıca gülümsüyor. "Mabel ile tartışmanız spesifik olmak hakkında mıydı?"

Gözlerim halıya takılıyor. Peluş bir bej. Her zaman temizdir. Bir parça kir bile bulamıyorum. Dr. Randall çok süpürüyor olmalı. "Aslında o-" Sustum. "Önemli değil."

"Hm. Sanırım bu sizin için önemli ve bu nedenle de önemli," dedi Dr. Randall diyor ki.

Derin bir nefes alıyorum. "Sanki lise onu değiştirmiş gibiydi. Orada sadece iki aydan biraz daha fazla kalmıştı, değil mi?" Mabel'ın geçirdiği süreyi tam olarak biliyorum, altmış beş gün, iki saat, üç dakika. Ama bu bilgiyi gönüllü olarak vermiyorum.

"Ama çoktan değişmiş miydi? Nasıl değişti?"

"Sanki birdenbire onun kız değil de küçük kız kardeşiymişim gibi." "Sen onun küçük kız kardeşi değil miydin?"

"Evet. Sanırım. Ama liseye başladığında gerçekten onun küçük kız kardeşi oldum. "Ah, sen anlamazsın" gibi şeyler söyleyip duruyordu. Mabel

Daha önce bana hiç böyle şeyler söylememişti. Benimle her zaman her şey hakkında konuşurdu. Soru sorduğum için kendimi asla aptal gibi hissettirmezdi. Ama o sonbahar farklıydı." Konuşurken bile tüm bedenimin buna direndiğini hissedebiliyorum. Bunlar yüksek sesle söylemem gereken şeyler değil. Bu kardeşime ihanettir.

"Ve bu seni üzdü mü? Bu yüzden mi kavga ettiniz?" Dr. Randall soruyor. Yüzü her zamanki gibi sakin.

"Bütün bu yeni dudak parlaticılarını aldı. Büyükanнем liseye başlayana kadar makyaj yapmamızı istemiyordu. Açıkçası, büyükanнем Mabel'in liseye başladığında bile makyaj yapmasından pek hoşlanmıyordu ama anlaşılmamızı böyleydi. Ve Mabel erken kalkmaya ve tüm zamanını banyoda okula hazırlanmak için harcamaya başladı. O sabah odamıza geri döndüğünde üzerinde koyu bir gölge vardı." Tertemiz halıya bakmaya devam ediyorum. Mabel'in yüzünü görmek istemiyorum - koyu dudaklarını, onu aşağıladığım zaman yüzünde beliren ifadeyi.

Dr. Randall rahat bir nefes alır ama bir şey söylemez.

Bacaklarımı uzatıyorum. Hiçbir şeye çarpmıyorlar, sadece havaya. "Ve ona dudak parlaticısının çirkin görüldüğünü söyledim, tamam mı? Ona bunu söyledim. Söylenecek en kötü şeydi. Ve bu kız kardeşime söylediğim son şeydi. Şimdi mutlu musun?"

Başını hafifçe sallıyor. "Mutlu değilim. Ama bana anlattığın için memnunum. Bunun sana çok acı verdiğini görebiliyorum. Sevdiğimiz biriyle geçirdiğimiz son andan pişmanlık duymamız çok yaygın bir olaydır. Elbette bunun son kez olacağını asla tahmin edemeyiz. Ve sizin durumunuzda, bunun son kez olacağını kesinlikle beklemiyordunuz."

Boğazım asitle dolmuş gibi hissediyorum. "O gün de yatağını yapmadı. Onun yerine ben yaptım. Ve ona kızgındım. O öldürülürken, ben ona kızgındım. Buna inanabiliyor musun?"

Ağlama düğmem açıldı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı kayıyor.

Dr. Randall tekrar başını sallıyor. "Pişmanlığını bırakmayı öğrenmek zorundasın Cora. Buna sonsuza dek tutunamazsın."

Mesele şu ki, yapabileceğime eminim. Bunu zamanın sonuna kadar sürdürebileceğimden eminim.

Ama umarım buna gerek kalmayacak çünkü her şeyi değiştireceğim. Quinn ve ben o solucan deliğini bulacağız ve Mabel'a söyleyeceğim ilk şeylerin bir listesi var:

Benimle her zaman her konuda konuşabilirsin. Anlamak için elimden geleni yaparım. Eğer bulamazsam, söz veriyorum çok fazla soru sormayacağım.

Dudak parlaticın harika görünüyor.

Seni her şeyden çok seviyorum.

Yatağını hiç toplamasan da sorun değil. Sen burada olduğun sürece yatağını her zaman yaparım.

Bunlar o sabah söylemem gereken , ama bunlar kız kardeşinize kızdığınızda ona söyleyeceğiniz şeyler değil. Bunlar, dünyanın kız kardeşlerin bazen okuldan eve gelmediği bir yer olduğunu fark edene kadar söyleyeceğiniz şeyler değil.

Ona bunları söylemek çok iyi hissettirecek. Kelimelerin tadını dudaklarımda hissedebiliyorum.

Dr. Randall "Gülümsüyorsun" dedi.

Sanırım öyle.

"Kendini affediyor musun, Cora?"

Kıvranıyorum. Dr. Randall'a yalan söylemekten hoşlanmıyorum. "Affetmek imkansız bir şey, değil mi?"

"Sanırım."

"Ama aynı zamanda mümkün. İmkansız gibi görünen bir şey ama mümkün."

Dr. Randall gülümsüyor. Gerçekten gülümsüyor. Bunun nadirliği bir güneş tutulmasına tanıklık etmek gibi hissettiriyor. "Bu hoşuma gitti."

"Ben de," diyorum ve seansın geri kalanını imkansız bir şeyi -İmkansız Şey-nasıl mümkün kılabileceğimi düşünerek geçiriyorum.

Zamanımız dolduğunda Dr. Randall ayağa kalkıp "Tamam. Bugünlük bu kadar. Haftaya görüşürüz Cora."

Ona el sallıyorum. Bu onu son görüşüm olabilir çünkü eğer solucan deliğini bulursam, artık Dr. Randall'ı görmeme gerek olmayan bir dünyada yaşayacağım. Bu düşünce kalbimi hoplatıyor. Ona kocaman bir gülümseme veriyorum. Bana ne kadar yardımcı olduğunu bilmesini istiyorum.

Ofisinden çıkarken "Hoşça kal," dedim.

Yirmi İki

Quinn

Sevgili Parker,

Arkadaşlarına ne oldu? Joe, Anderson ve diğerlerine? Bazen evimize gelirlerdi. Onları en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum. Olana kadar çok düşündüğüm bir şey değildi.

Bunu yapmadan önce arkadaşlığınız bitti mi? O sonbahar boyunca çok yalnız görünüyordun. Yalnız olduğunu anlayabiliyordum ama ne yapacağımı bilemedim. Olaydan sonra kimse senin arkadaşın olduğunu söylemedi. Onları suçlamıyorum.

Ben de senin kardeşin olmak istemedim.

Ama aynı zamanda seni geri istedim.

Bu pek mantıklı değil. Hiçbiri mantıklı değil.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Eve vardığımda sıırıslıklam olmuşum.

"Quinn," diyor annem, tam kapıdan girdiğimde beni selamlayarak. "İyi misin? Nerelerdeydin?"

Ayakkabılarım yeni paspaslanmış zemine çamurlu su sızdırıyor. "Sadece eve yürüyorum."

Annem ıslak ceketimi elimden aldı. "Seni alabilirdim."

Havada sıcak ve tereyağlı bir şeyin kokusu dolaşıyor. Yüzümü mutfağa dönüyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Turtla!" Annem diyor. "Gel de gör!"

Mutfakta, adada soğuyan beş farklı turta var. Hoparlörlerden Patsy Cline mırıldanıyor ve lavaboda yaklaşık bir düzine karıştırma kabı var.

"Vay canına. Çok meşgulmüşsün."

Annem bana bir gülümseme veriyor ve bu gerçek bir gülümseme. Limonlu olanı değil ama soğuyan turtalar kadar tatlı görünen bir ifade. "Bugün aklıma bir fikir geldi. Kendi fırınımı açmanın ne kadar güzel olacağını düşünüyordum. Sonra düşündükçe, o dükkânda özellikle turtaların yer alabileceğini düşündüm. Elbette başka ürünlerimiz de olacaktı ama turtalar ana cazibe merkezi olacaktı. Sonra da 'Yapıp yapamayacağımı görmek için biraz yapmalıyım' dedim."

Turtalardan birine daha iyi bakabilmek için parmak uçlarımda duruyorum. Altın sarısı kahverengi tepesinde özenle işlenmiş bir çapraz desen var. Bu tekniğin doğru adının ne olduğunu bilmiyorum. "Bir turta dükkânı mı açmak istiyorsun?"

Annem önlüğünün arka ipliyle oynuyor. "Şey, belki." "Bu taşınacağımız anlamına mı geliyor? Babamın istediği gibi mi?"

Annemin şekerli gülümsemesi kayboldu. "Ne? Hayır. Hayır. Neden böyle söyledin?" "Çünkü..." İçimde hapsettiğim her şeyin, çok hızlı bir şekilde çok fazla su içtiğinizde hissettiğiniz gibi şırıldadığını hissedebiliyorum ve göğüs kafesinin etrafında kayıyor.

Bana sabırlı bir bakış atmak için eğildi. Bu konuşmanın devam etmesini istemediğini bilsem de, kelimelerimi bulmam bir dakika sürdüğünde cesaretlendirici olmak için yıllar boyunca eğitildi.

"Çünkü babam taşınmak istiyor. Ve bu konuşmamız gereken bir konu. Ayrıca hiç konuşmadığımız şeyler hakkında da konuşmalıyız. Neden taşınmak istediği gibi" diyorum, kelimelerim yavaş ama sabit.

"Oh, Quinn," diyor annem. Başka tarafa bakıyor, içinde bir şey olmadığını bilmeme rağmen fırını kontrol etmek için hareket ediyor.

"Ben ciddiym anne." Bu konuşma yokuş yukarı bir tırmanış, ama sonunda ayağımı yere basıyorum. Kendimi bir dağa tırmanırken hayal ediyorum, yavaş yavaş yukarı doğru itiyorum. Nefes alıyorum. "Bunun hakkında konuşmalıyız. Babamın o silahlara nasıl sahip olduğu hakkında hiç konuşmadık. Hakkında-"

"Quinn!" Annemin sesi kırık cam gibi keskin. "Dur."

Mutfak adasının tezgahını kavrayıp parmaklarımı altına kıvırıyorum. "Neden? Neden bunun hakkında konuşamıyoruz?"

Alt dudağı titriyor. "Daha çok gençsin. Bu bir şey değil-"

İçimdeki suçluluk duygusu artık sallanmıyor. Taşıyor. Daha fazla tutamıyorum.

"Çok mu gencim? Parker'ın yaptığı şey yüzünden insanların okulda bütün gün bana bakması için çok genç değilim."

Annemin yüzü metalik bir şaşkınlıkla sertleşti. Onun sözünü hiç kesmem. Asla. Asla. Ben kimsenin sözünü kesmem.

"Quinn. Kardeşin hakkında böyle konuşma-"

"Ne gibi anne? Parker yaptı. İnsanları öldürdü. Ve bunun hakkında konuşmamız gerek. Neden yaptığı hakkında konuşmalıyız. Nasıl olduğu hakkında konuşmalıyız. Babamın silahları ve Parker'ın nasıl değiştiği hakkında konuşmamız gerek-" Boğazım safra ile doldu. Konuşmaya devam etmek istiyorum ama yutkunmak için durmak zorunda kalıyorum. Ağladığımı ancak dudaklarımdaki tuzun tadını aldığımda fark ediyorum.

Uzanıp yanaklarıma dokunuyorum. Uzun zamandır ağlamamıştım. Kendime izin vermedim.

"Oh, Quinn," diyor annem. Yüzü çelikten daha sert. Başını sallamaya devam ediyor. "Quinn, Quinn, Quinn. Şu anda bununla başa çıkamam."

Önlüğünü hızlı bir hareketle çıkarıyor. Odadan aceleyle çıkarken önlüğü yere düşüyor, tüylü pembe çorapları yerde kayıyor. Merdivenlerin gıcirtısını ve ardından yatak odasının kapısının yumuşak tıkırtısını duyuyorum.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ama gözyaşlarım çatlaklardan süzülmenin bir yolunu buluyor. Mutfak her zamankinden daha büyük ve daha yalnız hissettiriyor. Kapacak çekmecesini açıp bir çatal alıyorum. Bana en yakın olan turtayı seçiyorum ve büyük bir ısırik alarak ona saplıyorum.

Böğürtlen dolgusunun tadı ağızımda kül gibi kaldı. Lavaboya tükürdüm. Elimin tersiyle ağızımı sildim.

Derin nefesler alarak kendimi mutfak adasına yaslıyorum. Çaydanlığı ocaktan alıp suyla dolduruyorum. Ocağın düğmesini çeviriyorum.

Yıllardır bir yetişkin olmadan dönmemesi . *Tık, tık, tık*; ocağın altından alevler yükseliyor.

Çaydanlığı yere koydum ve ıgılık atmasını bekledim.

Yirmi Üç

Cora

Bugün randevumdan çıktığımda koridorda beni sadece babam bekliyor.

Ona büyükannemin neden gelmediğini sorduğumda, benimle baş başa zaman geçirmek istediğini söyledi. Dr. Randall'ın ofisine giderken midem düğümlendi ve bana Quinn'le geçirdiğim onca zamanı sorup sormayacağını merak ettim ama sormadı.

Radyodaki haberleri dinleyerek sessizce yolumuza devam ettik. Kuzey Carolina'daki bir alışveriş merkezinde meydana gelen silahlı saldırıdan bahsetmeye başladıklarında babam kanalı çevirdi. Bana bakmadı, sadece direksiyondaki düğmelere bastı ve radyo Top 40 şarkılarına geçti. Neredeyse bir şey söyleyecektim ama cesaretimi topladığımda alışveriş Merkezinin önüne park etmiştik.

Dr. Randall'ın ofisinden çıkarken "Selam ufaklık," diyor. Babam bana kadife ceketimi uzatıyor. Eskiden Mabel'in olan bu cekete benim demek garip geliyor. Açık kahverengi ve soluk beyaz çiçeklerle desenli. Üzerime büyük geliyor ama birkaç gün önce havalar soğuyunca giymeye başladım.

Ceketi giydim ve babamı arabaya kadar takip ettim.

"Bu akşam yemek için başka bir yere gitmeye ne dersin?"

Yumurtalı böreği dört gözle bekliyordum ama "Tabii." dedim.

Babam araba kullanırken radyoyu en iyi 40 istasyonunda tutuyor. Kalın yuvarlak çerçeveli gözlükleri ve tüvit ceketiyse babamı izlemek oldukça komik

sahilde parti yapmakla ilgili bir şarkı dinliyordum.

"Bu müziği seviyor musun?"

"Ha?" diyor.

"Bu şarkı. Neden bunu dinliyoruz?"

Bana utangaç bir bakış attı. "Ah. Üzgünüm. Bilmiyorum."

"Beni korumak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

Utangaç bakışı derinleşiyor.

"Haberlerden," diye devam ediyorum. "Daha önce değiştirmene gerek yoktu." Gözleri hüznü bakıyor. "Senden çok kendim için değiştirdim."

Konuyu uzatmıyorum. Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve bir sonraki şarkının tadını çıkarmaya çalışıyorum, o da parti hakkında. Acaba Mabel'ın "Anlamıyorsun" derken bahsettiği şeyler bunlar mıydı?

Arabayı başka bir alışveriş merkezine park etti. Chestnut'ın ana caddesi şirin ama onun dışında etrafımız çok sayıda otopark ve alışveriş merkeziyle çevrili.

Aladdin's adında sade görünümlü bir restorana doğru yürürken onu takip ediyorum. İsmi altın el yazısı ile yazılmış ve pencerenin içinde, plastik çiçeklerle dolu parlak kırmızı vazolarla süslenmiş kabinleri görüyorum.

"Canım döner çekiyordu. Ne düşünüyorsun?" Daha önce arabada takındığı aynı mahcup ifadeyi takınıyor.

Babam restoranın kapısını açarken, "Shawarma kulağa hoş geliyor," diyorum.

Tezgâhın arkasındaki adamı Arapça selamlıyor. Arapça'da sadece birkaç kelime biliyorum; *marhaba* ("merhaba") ve *shukran* ("teşekkür ederim") ve *inshallah* ("", ama babam bunu söylediğinde genellikle "umarım" demek istiyor). Bir şeyin yüzde 50'sine sahipseniz en az 50 kelime bilmeniz gerektiğine dair bir kural olmalı gibi görünüyor.

"Yussef," dedi babam. "Bu benim kızım, Cora. Cora, Yussef'le tanış." Babam gülümsüyor ve kolunu bana dolayarak omzumu sıkıyor. "Buraya öğle yemeği için çok gelirim."

"Öyle mi?" Ben

soruyorum.

"Kampüse yakın."

Ve sanırım öyle. Babamın tek başına yemek yediğini düşünmek çok garip. Sanki anne babanızın onları gördüğünüz zamanların dışında da hayatları olduğunu biliyorsunuz ama yine de bunu düşünmek tamamen tuhaf.

Babam o inek parmak işaretlerinden birini yapıyor ve ben biraz rahatlıyorum. Ortadoğululuğumun içinde kendimi tam olarak rahat hissetmiyor olabilirim ama inekliğimin içinde kendimi çok güvende hissediyorum. "Şehirdeki en iyi shawarma Yussef'te." Sipariş vermek için tezgâha döndü. "İki sandviç lütfen. Ve benim için ekstra tahin sosu."

"Ben de," diyorum ama sadece babam için.

Yussef bizi çağırıyor ve kabinlerden birine oturuyoruz.

"Ee," diyor babam yavaşça. Dilini üst dudağının üzerinde gezdiriyor, bu da onun gergin hallerinden biri.

"Ne oldu?" Söyledim.

"Dürüst nişancı, bunu sevdim." Babamın yüzünü buruşturmadan önce ne dediğini anlaması sadece bir dakikasını alıyor. Mabel'in ölümünden önce, günlük Amerikan deyimlerinin ne kadar çoğunun silahlarla ya da ateş etmekle ilgili olduğunu hiç düşünmemiştim. Aslında o kadar yaygınlar ki, burada büyümemiş biri olan babam bile bunları öğrenmiş.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sorun değil."

Yemeğimiz geldi ve babam hevesle sandviçini yemeye başladı. Ben kendiminkine bakıyorum. "Daha önce ne söyleyecektin?" diye soruyorum.

"Oh," diyor babam. Ağzının kenarını bir peçeteyle siliyor.

"Büyükanne bahsetmişti ..." Sandviçine bakıyor. Babam hücre büyümesi hakkında konuşmakta harikadır, ancak konu rahatsız edici kişisel aile meselelerinden bahsetmeye geldiğinde, biraz kaybolma eğilimindedir.

"Büyükanne, şey, bana dedi ki ..." Babam tekrar dener.

Kolamdan küçük bir yudum alıyorum. Kutu elimde terliyor. "Sana yine Quinn'le takıldığımı söylemiş."

"Evet," dedi.

Bir an için birbirimize bakıyoruz. "Hey, baba?"

"Öyle mi?"

"Neden Mabel ve beni böyle yerlere daha fazla götürmedin?" Kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Orta Doğu restoranları gibi. Ve Orta Doğu mekanları."

Gülüyor ve yüzüm . Kabinin rahat minderine gömülüyorum.

"Orta Doğu mekanları mı? Keşke seni daha fazla döner sandviç yemeye götürseydim mi diyorsun?"

"Tam olarak değil. Ama evet. Keşke bana nasıl Ortadoğulu olunacağını öğretseydin." Söylemediğim şey şu: Keşke Mabel'a da öğretmiş olsaydın. Keşke ölmeden önce bu şansa sahip olsaydı.

"Tatlım, Arap olmanın tek bir yolu yok." Tekrar gülüyor ve kendimi tamamen aptal hissediyorum. Gözlerimi masaya diktim.

"Demek istediğim, Arapça konuşmayı biliyorsunuz. Ve kültür hakkında bir şeyler biliyorsun. Ben ise hiçbir şey bilmiyorum." Buklelerimden birini çekiştiriyorum. "Sahip olduğum tek şey, insanların bunları biliyor gibi göründüğümü düşünmeleri."

Bana sempatik bir bakış attı. "Böyle şeylere bu kadar meraklı olduğunu fark etmemiştim." Su şişesinin kapağını açıyor. "Sanırım her zaman kendini buraya ait hissetmeni istedim. Özellikle ..."

"Annem gittiği için mi?"

"Evet. Senin ve kız kardeşinin Amerikalı gibi hissetmesini istedim."

"Ama hem Arap hem Amerikalı olamaz mıyız? Sizin gibi."

Gülümsüyor. "Haklısın. Yapabilirsin." Elindeki peçeteyi havaya kaldırıyor. "Ve yapamayacağını düşünmek benim hatamdı. Peki ne bilmek istiyorsun?"

"Mabel ve ben her şeyi bilmek istiyoruz."

Gözleri bulutlanır. "Gerçekten üzgünüm, Cora. Kız kardeşinin böyle soruları olduğunu bilmiyordum. . ." Sesi uzaklaşıyor.

Başımı öne eğdim. "Sorun değil baba. Bunu seni kötü hissettirmek için söylemiyorum."

"Biliyorum, ufaklık. Ama en azından bunu telafi edebilirim, değil mi? Bu da bir şey olmalı."

Yarısı yenmiş sandviçime bakıyorum. Solucan deliğini bulup Mabel'ı kurtardıktan sonra babamın tüm sorularımıza cevap vermesini sağlayacağıma dair kendime söz veriyorum. Kız kardeşim de ben de cevaplarımızı alacağız.

"Hey, Corrie?"

Ona baktım. "Ne?"

"Tüm bunlar Quinn ile tekrar takılman hakkında konuşmak zorunda kalmamak için bir dikkat dağıtma tekniği miydi?"

Omuz silkiyorum ve sandviçimi seçiyorum, pide ekmeğini parmaklarımla sıkıştırıyorum. "Belki biraz. Ama Arap olmakla ilgili bazı şeyleri gerçekten bilmek istiyorum."

"Tamam. Sana Lübnan ve oradaki ailen hakkında daha fazla şey anlatmaya başlayacağıma söz veriyorum ama benimle Quinn hakkında konuşmanı istiyorum."

Yüzüne bakıp hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum. Mabel'in bir zamanlar bana öğrettiği numarayı kullanarak, gözlerimi kaşlarının arasındaki boşluğa yapıştırıyorum. "Onunla takıldığın için kızgın mısın?"

"Hayır! Kesinlikle olmaz!" Sesinin tonu beni biraz sıcrattı.

Elimi tutmak için uzandı. "Cora, evlat, Quinn'le tekrar takıldığın için çok mutluyum. Bence bu çok önemli."

Tutuşum zayıf, ama dokunuşundan geri çekilmiyorum. "Emin misin? Olanlar için Quinn'i hiç suçlamıyor musun?" Babam başını sallar. "Kesinlikle suçlamıyorum."

O kadar kesin cevaplar veriyor ki, bir an için Quinn'le tekrar arkadaş olmamın sorun olmadığını düşünüyorum. Bunun Mabel'a büyük bir ihanet olmadığını. Ama sonra hemen kendime Quinn'le gerçekten arkadaş olmadığını hatırlatıyorum. Onunla sadece Mabel'ı kurtarmak için çalışıyorum.

Ve sonra tekrar arkadaş olabiliriz, elbette. Ama henüz arkadaş değiliz. Gerçi bunu babama açıklamak zaman yolculuğu planımdan bile daha zor görünüyor.

"İstikrarı hak ediyorsun. Çok şey yaşadın. Quinn her zaman senin en iyi arkadaşın oldu-"

"McCauley'lerden hiçbirini suçlamıyor musun? Quinn'in babasını bile mi? Silahlar ..." Kelimeleri söyleyemiyorum.

Mabel ilk öldüğünde, büyükannem ve babam beni . Quinn'i suçlamamı istemediklerini ama Quinn'in evine gitmemden de rahatsız olduklarını söylediler. En azından bir süreliğine. Onlara bu konuda endişelenmelerine gerek olmadığını çünkü Quinn ve benim bir daha asla arkadaş olmayacağımızı söyledim.

Babamın yüzünün rengi soldu. "Evlat, Quinn'i ailesinden sorumlu tutamazsın."

"Bu onun ailesi," diye karşı çıkıyorum. "Bu onun babası. Parker onun kardeşiydi."

Bazen kederimin üzüntüden çok öfke olduğundan endişeleniyorum - en çok hissedebildiğim şey bu kaynayan öfke. Bu her zaman en gerçekçi hissettiren kısımdır.

Onunla bir şeyler yapabileceğimi hissediyorum.

Üzüntü işe yaramaz. Islak çorap gibidir. Öfke ateşin içinden yürümek gibidir. En azından öfke sizi hareket etmeye zorlar.

"affedemem," diyorum ve yemeğimi itiyorum.

"Onun evine gittin mi?" Babam sordu. Başımlı sallıyorum. "Gitmememi söylemiştin."

Babam derin bir nefes alır. "Bence şimdilik en iyisi bu. Ama Quinn'le arkadaş kalmanızı istiyorum. Arkadaşlığınız önemli."

"Biz yine arkadaş değiliz. Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum.

"Ama Quinn'le yine takılıyorsunuz sanıyordum?" Babam *takılmak* kelimesine fazladan vurgu yapıp duruyor. Belli ki büyükannemden öğrendiğı bir deyim.

"Açıklaması zor."

"Karmaşık olduğunu mu ?" Babam bana kaşlarını çatıyor.

Babam insanların *karmaşık* demesinden nefret ettiğimi bilir. Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım. Bana göre karmaşık şeyler sadece henüz çözemediğiniz şeylerdir. Bir matematik *denkleml-x* için çözün. Özellikle zor bir heceleme kelimesi-bir anımsatıcı cihaz yapın.

"Karmaşık," diye tekrarlıyorum, ona komik bir bakış atarak. "Bana bunu Arapça nasıl söyleyeceğimi öğretir misin?"

Sırıtır ve başının üstünü kaşıyor. "Elbette evlat. Bunu bir düşüneyim."

Birkaç dakika babamın kendine özgü düşünme ifadesini takınmasını izledikten sonra, "Muhtemelen en yakın ve en iyi kelime *moaqqad* olurdu" diyor.

"*Moaqqad*," diye tekrarlıyorum ve telaffuzumun biraz yanlış olduğunu duyabiliyorum, ama sorun değil. Başka bir Arapça kelime. Elliye yaklaşıyorum.

Yirmi Dört

Quinn

Sevgili Parker,

Ne yaptığını ilk öğrendiğimde ikiye bölüneceğimi sandım. Hayatımda hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Bir daha asla yataktan çıkamayacağımı düşündüm. Yorganı başımın üzerine çektim ve kaybolmak istedim.

Ortadan kaybolmadım. Ve yataktan çıktım. Ama acım hiç geçmedi. Seni ve yaptıklarını her düşündüğümde ağlamak istiyorum ama kendime izin vermemeye çalışıyorum. Ağladığımda acım biraz azalıyor. Ve biliyorum ki acıyı hissetmeyi hak ediyorum.

Sonunda o solucan deliğinden geçip seni gördüğümde bu hissin geçeceğini umuyorum. Belki artık acı çekmeme gerek kalmaz.

Bazen babam ve Gammie'nin Kuzey Carolina'daki evlerinin plajında çektiirdiğimiz o fotoğrafa bakıyorum. Seni tanıyamıyorum ama kendimi de tanıyamıyorum. Artık nasıl gülümseyeceğimi bildiğimi sanmıyorum.

Yine de istiyorum. Gerçekten istiyorum.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Okuldan sonra Cora ile kütüphanede buluştum. Bugün Quiz Bowl antrenmanı var ama başlamadan önce otuz dakikası var.

"Selam," diyor beni arka masada bulduğunda. Sırt çantasını yere bırakıyor ve yanımdaki koltuğa kayıyor. "Şuna bir bak."

Telefonunu çıkardı ve bir videoyu oynatmaya başladı. Doğrudum ve eğildim. Solucan delikleriyle ilgili olmasını bekliyordum ama havuza atlayan bir köpeğin komik bir videosuydu. Köpek suya sıçradığında Cora gülüyor.

Telefon ekranına bakıp duruyorum.

"Ne?" diyor. "Sence de şirin değil mi?" Ağzımı açtım. "I-" Ama sonra kendimi durduruyorum.

Cora ne söylemeye çalıştığımı anladı. "Benim de zaman yolculuğuyla ilgili bir sürü videom var ama kısa bir molaya ihtiyacım vardı."

Bunu anladığımı söylemek istiyorum ama anlamaya iznim olup olmadığından emin değilim. Kütüphane masasının ahşap damarlarına bakıyorum.

"Köpek çok , değil mi?"

"Evet." Biraz gülümsedim.

"Hadi tekrar izleyelim."

Oynat tuşuna basıyor ve bu sefer ikimiz de gülüyoruz. Onunla birlikte gülmek iyi hissettiriyor. Video bittiğinde telefonunu cebine geri koyuyor.

"Gerçekten işe yarayacağını düşünüyorum Quinn."

"O "nun ne olduğunu söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Parker hakkında bildiklerimle ilgili gerçekler içimde dönüyor ve beni hasta ediyor. Bir saniye önce güldüğümüz zamanki hislerime geri dönmek istiyorum.

Her şeyi tekrar unutmak istiyorum.

Ayağa kalkıyor. "Pratik zamanı." Gitmeye başlıyor, ama sonra tekrar dönüyor. "Hey, bunu ister misin?"

Sırt karıştırdı ve bir kese kağıdı çıkardı. Bana uzattı. İçine baktım ve bir yaban mersinli kek gördüm.

"Büyükannem yaptı. Yaban mersini hala favorin, değil mi?"

İçim hâlâ huzursuz olsa da ona gülümsüyorum. "Teşekkürler."

El salladı ve Quiz Bowl antrenmanına gitti. Eve gitmeden önce biraz kütüphanede kalıyorum. Yürürken keki yiyorum. Tadı çok güzeldi. Tadı aşk gibi. Ama bunu hak etmediğimi biliyorum.

Eve geldiğimde babam kanepede oturuyordu. İşten eve gelmesine şaşırdım.

"Hey, Q," diyor ve televizyonu kapatıyor. "?" "Okulda."

Büyük altın kol saatine bakıyor. "Okul bir süre önce bitmedi mi?"

Yutkunuyorum. "Cora'yla birlikteydim."

"Cora." Eliyle çenesini kavırıyor ve bana bakıyor. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O-o-" Beynim donup kalıyor.

Babam kelimelerimi çıkarmamı beklemiyor. "Akıllı ol Q. Daha fazla hatayı kaldıramayız."

Ona silahlarını ve bunun bir hata olduğunu düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum. Parker'la daha fazla konuşmamanın hata olduğunu düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum. Yemek masasında nefret dolu şeyler söylediğinde ona meydan okumak. Odasından çıkmasını sağlamak.

Ama beynim dev bir buzul gibi. Erimiyor. Ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyor.

Babam iç geçiriyor ve kanepede daha da geriye yaslanıyor, uzun bacakları önünde uzanıyor. "Anneni Turner's Point'teki bu eve bakması için ikna etmeye çalışacağım. Bence hepimiz için iyi olur. Yeni arkadaşlar edinebilirsin. Tüm bunları geride bırakırsın. Harika olmaz mıydı?"

"BEN-BEN-"

Babam yine benim yerime cevap veriyor. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Umarım bunu biliyorsundur." Televizyonu tekrar açtı. Bir spor spikerinin sesi evi dolduruyor.

Orada durup televizyonu izliyorum. Sonunda babam döndü ve bana baktı. "Seni seviyorum Q. Yanlış bir şey yapmadın, tamam mı?"

Çılgılık atmak istiyorum ama ağzımı açıyorum ve hiçbir şey çıkmıyor. Yüzüme kan hücum ediyor. Tırnaklarımı ellerimin etine geçiriyorum.

"Baba-" Yanlış bir şey yaptım. Parker'ı silahlarla gördüm. Biliyordum. "Baba, ben- ben-" Ona tekrar söylemeye çalışıyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum.

"Sorun değil. Konuşmanın zor olduğunu biliyorum." Tekrar televizyona bakıyor. Bir süre bekliyorum ama yine arkasını dönmüyor.

Yukarı çıktım. Cupcake, Parker'ın kapısının hemen yanında kıvrılmıştı. Onu kucağıma aldım ve göğsüme sarıldım. Mırıldanıyor. Alt dudağı titriyor ama

ağlamama izin verme.

Yirmi Beş

Cora

Koç Pearlman'ın odasına biraz erken gittim. Owen çoktan oradaydı. Kulaklıklarını takmıştı. Oturduğumda bir tanesini çıkardı.

"Hey. Bunu dinle." Kulaklığı bana uzattı.

Taktım ve davulların gürültüsünü ve gitarların cızırtısını duydum. Ya da gitar olduklarını düşünüyorum. Müzik hakkında o kadar çok şey bilmiyorum ama bunu Owen'a itiraf etmekten hiç hoşlanmıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Kaşlarımı . "Bilmiyorum. Biraz gürültülü." Owen gülüyor. "Ama mesele de bu zaten."

Omuz silkiyorum ama kendimi gülümserken buluyorum. "Sanırım."

"Hm." Biraz kaşlarını çatıyor ve telefonuna bakıyor. Yanlış bir şey söylediğimden endişeleniyorum ama sonra bana bakıyor ve gülümsüyor.

"Gerçekten seveceğin bir şarkı bulacağım. Sadece bekle."

"Tamam." Daha da geniş gülümsüyorum.

Mia antrenman başlamadan hemen önce koşarak gelir. "Ne kaçırdım?" diyor. "Owen'ın şarkısını."

Önce bana sonra Owen'a baktı. "Ne?"

"Yok bir şey," diyorum ama Owen'la bir kez daha gülümsüyoruz. Midem yine bulanıyor ama bu sefer beni rahatsız etmiyor.

Koç Pearlman antrenmana bölgesel playofflara katılma şansımızı anlatarak başladı. Pek iyi görünmüyor ama bizi motive etmeye çalışıyor.

Liberty Terrace Ortaokuluna karşı gerçekten güçlü bir maçımız var, yine de bir şansımız olacak.

"Bu nedenle, en büyük zayıflık alanlarımızı yansıtan alıştırma sorularının bir listesini yaptım. Bunların üzerinden geçmek istiyorum."

Bizi hücum için ayırdı. Her zamanki gibi, yedinci sınıflar sekizinci sınıflara karşı. Peter Tolbin arka arkaya üç soruyu doğru cevaplayarak başladı. O ve Molly beşlik çakarken, Mia ve ben birbirimize sinirli bir şekilde bakıyoruz. Owen sinirli olmaktan çok gergin görünüyordu.

"," diyor Mia. "En azından bir tane almalıyız."

Ve bir tane bulduk. Bir sonraki soru arılarla ilgili ve ben doğru biliyorum. Ondan sonraki soru ise Peter ya da Molly'den önce çözebildiğim bir matematik denklemi. Farkına bile varmadan, yuvarlanıp gidiyorum.

Sürekli zile basıyorum ve doğru cevapları alıyorum.

Koç Pearlman bize kısa bir mola vermeden önce "Aferin Hamed," diyor.

"Cidden," diyor Mia. "İyi iş çıkardın. Bugün yanıyorsun."

Sırıttıyorum. "Teşekkürler."

Mia bana baktı. "Farklı görünüyorsun. Ya da normal görünüyorsun.

Sanki eski sen geri dönmüş gibi."

Omuz silkiyorum. "Bugün odaklanabiliyorum."

Söylemediğim şey, kız kardeşimi kurtarmaya bu kadar yakın olduğum - bir solucan deliği bulmak ve her şeyi değiştirmek üzere olduğum.

"Ben Cora'yı severim," diyor Mia.

"Ben de."

"Hey," diyor Owen. Bana yine bir kulaklık uzatıyor. "Şunu dinle."

Taktım ve daha yumuşak bir melodi duydum. Sanırım bu bir piyano, ama emin değilim.

Şarkı söyleyenin ipeksi bir sesi var. Başımı sallayarak eşlik ediyorum. "Beğendin mi?" Owen söylüyor.

Başımı salladım. "Evet. Güzel."

Yumruğunu havaya kaldırır. "Gördün mü! Şarkını bulacağımı biliyordum."

Gülümsüyorum. Mabel'a şarkıdan bahsetmek için sabırsızlanıyorum. Mabel'a her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Yirmi Altı

Quinn

Sevgili Parker,

*Seninle futbol topu oynamayı özledim. Babamın da bize katılmasını
özlüyorum.*

Babam ailemizin daha fazla hata yapamayacağını söylüyor.

Bence zaten çok fazla hata yaptık.

Ve seni özlemenin bir hata olmasından endişeleniyorum. Ama elimde değil.

*Kız kardeşin,
Quinn*

"Vay canına. Çok güzel görünüyor."

Ainsley'nin benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü. Gölgelelendirdiğim meşe palamuduna daha iyi bakmak için eğiliyor. Sonbahar festivali için hazırladığım afişlerden birinin son rötuşlarını yapıyorum.

"Oh," dedim. "Teşekkürler." Kalemim kâğıdın üzerinde geziniyor. Başkaları beni izlerken çizim yapmayı rahat bulmuyorum - birinin önünde giyinmek gibi.

Ama Ainsley pankarta bakmaya devam ediyor. Siyah saçları bugün açık pembe bir saç bandıyla toplanmış. Çarşamba günü olmadığı için futbol formasını giymiyor ama takım kapüşonunu giyiyor ki bunu görmek de bir o kadar acı verici. Takım kapüşonluları koyu lacivert renkte ve ekstra yumuşak kumaştan yapılmış gibi görünüyorlar. Bir tane giymenin, takıma ait olduğumu, bir yere, herhangi bir yere ait olduğumu göstermenin ne kadar harika bir his olacağını hayal ediyorum.

"Seni takımda kullanabiliriz," diyor Ainsley.

Çenem gevşedi. *Az önce aklımı mı okudu?* "Ne-ne?" Kekeliyorum. Kalemimin ucunu afişin kağıdına sertçe bastırıyorum. Daha sonra düzeltmek zorunda kalacağım koyu bir leke yapıyor.

"Sen harika bir süpürücüsün. Biz biraz-" Bir an için konuşmayı bırakıp omzunun üzerinden Scarlett'e baktı. Güvenli olduğuna karar vererek konuşmaya devam etti. "Şu anda orta sahada zayıfız. Elimden geleni yapıyorum ama kimse pas vermeyince çok zor oluyor."

Ona gülümsüyorum, "Eminim insanlar geçer."

"Oh, öyle!" Elleriyle seğirme hareketi yapıyor. "Boş konuşmak istememiştin, sadece seninle oynamayı özledim."

Meşe palamudunun üzerindeki büyük leke artık o kadar da kötü görünmüyor. "Teşekkürler, Ainsley."

"Sorun değil. Tüm söylemek istediğim buydu. Bence gerçekten denemeliydin."

Derin bir nefes alıyorum. "Belki gelecek yıl."

Scarlett bize doğru yürüyor. Elinde bir makas tutuyordu. "Buldum," diyor Ainsley'e, beni hiç tanımadığını belli ederek; bu da solucan deliğinin, gelecek yıl seçmelere katılmam için bir şansım olacaksa, bazı şeyleri gerçekten değiştirmek zorunda kalacağını apaçık ortaya koyuyor. Kafamda kendimi üniforma içinde, tekmeliklerimin üzerinde lacivert diz çoraplarımla, saçlarımı Scarlett'in annesinin yaptığı özenli bir örgüyle çiziyorum.

Bayan Euclid, "Gerçekten lezzetli bir şey düşünüyormuş gibi görünüyorsunuz," diyor. Parmağını dudaklarına götürüyor. Bugün parlak pembe bir ruj ve beyaz puantiyeli neon-turuncu bir gömlek giymiş. Saçlarını yüksek örgülü bir topuzla toplamış. "Hm. Dur tahmin edeyim. Sonbahar festivalindeki elma şarabı ne kadar lezzetli olacak?"

Kalemi parmaklarımın arasında çeviriyorum ve kendimi kibarca gülümsemeye zorluyorum. "Gideceğimi sanmıyorum."

"Ne? Gitmen gerek. Ayrıca, işlerini asmana yardım etmeyecek misin?" Bana kocaman bir sırıtış attı. "Çok iyi bir iş çıkardın Quinn. Sanatını sergilenirken görmeyi hak ediyorsun."

"Çoğunlukla meşe palamudu ve balkabağı çizdim," diye mırıldanıyorum.

Parmağını meşe palamuduna vurarak büyük lekeden kaçınıyor. "Ama ne güzel meşe palamutları ve balkabakları bunlar. Kesinlikle geleceksin, değil mi?"

"Ben-ben-ben-" Söylemek istediğim kelimeleri biliyorum ama çıkaramıyorum. Donmanın en kötü yanı da bu. Hayal kırıklığı. Keşke beynim ve ağzım bir araya gelse.

"Hey," diyor Bayan Euclid nazıkçe. "Benimle ofisime gelebilir misin? Bir konuda yardıma ihtiyacım var."

Etrafımdaki sınıf arkadaşlarıma bakıyorum. İçim rahatladı, hiçbiri bana bakmıyordu.

Bayan Euclid ne düşündüğümü biliyormuş gibi, "Sorun değil," diyor. "Hepsi meşgul."

Bayan Euclid'i ofisine kadar takip ediyorum. Kütüphanenin dışında küçük bir oda ve hiç de düzenli değil. Acaba Cora buraya hiç girmiş midir? Dağınıklık onu kesinlikle çıldırtırdı. Ama benim hoşuma gitti. Kataloglanmayı bekleyen tüm kitaplar, rengârenk post-it notlar ve çeşitli kalemler ile kalemler tutan kahve fincanları. Dağınıklık odayı heyecan verici şeylerin olduğu bir yer gibi hissettiriyor. Odayı canlı hissettiriyor.

Bayan Euclid masasındaki sandalyeden bir yığın kitap kaldırıyor ve oturmam için işaret ediyor. Ben oturuyorum, o da masanın üzerine tünüyor ve sırtını büyük bir kâğıt yığınınına dayıyor.

"Ee," diyor. "oluyor?"

Gözlerim ofiste dolaşüyor. Bir *Star Wars* posterine takılıyor. Parıltılı mavi raptiyelerle duvara tutturulmuş. "Bir şey olduğu yok."

"Ama sonbahar festivaline gitmek istemiyorsun."

Sandalyeme büzüldüm. "Pek bana değil." "Geçen yıl oradaydın."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Geçen yıl bu zamanlarda Bayan Euclid'i gerçekten tanıımıyordum. Bu olay olmadan önceydi, kütüphaneye saklanmak için gelmeye başlamadan önceydi. Saklanmak için bir sebebim olmadan önceydi.

Şaşkınlığımı fark etmiş olacak ki, "Cora'yla aynı kostümleri giyyordunuz. Çok şirindiler."

"Evet. Ben hardaldım, o da ketçap." Büyükanne bizim için kostümler yapmıştı. Cora bir sebepten dolayı gerçekten baharat olmak istiyordu. Şimdi nedenini hatırlayamıyorum, dürüst olmak gerekirse bu beni biraz kötü hissettiriyor.

"İşte " Bayan Euclid ellerini birbirine vuruyor. "Peki ne oldu?" Ona bir bakış attım. Bana bu soruyu gerçekten soruyor olamaz.

"Sen-ben-ben bilirim," diyorum. *Yıldız Savaşları*'na bakmaya geri döndüm. ve kafamda Yoda'nın taslağını çiziyorum.

Bayan Euclid bana bir adım daha yaklaşıyor. Benimle göz hizasına gelecek şekilde diz çöküyor ama ben yine de ona bakmıyorum. "Quinn, eğer yanlış anladıysam, benden konuşmayı kesmemi istemekten çekinme, ama bunun kardeşinle bir ilgisi var mı?"

Ağızından çıkan *kardeş* kelimesini duymak beni ürpertiyor. Bayan. Euclid ve ben Parker hakkında hiç konuşmadık. "Evet," diyorum sertçe. "Quinn," diyor yavaşça, "beni dinlemeni istiyorum. "Beni dinlemeni istiyorum. hayatının kefareti ödeyeceksin. Kefaret derken ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Doğrusunu söylemek gerekirse, bildiğimden sadece yüzde 10 kadar eminim ama bunu itiraf edecek değilim. "Ben aptal değilim, biliyorsun."

Bayan Euclid başını bana doğru eğdi. "Oh, Quinn, biliyorum. Sen çok zekisin. Uzun zamandır sahip olduğum en yetenekli öğrencilerden birisin. Çizimlerin çok detaylı. Harika bir gözün var, bu da her zaman parlak bir zekânın işaretidir."

Nazik olmaya çalıştığını biliyorum ama nedense içimde bir patlama oluyor. Yine o lav püskürtme hissi. Öfkem, uzun zamandır görmezden gelmek için çok uğraştığım öfkem, kabarıyor. "Bana iltifat etmek zorunda değilsin. Ben üzgün bir köpek değilim."

Bana zeki olduğumu söyleyen ilk . Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Bu güzel sözleri hak etmiyorum.

Uzun bir sessizlik oldu. Kafamı kaldırdığımda Bayan Euclid'in yüzünde bir acı birikintisi görüyorum. Bu sadece içimdeki öfkenin daha da kabarmasına neden oluyor.

"Bak," diyorum, "bana istediğin kadar *kefaret* ödememem gerektiğini söyleyebilirsin" -bu kelimeyi lastik bir bant gibi ağızımda sonuna kadar uzatarak söylüyorum- "kardeşimin yaptığı şey için, ama neden bahsettiğini bilmiyorsun çünkü onun yaptığı şey benim hatam. Benim-benim-benim hatam."

Derin bir nefes çekiyorum. Gözyaşlarının vakumlanması. Ağlamayacağım. Ağlayamam. Ağlamayacağım.

Havada dalgalanan sessizlik o kadar ağırdır ki, küçük ve kalabalık ofiste sanki bir kişi daha vardır. Bayan Euclid bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünürken hayalet gibi bir sessizlik odanın içinde dolaşüyor. Eminim şimdi beni ofisine davet ettiği için gerçekten pişmandır. Yoda posterine bakıyorum. Keşke canlansa ve bana bilgece tavsiyeler verse.

"Suçluluk hissedebileceğini anlıyorum Quinn ve bu çok normal. Biriyle konuştun mu?" Bayan Euclid nihayet konuştu.

"Evet, doğru. Konuşacak kim var?"

"İdeal olarak bir profesyonelle konuşma fırsatına sahip olmanızı isterim."

Yoda'ya bakıp duruyorum ve zihnimde onun izini sürüyorum. Kulakları en zor kısmı. Sanatçının onlar için ne kadar zaman harcadığını merak ediyorum. Bayan Euclid'e cevap verme zahmetine girmiyorum. Cevap veremem. Bir profesyonelle konuşmama izin verecek bir aileden gelmediğimi ona nasıl söylerim? Profesyonellerin sadece Cora gibi çocuklar için olduğunu. Yardımı hak eden çocuklar için.

"Quinn, lütfen bana bak."

Gözlerim taş gibi ağırlaştı. Onları zar zor kaldırabiliyorum. Ama kaldırdığımda Bayan Euclid'in yüzünün bir pencere gibi açık ve berrak olduğunu görüyorum. Beni içeri davet ediyor. Pencerelerin özelliği, kolayca kırılabilmesidir.

Sandalyeye gömüldüm. "İnan bana, bu konuyu seninle konuşmamı istemiyorsun."

"Ama ben biliyorum."

Başımı salladım. "Bildiğini sanıyorsun ama ." "Dene bakalım."

Patlama gerçekleşiyor. İçimden kızgın sıcak lavlar dökülüyor. Sandalyeden sıçradım. Tüm vücudum titriyor. "Onu gördüm. Babamın kasasını açtığını gördüm. Silahların nerede olduğunu bildiğini biliyordum. Ve gördüm-" Duraklıyorum ama donduğum için değil.

Hayır.

Bu sefer duraklıyorum çünkü kelimelerimi doğru kullanmak istiyorum. Acıtmalarını istiyorum.

Yanmalarını istiyorum.

"Gözlerinde kötü bir şey gördüm. Ve ne yaptım biliyor musun?" Cevap vermesini beklemedim. "Ben hiçbir şey yapmadım. Bir şey yapmadım.

tek bir şey. I-

Lav içinde soğuyor. Çok daha tehlikeli bir şeye dönüşüyor. Büyük, yağlı tuzlu gözyaşları. Bayan Euclid'den uzaklaşıyorum. Beni ağlarken görmesine izin veremem.

"Oh, Quinn," diyor Bayan Euclid sessizce. "Bu senin hatan değildi."

Gözleri doldu. Bana bakıyor, ama bir canavar görüyormuş gibi bakmıyor. Yüzünde sadece sempati görüyorum. Hak etmediğim bir sempati.

"Ne dediğimi duymadın mı?" Sesim titriyor. Sıcak öfkeme hakim zorlanıyorum. "Onu gördüm. Biliyordum."

"Beni dinlemeni istiyorum Quinn. Gerçekten dinlemeni istiyorum. Kardeşinin yaptığı şey senin suçun değildi. Bu sorumluluk sana ait değil. Birine söylemen gerektiğini düşündüğünü biliyorum ve muhtemelen söylemeliydin de, ama bu olanların senin suçun olduğu anlamına gelmez. Bu senin taşıman gereken bir yük değil. Ve sizin taşımanız için çok ağır. Bu konuyu ailenle konuştun mu?"

Başımı sallıyorum.

"Sana sarılabilir miyim?"

Başımı sallayarak kendimi şaşırtıyorum. Bayan Euclid beni sıkıca kucaklıyor. Tek bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde süpürüyorum.

"Bu senin hatan değil, Quinn. Beni duyuyor musun? Ama gerçekten ailenle konuşman gerektiğini düşünüyorum."

"Yapamam. Kızarlar. Ve bana kimseye söyleyemeyeceğimi söyleyecekler çünkü ..."

Bayan Euclid beni acele ettirmiyor. Beni kucaklamaya devam ediyor. Bu beni uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissettiriyor.

"Çünkü," diyorum kelimelerimi bulduğumda, "Cora ve ben, ikimiz bir şeyleri düzeltmeye çalışıyoruz. Ama işe yarayacak mı bilmiyorum çünkü Cora'ya gerçeği söylemedim ..."

Bayan Euclid gözlerimin içine bakabilmek için benden uzaklaşıyor. "Bir şeyleri düzeltmek mi? Quinn, beni tekrar dinlemeni istiyorum. Olanların düzeltmek senin sorumluluğun değil. Bu benim ." Başparmağıyla göğsünü işaret ediyor. "Ve bu diğer yetişkinlerin de sorumluluğu. Siz çocuklar için güvenli olmayan bir dünya yarattık. Ayağa kalkıp sizi nasıl koruyacağımızı bulmak da bizim görevimiz."

Konuşmasını bitirdiğinde ağladığını görüyorum. Bu bende daha çok ağlama isteği uyandırıyor. Öğretmenimi ağlarken görmeye dayanamıyorum.

"Cora'ya söylemek , değil mi?" Fısıldıyorum.

"Cora'ya söylemek muhtemelen seni daha iyi hissettirecektir. Ama bence kesinlikle ailene anlatmalısın Quinn. Ve biriyle konuşmanın sana gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum. Eğer yardımı olacaksa aileni arayıp onlara bazı isimler verebilirim."

Başımı sallıyorum.

"Ama onlarla konuşacaksın, değil mi?" Dudağımı ısııyorum. "Bunu düşüneneğim."

Bayan Euclid'in ofisinin kapısı çalındı. Bana öyle bir bakıyor ki hem gitmemin sorun olmadığını hem de muhtemelen bu konuyu son kez konuşmayacağımızı anlıyorum. Masalara koşup kalemimi geri alıyorum. Meşe palamudu öncekinden farklı görünüyor.

Suçluluk duygusunu nasıl çiziyorsun? Merak ediyorum.

Ama hemen aklıma başka bir soru geliyor. Daha da zor olan bir soru.

Nasıl bağışlanıyorsunuz?

Onu çizdiğimi, güneş yanığına aloe losyonu sürdüğümü, karlı bir günde kızarmış peynir yediğimi, ikinci bir deri gibi hissettiren yumuşak bir sweatshirt giydiğimi hayal ediyorum.

Ama tam olarak çözemediğim için meşe palamudunun tepesini gölgelendirmeye geri dönüyorum.

Yirmi Yedi

Cora

İşte istatistikler:

Ben ve Quinn'in son zaman yolculuğu denememizden beri: Üç

belgesel izledim

On yedi bilimsel makale daha okuyun Dört

sayfa not alın

Kafamda en az on beş farklı senaryo canlandırdım

Bugün için hazır olduğumu söylemeye çalışıyorum. Bugün o gün olacak. Olacak çünkü öyle olmak zorunda. Ve ayrıca ev ödevimi yaptığım için ve ev ödevini yaptığınızda her zaman iyi şeyler olur. Bu sağlam bir gerçek.

Sırt çantamı sıkıca kavriyorum. Mabel'in bazı eşyalarıyla doldurmuştum. Onları dışarı çıkarma konusunda gerginim ama yapılacak en doğru şey bu. Solucan deliğinin ortaya çıkmasına yardımcı olacaksa, buna değer.

Ağaca vardığımda Quinn çoktan oradaydı. Bir dakika onu izledim. Ağacın gövdesinin yanında volta atıyor, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu.

"Hey, iyi misin?" Seslendim.

"Evet." Quinn kendi etrafında döner. Beyaz çilli teni soğuk havanın etkisiyle pembeleşmiş, kızıl saçları dağınık bir şekilde etrafına dökülmüştü.

Yüzü. Hiç de iyi görünmüyor. "Emin misin?"

Quinn sırt çantama bakıyor. "Eşyaları getirdin mi?"

Başımı salladım. "Peki getirdin mi?"

Üzgün görünen plastik bir market poşetini işaret ediyor. "Pek bir şey bulamadım." "Ailen onun eşyalarının çoğunu atmış mı?"

Evet diyecekmiş gibi görünüyor ama sonunda başını sallıyor. "Ben, ben, ben ne getireceğimi bilemedim."

Gözlerimi kısıyorum. "Sana özel talimatlar verdim."

"Biliyorum. Ben sadece-" Elleri iki yanına sarkıyor. "Özür dilerim."

Plastik torbaya doğru yürüdüm. İçinde pirinçten bir Küçükler Ligi kupası ve tamamen sıradan siyah bir defter var. Defteri elime aldım. Göz gezdirdiğimde boş olduğunu gördüm. "Bu onun için önemli miydi?"

Quinn omuz silkiyor.

"Neden bunu ciddiye almıyorsun?"

"Ciddiye alıyorum," diye ısrar ediyor.

Ona bir şeyler oluyor. Olduğunu biliyorum çünkü onu herkesten daha iyi okuyabiliyorum. Bu bana ikinci sınıftaki okul gezimizde otobüs yolculuğunun midesini bulandırması nedeniyle karnının çok kötü ağrıdığı ve utandığı için bana söylemek istemediği zamanı hatırlatıyor. Ama bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ve bu yüzden onu tuvalete kadar takip ettim ve tuvalete kusarken saçlarını tutmasına yardım ettim. Umarım bu başka bir kusma vakası değildir.

"Peki," diyorum, onunla tartışmaya girmek istemiyorum. Pozitif olmam gerekiyor. Bunu notlarımda tekrar tekrar yazdım. Bir solucan deliği bulan biriyle ilgili okuduğum neredeyse her anekdot pozitifliğin gücünden bahsediyordu. Babamın bunun sahte bilim gibi görüldüğünü söyleyeceğini biliyorum, ama yine de. Bu noktada, biraz esnemeye hazırım.

"Bariyeri kuralım," dedim. Bu da hakkında okuduğum başka bir şey. Yardımcı olması gerekiyordu.

Quinn cevap vermeden dal toplamaya başladı. Sessizce çalışıyoruz, ağacın etrafında dallardan ve bulduğumuz rastgele taşlardan oluşan geniş bir daire oluşturuyoruz. Quinn dereden birkaç ıslak taş bile çıkarıyor.

Çember tamamlandığında içinde duruyoruz.

"Oldukça iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Quinn başını sallıyor.

Yüzünü inceliyorum. "İyi olduğuna emin misin?"

Saçlarını kulaklarının arkasına itiyor. "Evet. Ben iyiyim."

"Tamam. Sanırım bariyer yardımcı olacak. Deneyimize sınırlar koyuyor, anlıyor musunuz? Bilimsel deneylerin sınırlara ihtiyacı vardır."

Quinn tekrar başını sallar.

Sessizliği beni tırmalıyor. Quinn her zaman sessizdir, ama genellikle rahat bir sessizliktir. Ama şu anda cızırtılı bir parazit gibi, araba teybinin radyo istasyonları arasında sıkışıp kaldığında çıkardığı ses gibi.

"Pekala," diyorum yavaşça. "Mabel'in eşyalarını çıkaralım ve ..." Onun adını söyleyemiyorum. Quinn'in ayakkabılarına bakıyorum.

Yine de mesajı aldı çünkü gidip plastik torbayı aldı. "Bunları nerede istiyorsun?"

Mabel'in eşyalarını dikkatlice yerleştirdim. Size dokuz yaşından beri birlikte uyumayı bıraktığını söyleyeceği ama gerçekte her zaman yastığının hemen bir yeri olan pelüş pengueni Paytak'ı yere koyarken ellerim titriyor.

Payet'in üzerine kir bulaşmasını istemediğim için evden getirdiğim bir el bezini yavaşça serdim ve Payet'i üzerine koydum. Sonra Mabel'in gümüş yıldız kolyesini, bir tüp koyu erik dudak parlaticısını ve tüm zamanların en sevdiği kitap olan *Despereaux Masalı*'nı Paytak'ın yanına koydum.

Mabel bu nesnelerden çok daha fazlasıydı, ama bu nesneler de Mabel diyor. Umarım solucan deliği de aynı fikirdedir.

"Eşyalarını şuraya koyabilirsin." Mabel'in eşyalarını yerleştirdiğim yere yakın ama çok da yakın olmayan bir yeri gösteriyorum.

"Diğerlerinden elimizde hiçbir şey yok," diyorum sessizce.

"Sorun olmayacağına eminim," diyor Quinn. "Bu gerçekten güzel görünüyor, Cora."

Biraz gülümsüyorum. Soğuk bir gün ama güneş ışığı gökyüzünden süzülüyor. Yere serdiğimiz taşlar ve dallar güneşte parlıyor.

Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Sanırım bugün işe yarayacak."

"Umarım öyle olur," diyor Quinn.

"Ben de." Dev meşe ağacına bakıyorum. "Gerçekten solucan deliğinin bir kapı gibi görüneceğini mi düşünüyorsun?"

Quinn ayaklarını sürüyerek yürür. "Yani, bilmiyorum. Ben sadece böyle hayal ediyorum."

Başımı eğiyorum. "Hm. Her zaman bulanık bir delik gibi görüldüğünü hayal etmişimdir. Bu mantıklı mı? Ağacın ortasında odak dışı bir girdap gibi."

Okuduğum makalelerin hiçbiri solucan deliğinin neye benzediğine dair tam bir açıklama vermiyordu, açıkçası bunu çıldırtıcı buldum. Tam olarak ne aradığımı bilseydim yardımı olurdu.

Quinn kaşlarını kaldırır. "Sayılır mı?"

"Sanırım bir kapı hayal etmeye çalışabilirim." Dev meşe ağacına daha sert bakıyorum. Beni Mabel'a götürecekse her şeyi hayal etmeye hazırım. Gözlerimi kırpmadan bu kadar uzun süre açık tuttuğum için gözbebeklerimin yaşarmaya başladığını hissedebiliyorum.

Quinn sessiz kalıyor. Ona baktığımda ağaca bile bakmıyordu. Waddle'a bakıyor. Midem sıkışıyor.

"Yani," diyorum. "Tekrar deneyelim mi?"

Quinn Waddle'dan bana döndü. "Tamam."

Waddle'ı işaret ediyorum. "Onu hatırlıyor musun?"

Başını sallıyor. Dudakları başka bir şey söyleyecekmiş gibi hareket ediyor ama söylemiyor.

"Onu çok özlüyorum Quinn." Sesimin kırıldığını duyabiliyorum ve dev meşe ağacına yaklaşıyorum. Ona yaslanmak iyi hissettiriyor. Sabit. Her şeyin ağırlığını taşıyabilir.

Quinn ayakkabılarına bakar. "Öyle olduğunu biliyorum."

Ne yaptığının farkına varmadan Quinn'e doğru yürüdüm. Ona sıkıca sarıldım. Gözlerim yaşlarla bulanıklaşmıştı. "Ben de seni çok özledim. Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum."

Şaşkınlıkla biraz sıçırıyor ama bana tekrar sarılıyor. Dev meşe ağacına yaslanmaktan bile daha sağlam hissettiriyor. Bu bana çocukken birlikte üç bacak yarışı yaptığımız ve tek bir kişi olmanın çok kolay geldiği zamanları hatırlatıyor. Tekrar öyle bütün hissetmek istiyorum.

Quinn sırtıma bir kalp çizmeye başladı. Küçükken hep bu oyunu oynardık. Bir kişi bir şekil çizer, diğeri de onun ne olduğunu tahmin etmeye çalışırdı.

"Bu bir kalp," diye fısıldıyorum. "Evet," diyor.

Ondan uzaklaşıyorum. Kadife ceketimden bir selpak çıkarıp burnumu siliyorum. "Sanırım ağaca tırmanmak için yine yardımına ihtiyacım olabilir," diye itiraf ediyorum.

Quinn bütün gün boyunca ilk kez gülümsüyor. "Sorun değil. Beni takip edin."

Zahmetsizce alt dallardan birinin üzerine atlıyor. Kendini biraz daha yukarı kaldırdıktan sonra eğiliyor ve elini uzatıyor.

"Al."

Elini tutup onu takip ediyorum.

Yirmi Sekiz

Quinn

Sevgili Parker,

Çizgi roman filmlerinde kötü adama her zaman ayrıntılı bir geçmiş hikayesi verirler ya? Yani, Joker'in kötü bir adam olacağını bir milyon mil öteden görebilirsiniz. Bu çok açık.

Ama gerçek hayatta böyle olduğunu

sanmıyorum. Keşke ben de görseydim.

Ya da belki de sorun benim bunu görmüş ama anlamamış olmamdır.

Şimdi anlıyorum. Ve umarım çok geç değildir.

Kız

kardeşin,

Quinn

Cora ve ben sırt sırta oturuyoruz, her sığ nefes alışımızda omuzlarımız yavaşça yükseliyor. Cora ve ben hayatımız boyunca kaç kez böyle oturduk merak ediyorum. Yüz mü? İki yüz mü? Bilmiyorum. Bunun son kez olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Birkaç hafta önce Bayan Euclid sınıfımıza sanatın görmek kadar hatırlamakla da ilgili olduğunu söyledi. Zihinsel olarak bizi böyle çiziyorum ki hatırlayabileyim, bu anıya sonsuza kadar sahip olabileyim.

"Hazır mısın?" Cora soruyor. "Hadi başlayalım."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Fen sınıfı*, diyorum beynime. Görüntüyü tutuyorum. Laboratuvar masaları ve çelik lavabolar. Hatta Parker'ın koyu renk botlarını sınıfın karo zemininde hayal edecek kadar ileri gidiyorum, ama sonra evimin üst katındaki koridora geri dönüyorum, onu ailemin odasına kadar takip ediyorum.

Kardeşimin omzuna uzanmaya çalışıyorum ama elim tam kürek kemiğinin üzerinden kayıyor.

O gerçek değil.

Bunların hiçbiri gerçek değil.

Gözlerim aniden açılıyor ve artık konsantre olamıyorum. Ama Cora'nın nefes alış veriş hâlâ sabit. O sabahı hayal edebilmek için elinden geleni yaptığını biliyorum. Çabalıyor.

Sorun benim. Sorun benim.

Yukarı bakıyorum. Tepemdeki gökyüzü koyu mavi bir renkte; kalın akrilik boylarla çizilmiş, dokulu ve girdaplı bir gökyüzü. Güneş yere doğru kayıyor ve yumurtamsı bir ışık izi bırakıyor. Hepsi dokunulacak kadar yakın görünüyor. Elimi uzatıyorum ama sadece havayı hissediyorum. Başka bir yanılsama.

"İşe yaramadı," diye fısıldıyor Cora. "Hâlâ buradayız."

Ona söylemek zorundayım. Bunu yapmam gerektiğini biliyorum ama nasıl yapabileceğimi de bilmiyorum.

"Çekirdek-" diye başlıyorum.

"Ne?" Dalda ayaklarını sürüyerek kendi etrafında dönüyor. Ben de aynısını yapıyorum.

"Sence neyi kaçırıyoruz?" diye soruyor. "Not defterimdeki bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Core-" Tekrar deniyorum ama o çoktan emekleyerek aşağı iniyor. Daldan dala bu kadar hızlı atlamasından etkilendim. Daha önce indiği yolu hatırlıyor.

Neredeyse ormanlık alana vardığında dönüp bana bakıyor. "Geliyor musun?"

Yer çok uzakta görünüyor. Bir an için yeniden altı yaşındayım ve Parker'a bakıp aşağı yardım etmesi için yalvarıyorum. Görebiliyorum.

Genç yüzünü, gözlerindeki endişeyi, burnundaki çilleri. O görüntüyü bir kenara itiyorum.

Kardeşim gitti. Ve ağaçtan kendim çıkmak zorundayım.

Ayaklarım yere hâlâ kardeşimi düşünüyorum. Yüzü zihnimde dönüp duruyor, onun farklı yaşlardaki hallerinin bir kaleydoskopu. Onu ne kadar net görmeye, gerçekten bir imgesini tutmaya çalışırsam, o kadar bulanıklaşıyor. Sanki her zaman bir yabancıymış gibi görünüyor.

Cora defterine gömüldü. Çılgınca sayfaları çeviriyor, bulamayacağını bildiğim bir cevap arıyor.

"Çekirdek," diyorum, sesim titreyerek.

"Ne?" diyor, başını kaldırmadan. "Bir şeyleri kaçırıyor olmalıyım. Sadece ne olduğunu anlamıyorum. Görselleştirmeye başlamadan önce bir şey söylememiz gerektiğini mi düşünüyorsun? Bir formül, denklem ya da başka bir şey?" Başka bir sayfaya geçiyor.

"I-" Başlıyorum ama ağzım çimentoyla dolmuş gibi hissediyorum. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Tamam. Anlat bana." Kafasını kaldırıp bakmıyor bile. Çevirmeye devam ediyor. "Onu gördüm."

"Kim?"

"Parker."

Onun adından bahsedilince Cora başını kaldırır. "Ne demek onu gördüm? Az önce mi demek istiyorsun? Görselleştirme gerçekten işe yaradı mı?"

Gözlerinde gördüğüm umut içimi parçalıyor. O kadar suçlu hissediyorum ki dayanamıyorum.

"BEN-BEN-" Kelimeleri arıyorum. Omurgamı dev meşe ağacına yaslayabilmek için geri çekiliyorum. Benim dev meşe ağacıma. Her şeyi yeniden yoluna koyacağına gerçekten inandığım bu ağaç.

Cora bana göz kırptı. Ben de göz kırpmaya zahmet etmiyorum. Ben iyi değilim. Söyleyeceğim şeyle ilgili hiçbir şey iyi değil.

"Quinn?" diye soruyor. Defteri yere bırakıyor ve bana doğru bir adım atıyor. Onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Onu gördüm, Core. Babamın kasasını açtığını gördüm. Olayın olduğu gün değil, daha önce. Birkaç hafta önce. Ama biliyordum-"

Ona koridorun birdenbire ne kadar daraldığını, etrafımda daralan bir tünel gibi görüldüğünü anlatmadım. Nefesimi o kadar sıkı tuttum ki nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Silahlardan birini alıp nasıl ters çevirdiğini, ağırlığından etkilenmiş gibi elinde tuttuğunu.

Arkasını dönüp beni gördüğünde gözlerindeki ifadeyi ona anlatmadım. İlk başta nasıl da boş bakıyordu, sanki kendi kız kardeşi yerine bir hayaletle bakıyordu. Ve o boş bakışın nasıl yavaşça ters bir bakışa dönüştüğünü ve bana gitmem için bağırdığını ama benim bir milim bile kıpırdamadığımı. Kaldım ve nefesimi tutmaya devam ettim. Silahı kasaya geri koymasını izlediğimde ne kadar rahatladığımı ona söylemedim.

Sonunda verdiğim nefes. Bunun bir son olduğunu düşünmekle ne kadar aptallık etmişim, oysa aslında bu bir başlangıçtı.

O zaman bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. Sadece söyleyecek sözüm yoktu.

Ve şimdi söyleyecek sözüm yok.

Cora'nın gözleri yavaşça yarıklara dönüşüyor. Kendimi destekliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor.

Sadece taş gibi bir sessizlik var.

Gözleriyle buluşmaya çalışıyorum ama yeterince cesur değilim. Düşmüş yaprak bakıyorum. "Ne yapacağını bilmiyordum Core. Gerçekten bilmiyordum." Cora benden birkaç adım geri çekiliyor. Yoldan çıkmış bir dala takılıp tökezliyor, dengesini son anda yakalıyor. "Ama sen biliyordun. Onu gördün. Ve sen hiçbir şey yapmadın."

Gökyüzü gittikçe kararıyor. Güneş neredeyse tamamen bulutların arkasına kaymış durumda. O gün koridorda yaptığım gibi nefesimi tutuyorum.

"Ve sen bana söylemedin. Bunca zaman. Bana söylemedin," diye devam ediyor Cora. "Bana yalan söyledin ve zamanımızı boşa harcadın. Bunu başından beri biliyordun."
."

"Ben yapmadım-"

"Hayır," diyor Cora. "Sen ."

"Lütfen, Cora. Anlamak zorundasın-"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim!" Cora tersliyor. Gözleri kızarmış ama ağlamıyor.

Ben de ağlamıyorum. Bütün vücudum dondu.

"Gitmen gerek," diyor Cora sessizce. "Hemen şimdi."

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Hâlâ yardım etmek istiyorum. Bunu düzeltmek istiyorum."

Cora ellerini yumruk yapıyor ve birini alnına vuruyor. "Sana güvenmekle çok hata ettim. Sadece git, Quinn. Bunu olduğundan daha kötü hale getirme."

"Cora, lütfen," diye yalvarıyorum. "Ama plan ne olacak?"

Cora kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Yardıma ihtiyacım yok. Ve artık kesinlikle yardımını istemiyorum." Bana sert bir bakış fırlattı. Öyle ki

Göğsümün derinliklerinde hissedebileceğim kadar delici. "Penguenlerin neden uçamadığını biliyor musun?"

"Ne?"

"Penguenlerin neden uçamadığını biliyor musun?" diye tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum. Şu anda neden penguenler hakkında konuştuğunu anlamıyorum.

"Çünkü Antarktika'da kara yırtıcıları yok. Ama Kuzey Kutbu'nda kuşlar uçar çünkü kara yırtıcıları vardır. kutup ayıları gibi."

"Tamam," diyorum, tam olarak .

"Etrafınızı anlamak son derece önemlidir. Sana güvendiğime inanamıyorum. Ne büyük bir hataymış."

Yerdeki ölü yapraklara tekrar bakıyorum, yanık kırmızı ve altın kahverenginin bir karışımı, düşmüş şeylerin bir koleksiyonu. Ağlayamıyorum. Kendime izin vermeyeceğim.

"Çekirdek-"

"Quinn. Şimdi gitmeni istiyorum." "I-"

Cora bana alaycı bir bakış attı. Kendimi *Alice Harikalar Diyarında*'daki küçültme iksirlerinden birini içmiş gibi hissediyorum. Birden boyum 15 santim uzuyor, titriyor ve yere siniyorum.

"Anlamıyorsun, değil mi? Burada olmanı istemiyorum. Seni bir daha görmek bile istemiyorum. Anlıyor musun?" Zeytin kahverengisi yüzü kıpkırmızı oldu ve bağırmaya başladı: "Git! Sadece git. LÜTFEN GİT."

Cora bağırırken, yemin ederim kendi kalbimin sesini duyabiliyorum.

-Keskin bir vuruş, tam ortadan.

Kalmam gerektiğini biliyorum. Yerimde kalmalıyım. Çünkü kaçarsam Cora'nın düşündüğü gibi yalancı bir korkak olurum.

Ama Cora'nın bana bakışına dayanamıyorum - hayal kırıklığı ve öfke karışımı, sanki tüm dünyadaki en kötü insanmışım, bir canavarmışım .

Ve onun haklı olduğunu biliyorum.

Dönüp kaçıyorum. Ondan kaçıyorum ama aslında kendimden kaçmak istiyorum. Gözden kaybolduğumda, nihayet gözyaşlarımın yüzümden akmasına izin veriyorum.

Yirmi Dokuz

Cora

Babam beni mutfak masasında buldu. Bir şeyler atıştırmak için aşağı inmiştim ve sanki bir asırdır zaman yolculuğu araştırma defterimin aynı sayfasına bakıp duruyordum. Ne kadar uzun süre bakarsam bakayım, hâlâ neyi kaçırdığımı anlayamıyorum.

Solucan deliği. Egzotik madde. A noktasından B noktasına.

Gözlerim kaymaya başlıyor ve iki kelime daha araya giriyor: Quinn McCauley. Yine de bu düşünceyi çabucak uzaklaştırıyorum. Quinn'in ihanetiyle zaman kaybet. Onunla yeterince zaman harcadım zaten.

Üzülmememe izin vermeyeceğim. Sadece izin vermeyeceğim. O buna değmez.

İyi bilim insanları hız tümseklerinin dikkatlerini dağıtmasına izin vermezler. Tüm deneylerde aksilikler yaşanır.

Tüm zamanımı buna ayırıyorum. Quiz Bowl antrenmanlarını atladım ve hatta birkaç ev ödevini kaçırdım. Ama sonunda, buna değeceğini biliyorum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun, evlat?" Babam karşıma oturdu. Bir granola bar açıyor ve büyük bir ısırık alıyor. Babam da ben de granola-bar insanıyız. Büyükanmem atıştırmalıkların bir alt türü olarak granola barlara tahammül edemez, ama sanırım babam ve ben bu özel tercih söz konusu olduğunda tarihin doğru tarafındayız. Bilim bir gün bizi haklı çıkaracak.

Granola barımdan son bir ısırık alıyorum ve notlarımı okuyamaması için defterimi uzaklaştırıyorum.

Kaşları yukarı kalkıyor. "Gizli proje mi?"

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz."

Çiğniyor ve bana dişlek bir gülümseme veriyor. "Senin için bir şeyim var." Aptalca dramatik bir dönüş yapıyor ve arkasından bir şey çıkarıyor. İnce bir kitap. Masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor.

Elime aldım ve kapağını okudum. Kitabın adı *Peygamber*. Kahlil Gibran adında bir adam yazmış. Kitabı ters çeviriyorum. "Bu nedir?"

"Bir şiir kitabı."

Burnumu kırıştırıyorum. "Şiir mi?"

Babam ve ben şiir yazan insanlar değiliz. Büyükanne de olduğunu sanmıyorum ama gerçekten bilmiyorum. Olabilir. Genel olarak konuşursak, bu tür şeylere karşı toleransı daha yüksektir.

"Kahlil Gibran Lübnanlı. Bu kitap ben büyürken en sevdiğim kitaplardan biriydi."

"Bir şiir kitabını beğendiniz mi?"

Babam gülüyor. "Bu çok ünlü bir kitap Cora. Ve Cıbran'ın hayat ve aşk hakkında söyleyecek çok bilgece şeyleri var-" Babam duraklar. Gözlüklerinin köprüsüne dokunuyor. "Ve kayıp."

"Oh," diyorum sessizce. Yazarın siyah-beyaz fotoğrafına bakıyorum. "Kahlil Gibran mı? Doğru mu söylüyorum?"

"Kah-LEEL ji-BRAHN," Babam bana yol göstermeye yardımcı oluyor. Onun telaffuzunu taklit ediyorum.

"Mükemmel."

Bir gurur ışıltısı çıkardım ve kitabın birkaç sayfasını çevirdim. "Sanırım bir göz atabilirim, ama ne kadarını anlayacağımı bilmiyorum. Şiirden pek anlamam."

Kafamın içinde Mabel'in sesini duyuyorum. *Anlamazsın. Sen anlamazsın.* Kaşlarımı çatıyorum.

Babam ellerini kaldırır ve avuçlarını açar. "Baskı yok. Sadece düşündüm ki-" Kitaba özlemle bakıyor. "Geçen gün bana Lübnan'ı sormuştun. Bu da gençken okuduğum bir kitap. Ben de seninle paylaşayım dedim."

Midem lapa gibi. Mabel buna patates püresi hissi derdi. Babam ne zaman böyle olsa ikimiz de hissederdik. Ona toplayabildiğim en büyük gülümsemeyi veriyorum. "Sağ ol baba. Gerçekten. Bu harika."

Gözleri parlıyor. "Gerçekten mi?" "Gerçekten. Okuyacağıma söz veriyorum."

"Biliyor musun ufaklık, şiir ve bilim o kadar da farklı değil."

Şüpheyle dudaklarımı büzüyorum.

"İkisi de evrenimizin gizemlerini çözmeye çalışıyor," diye açıklıyor babam. Masanın öbür ucuna uzanıp kitabın kapağına dokunuyor. "Bazen bir şiir okumak size bilimsel bir kavram hakkında farklı bir bakış açısı kazandırabilir. Beyninizin farklı bir şekilde çalışmasını sağlayabilir."

Kitaptan not defterime bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Bu benim şansım. Bunu kullanmam gerektiğini biliyorum. "Hey, baba?"

"Öyle mi?"

"Cibran zaman yolculuğundan bahsediyor mu?"

Babam ensesini kaşıyor. "Hm. Sanmıyorum. Ama-" Babam parmağını kaldırarak beyni işlem yaparken beklememi söylüyor. Ona sabırla başımı sallıyorum. "Zaman hakkında konuşuyor. Bakabilir miyim?"

Kitabı ona veriyorum. Sayfaları çeviriyor.

"Ölçülemeyen ve ölçülemeyen zamanı ölçersin," diye okuyor babam yüksek sesle.

Burnumu tekrar kırıstırıyorum. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Babam gülüyor. "Pek emin değilim. Sanırım zamanın akışkan olduğu anlamına geliyor. Ölçülebilir olmadığı anlamına geliyor. En azından bizim algıladığımız şekilde değil. Zamana doğrusal bir düzen verdik çünkü bu bize uyuyor. Ama ona verdiğimiz düzen aslında bir yanılsamadır. Zaman aslında bu şekilde işlemiyor."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Zaman yolculuğunun arkasındaki teori de bu değil mi?"

Babamın alnı düşünceyle kırıstırıyor. "Evet. Fikir şu ki, zaman bizim deneyimlediğimiz şekilde doğrusal değil. Daha çok dairesel bir şey. En azından teorilerden biri bu." Alnındaki kırıksıklıklar derinleşiyor. "Zaman yolculuğuyla neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Elimi defterimin üzerine koydum. Koruyucu bir içgüdü. "Sebebi yok. Sadece büyüleyici buluyorum. Sen de öyle düşünüyor musun?"

Babam hızla başını sallar. "Kesinlikle."

İçimi yakan soruyu sormak için cesaretimi topluyorum. "Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun? Zaman yolculuğu?"

Babam başını öne arkaya eğiyor. Derin düşüncelere daldığında bazen bir bobblehead'e dönüşür. "Evet. Teorik olarak."

"MIT'den bir bilim adamı, bir insanın bunu çoktan yapmış olabileceğini düşündüğünü söyledi."

Babam bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Görüyorum ki ev ödevini yapmışsın."

Avucumu defterime bastırıyorum ve omuz silkiyorum. "Bazı makaleler okudum."

"Biliyorsun.." Babam sözünü kesti. "Ne?"

Gözlerinde uzaklara bakan bir ifade var. "Annen bir keresinde bana zaman hakkında oldukça şiirsel bir şey söylemişti."

Annen. Kelimeler sandalyemde dik oturmama neden oldu. "Annem şiir sever miydi?"

"Hayır," diyor babam yine gülerek. Elini, kenarları grileşmeye başlayan koyu renk buklelerinde gezdiriyor. "O da bu konuda seninle aynı fikirdeydi."

Kıvranıyorum. Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğinden emin değilim. "Zamanın şeklini tartışıyorduk," diyor babam.

"Zamanın şekli mi?"

"Evet. Zamanın dairesel olduğu fikri. Ya da en azından çoğu zaman düşündüğümüz gibi düz bir çizgi değil." Parmağıyla dairesel bir hareket yapıyor.

"Annem zamanın döngüsel olduğunu düşünmüyor muydu?"

"Şey," diyor ve gözleri yine o uzak bakışı alıyor. Yüzünü izlerken, gözümün önünde zaman yolculuğu yapıp yapmadığını merak ediyorum. Annemle ilk tanıştığı üniversite günlerine geri mi dönüyor diye. "Zaman yolculuğu hakkında konuşuyorduk ve annen dedi ki, 'Bence cevap zamanın şeklini bulmakta yatıyor. Ve zamanın şekli muhtemelen gök gürültüsünün şekli gibidir. Haritasını çıkarmanın imkansız olduğunu düşünüyoruz ama bunun nedeni beynimizi bu şekilde düşünmeye zorlamamış olmamız.'"

Babam ellerini önünde çırpıyor. Gülümsüyor ama bana değil. Kendini tutup başını sallıyor ve bana mahcup bir bakış atıyor. "Her neyse, bunun söylenecek güzel bir şey olduğunu düşündüm. Aklımda kaldı. Annenin parlak bir zekası vardı. Dünyayı diğer insanlardan farklı görürdü." Başını bana doğru eğdi. "Tıpkı senin gibi, ufaklık."

"Gök gürültüsünün şekli," diye tekrarlıyorum. Not defterime uzanıyorum ve alıntıyı karalıyorum. Etrafına yıldız işareti koyuyorum, sınıfta not tutarken öğretmenim bir gerçeği o kadar çok vurguluyor ki bir sonraki sınavda çıkacağı belli oluyor.

Kulaklarımda hafif bir çınlama var. *Gök gürültüsü.* Belki de özlediğim şey budur.

Gök gürültüsünün şekli. Ne garip bir ifade. Pek mantıklı gelmiyor. Bunun bir oksimoron olduğunu söyleyebilirim, ama bundan daha da büyük hissettiriyor. Bu

Çelişkili olmaktan öte, imkansız. Gerçekte var olmayan ama muhtemelen var olabilecek bir şey. Aslında mümkün olabilecek imkansız bir şey.

Bir solucan deliği bulmak gibi. Zaman yolculuğu gibi.

Babam defterimi işaret ediyor. "Hoşuna gitti, değil mi?"

küt küt atıyor ama sakın davranmaya çalışıyorum. "Güzel bir alıntı."

Babam bana bilmiş bir bakış attı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Defterimi ve şiir kitabımı göğsüme bastırıyorum. "Baba?" Her ne düşünüyorsa irkildi. "Hm?"

"Kitap için teşekkür ederim," diyorum. "Ve hikaye için..."

Babam, çarpık olan ön iki dişini görebileceğim kadar geniş sırtıyor. Mabel eskiden bu konuda onunla dalga geçmeyi severdi ama ben her zaman bu hallerini sevmişimdir. Sanki işaret edilmeseydi düz olmadıklarını bile bilmeyecektim.

Ben de annemin gidişiyle ilgili böyle hissediyorum. Bunu babama söylemek istiyorum ama kulağa garip gelmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ya da dışlarıyla ilgili duygularını incitmeden.

"Sen gerçekten iyi bir babasın," diyorum masadan kalkarken. "Mabel da öyle düşünüyordu. Söylemeye çalıştığım şey, babam olduğun için gerçekten memnun olduğum. Bunu söylemek aptalca bir şey mi?"

Babam başını biraz benden yana çeviriyor ama gözlerinin hâlâ yaşlı olduğunu görebiliyorum. "Hayır, evlat. Bu söylediğin çok güzel bir şey. Ve ben de senin baban olduğum için gerçekten çok mutluyum."

Ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü. Beni kendine çekerek başımın üstünü öpüyor. "İyi olacağız Corrie. Zor oldu ama iyi olacağımızı biliyorum."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, o imkânsız ama mümkün cümleye bakarak.

Gök gürültüsünün şekli.

Otuz Quinn

Sevgili Parker,

Cora'ya seni babamın silahlarıyla nasıl gördüğümü anlattım. Şimdi benden nefret ediyor. Etmesi gerektiği gibi.

Bayan Euclid bana gerçeği söylemenin beni hafifleteceğini söyledi, ama ben hala kendimi oldukça ağır hissediyorum. Anneme ya da babama söylemedim. Söylemeye korkuyorum.

Senin hakkında bilmediğim her şeyi düşünüp duruyorum. Ne yaptığın, ne planladığın, odanda saatlerce yalnız oturduğun zamanlar gibi.

Senin hakkında bildiğim şeyleri de düşünüyorum. Turşu sevdiğini. En sevdiğin rengin ateş motoru kırmızısı olduğunu. Gerçekten komik bir şey bulduğunda gülmekten başını sonuna kadar arkaya eğdiğini. En son ne zaman güldüğünü duyduğumu hatırlamıyorum.

Bu gibi şeyleri hatırlamak benim için muhtemelen önemli. Ama bazen hatırlamak istemiyorum.

Sanırım senden nefret ediyorum. Sadece bazen unutuyorum.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Annem bir partiye falan gitmeye hazır gibi görünüyor. Olaydan beri tayt, rahat kazaklar ve aşçı önlüğü dışında pek bir şey giymiyor ama şu anda antrede koyu renk bir kot pantolon ve kabarık beyaz bir bluzla duruyor. Saçları düzgünce toplanmış ve "Lider Kadın" rujunu bile sürmüş.

"Beni gerçekten götürmek zorunda değilsin," diyorum.

Annem telefonunda bir şeyler karıştırıyor. "Ama tatlım, yağmur yağacak gibi görünüyor."

Ağzıma bir ağızlık, dilime bir kelepçe çizdiğimi hayal ediyorum. Geçtiğimiz yıl boyunca hava nasıl olursa olsun okula yürüyerek gidip geldim. Geçen kış bir gün hava o kadar soğuktu ki eve vardığımda ayak parmaklarımı hissetmiyordum.

"İyi olurum" diye mırıldanmayı başardım.

Annem aynada kendine bakar. "Bir şey yok. Sorun değil. Sonbahar festivalini her zaman sevmişimdir."

Eğer gözler esneyebilseydi, benimkiler onların ayak parmaklarına dokunurdu. "Birlikte mi geleceksiniz?"

Kendi yansımasına hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Oh, hayır. Seni . Ama inişte biraz göz atmak güzel olacak."

"Sen de gelebilirsin. Çoğunlukla çocuklar için olduğunu biliyorum ama bazı ebeveynler eşlik ediyor."

Annem yanağıma dokunuyor. "Bu yıl değil."

Babama veda ediyoruz. İkimize de güzel göründüğümüzü söylüyor. Bu annemin kocaman gülümsemesine neden oluyor ve bunu görmek beni o kadar mutlu ediyor ki bir an gülümsememek için tüm nedenlerimi unutuyorum.

Annemi arabaya kadar takip ettim. Arka koltuğa tırmandığımda, arabaya binmeyeli uzun zaman olduğunu fark ediyorum. Ailemle evden nadiren çıktığımızda, babamın arabasına bineriz.

Kumaş koltuklar annemin gösterge paneline astığı çiçek koku giderici gibi kokuyor ve küçükken futbol atıştırmalığımı döktüğüm zamandan kalma hafif Kool-Aid lekesi hâlâ duruyor. Etrafta Parker'a ait bir iz arıyorum ama bir tane bile bulamıyorum.

Bunun beni mutlu mu yoksa üzgün mü hissettirmesi gerektiğinden emin değilim.

Sessizce sürüyoruz. Bırakma alanına vardığımızda annem ellerini direksiyondan ayırmıyor. Arabalarından çocuk selini incelemesini izliyorum. Birçoğu kostüm giymiş. Eski tetherball arkadaşım Bea, tütü ve peri kanatlarıyla yürüyor ve tanımadığım biri oldukça harika bir dinozor kıyafetiyle yanımdan geçiyor.

Kot pantolon ve uzun kollu basit bir tişört giyiyorum. Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum. Bir kostüm hazırlama fikri aşılması gereken çok büyük bir engel gibi görünüyordu ama şimdi bir maskenin ya da peruğun arkasına saklanmanın daha güvenli olup olmayacağını merak ediyorum.

"Anne-" diye başlıyorum.

Geçen haftaki kavgamız hakkında konuşmadık. Yani, konuştuk. Ama bu konuda konuşmadık.

Bu konuda hiç konuşmuyoruz.

"Evet?" diyor ama bana dönüp bakma zahmetine girmiyor.

"Sence bir şeyleri düzeltmenin bir yolu var mı?"

Bunun üzerine arkasını döner. Alt dudağı titriyor. Alnı kırıksıklıklarla dolu ama çok genç görünüyor. Ona sarılıp güvende tutmalıymışım gibi hissediyorum. "Ne?"

"Boş ver." Kool-Aid lekesine bakıyorum. Onu ağlatmak istemiyorum. Bugün olmaz. "Sonra görüşürüz." Arabadan iniyorum ve kapıyı olması gerekenden biraz daha sert çarpıyorum.

Çocukların arasına karışmak için elimden geleni yapıyorum. İnsanlar bana baksa da fark etmiyorum. Birbirlerinin kostümlerini incelemekle meşgul görünüyorlar.

Spor salonuna girdiğimde Bayan Euclid'i küçük bir merdivenin ikinci basamağında dururken buluyorum. Beni görünce merdivenden atladı.

"Quinn! Buradasın!" Omzumu sıkıyor. "Nihayet. Çok geride kaldık." Konfeti serper gibi kollarını havaya kaldırıyor.

Salona bir göz attım. Scarlett ve Ainsley de dahil olmak üzere sanat sınıfından pek çok çocuk görüyorum. Yaptığımız pankartlar her duvarda asılı ve tüm farklı kulüpler ve spor takımları stantlar kurmuş. Kız futbol takımının standına çok uzun süre bakmamaya çalışıyorum. Ama gerçekten güzel görünüyor. Ainsley süslemeler için çok fazla zaman harcamış olmalı.

Quiz Bowl'un durağını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Arka köşede ve Cora'nın orada olup olmadığını göremiyorum.

"Hadi," diye ısrar ediyor Bayan Euclid. "Afişinizi asmaya çalışıyorum. Tam ön tarafa." Bana kocaman bir gülümseme veriyor. İnsanları içeri girdiklerinde karşılayacak olan şeyin sanatım olmasından gurur duymam gerektiğini biliyorum ama bundan emin değilim.

Solucan deliğini bulamazsam bir daha herhangi bir şeyden gurur duymaya hakkım olup olmadığından gerçekten emin . Yine omzumun üzerinden Quiz Bowl standına bakıyorum.

Bayan Euclid gözlerimi takip ediyor. "Cora'yı mı arıyorsunuz?"

Cevap vermeyeceğim. Pankartın bir köşesini duvara yapıştırıyorum. Bayan Euclid diğer köşeyi tutuyor.

"Bravo," diyor, çalışmama hayranlıkla bakarak. "Harika görünüyor Quinn. Geldiğine çok sevindim."

"Evet," diyorum zayıf bir sesle, kalabalık spor salonuna tekrar bakarak. Hoparlörlerden gelen bas dolu müzik, tüm süslemeleri dans ediyormuş gibi hareketlendiriyor. Hoş geldin pankartını inceliyorum. Meşe palamudunun tepesindeki leke büyük ölçüde gitmiş. Eğer bakmayı bilmeseydiniz, muhtemelen orada olduğunu bile anlamazdınız. Ama o kusur lekesinin gölgesi görebildiğim tek şey.

Tüm kostümler birbirine karışıyor. Bir sürü süper kahraman ve beyaz elbiseler giymiş, beyaz tek boynuzlu at saç bantları takmış tonlarca kız var. Bir zamanlar pırıl pırıl olan ahşap zemin, yaya trafiği nedeniyle dışarıdan sürüklenen çamur lekeleri ve başıboş ölü yapraklarla tozlanıyor.

Kardeşimin benim yaşımdayken burada olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Hafızam çok net değil. O zamanlar pek dikkat etmemiştim. Bir beyzbol oyuncusu gibi giyindiğini (evden çıkmadan dakikalar önce babamın yardımıyla bulduğu tembel bir kostüm) ve arkadaşları Joe ve Anderson ile gittiğini biliyorum. Acaba bu spor salonunda durduğunda, o korkunç şeyleri düşünmeye başlamış mıydı? Ya da o gece sadece arkadaşlarıyla birlikte olduğu için mutlu muydu? Acaba o da herkes gibi garip bir şekilde durup, kabinler arasında dolaşıp, yüksek sesli müzik eşliğinde sallanıyor muydu?

Bilmiyorum. İsteyip istemediğimi de .

Etrafa bakmaya devam ediyorum. Belki de solucan deliğini bulacağım yer burasıdır. Gözlerimi sıkarak ağabeyimin kostümünün hatırlayabildiğim tüm detaylarını çiziyorum -kısa siyah saçlarını örten beyzbol şapkası, babama ait olduğu için belinden aşağı sarkan forması, lacivert çizgili beyaz pantolonu.

Tam önümde dönen bir delik açıldığını hayal ediyorum. İçine girdiğimde, o geceye geri döneceğim. Kardeşimle konuşacağım. On iki yaşındaki Parker beni dinleyecek.

Yani, bence yapardı.

Belki onunla on dakikalığına da olsa konuşabilseydim, her şeyi değiştirebilirdim ve solucan deliğinden geri döndüğümde burada olurum ve her şey aynı olurdu ama aynı zamanda gerçekten farklı olurdu çünkü Parker kimseye zarar vermemiş olurdu. Mabel ve diğer herkes hala hayatta olacaktı, Cora ve ben hala arkadaş olacaktık. Belki de bunca zamandır solucan deliğinin bu kadar uzun bir görev olması gerektiğini düşünüyordum, ama kısa olabilir ve işe yarayabilir. Belki-

Omzuma bir dokunuş oldu. "Quinn?"

Sıçradım ve gözlerimi açtım. Solucan deliği yok. Kalbim sıkışıyor. Arkamı döndüğümde Ainsley'i görüyorum ve takım formasını giymiş. Tekmelik çoraplarının üstüne fiyonk eklemiş.

"Güzel kostüm," diyorum.

Omuz silkiyor. "Kabinde çalıştığım için düşündüm."

Saçları şelale örgüsü gibi. Eminim Scarlett'in annesi yapmıştır. Kendi dağınıklığımı dokunuyorum ve geri döndüğümde bir şeyleri düzelterip düzeltmeyeceğimi merak ediyorum, ben de bir takım forması giyiyor olacağım ve Scarlett'in annesinin yaptığı bir saç modeline sahip olacağım.

Birbirimize garip garip bakıyoruz.

"Afişin güzel görünüyor."

"Oh, teşekkürler."

"Eee..." diyor. "Standlardan herhangi birini kontrol ettin mi? İlkbaharda geri dönüşüm kulübüne katılmayı düşünüyorum. Eğlenceli olabileceğini düşünüyorum."

Evet, kulağa eğlenceli geliyor ya da bu önemli bir amaç gibi güzel bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama beynim suyun üzerinde seken taşlar gibi hissediyor.

"Cora'yı gördün mü?"

Ainsley'nin yüzü öncekinden daha da garip bir ifadeye bürünür. "Bir dakika. Siz hâlâ arkadaş mısınız?"

Nasıl cevap vereceğimin belirsizliği göğsümde çınlıyor. Birkaç cevapla oynuyorum, ama sonra dev meşe ağacını hayal ediyorum - benim dev meşe ağacımı, bizim dev meşe ağacımızı ve sadece görünmesini sağlayabilirsem orada olduğunu bildiğim o parlayan kapıyı görüyorum - ve ağzımı açıp "Evet" diyorum.

Sonra onu bulmak için yola çıktım.

Thirty-One

Cora

İşte gök gürültüsü hakkında bazı gerçekler:

Yıldırımın ürettiği ani basınç ve sıcaklık artışından kaynaklanır.

Dolayısıyla şimşek olmadan gök gürültüsü olmaz.

Eski zamanlarda insanlar gök gürültüsünün tanrılarının tepinme sesi olduğuna inanırlardı. Ya da onun gibi bir şey.

On dokuzuncu yüzyılda kabul gören bilimsel teori, yıldırımın bir vakum oluşturduğu yönündeydi. Vakum, maddeden yoksun bir boşluktur. Vakum teorik olarak bir solucan deliği ile ilişkili olabilir.

Bu son gerçek, bilim insanı olduğumu varsayacağım kişilerin, fırtına sırasında solucan deliği bulma olasılığının nasıl arttığından bahseden yorumlarından oluşan bir alt başlık bulmamı sağladı. Bunun nedeni fırtınaların yarattığı enerjidir ve enerji de "egzotik maddeyi" ortaya çıkarmaya yardımcı olan şeydir. Ve "egzotik madde" solucan deliklerinin ortaya çıkmasını sağlayan şeydir.

Konuyu okurken tekrar tekrar "Bingo," diyorum. Mabel bunu söylediğim için benimle dalga geçerdi. Sesimin yaşlı bir kadın gibi çıktığını söylerdi, ki haklıydı da. Muhtemelen büyükannemden almışımdır.

Göz ucuyla Mabel'ın boş yatağını görüyorum. "Bingo," diye tekrarlıyorum, gözümü kırpmadan o kadar uzun süre bakıyorum ki gözlerim sulanmaya başlıyor.

Ona tekrar "bingo" demek için sabırsızlanıyorum. Onu nasıl geri getirebileceğimin gizemini çözmeme yardımcı olan şeyin annemizin bir sözü olduğunu söylemek için sabırsızlanıyorum. Kesinlikle sabırsızlanıyorum.

Bu haftanın hava raporunu çıkardım. Meteoroloji elbette kesin bir bilim değildir, ancak bu özel deney için ona güvenmem gerekecek.

Bugünün tarihi üzerinde gezinen fırtına simgesine bakıyordum ki kapım çalındı.

"Cora?" Büyükanmem sormadan kapıyı açtı. Kapının çalınması benim uyarımdı. Büyükanmemle işler böyle yürür.

Tekerlekli sandalyemi bilgisayarımdan uzaklaştırıp onunla yüzleşiyorum. "Ha?"

Büyükanmemin gözleri beni süzerken endişeyle kısılıyor. Oldukça kaba görüldüğümü kabul ediyorum. Öğleden sonra geç bir saat ve ben hala pijamalarımı giyiyorum. Saatlerce bilgisayar ekranına bakmaktan gözlerim kızarmış ve pijamalarım öğle yemeğinde yediğim granola barın kırıntılarıyla kaplı.

"Cora London," diyor Grams. "Şu anda hangi proje üzerinde çalışıyorsun?"

Işığı açtığımda irkildim. Karanlıkta çalışıyordum.

Bilgisayarın ışıltısı konsantre olmama yardımcı oluyor. "Önemli bir şey değil."

Büyükanne diliyle inanmayan bir tıklama sesi çıkarır. "Hiçbir şeye benzemiyor. Seni çok yoruyormuş gibi görünüyor. Bütün gün kayda değer bir şey yedin mi?"

Ben cevap veremedim babam odaya girdi. O da biraz kaba görünüyor. Pantolonu kırırmış ve ellerinde mürekkep lekeleri var. Not verme haftası olmalı.

"Sonbahar festivali için hazır görünmüyorsun," diyor babam. O anda elinde bir kamera olduğunu fark ediyorum. Telefonunuzla birlikte gelen türden değil, gerçek bir şey.

"Ne?"

"Büyükanmem seni festivale uğurlamam için beni buraya çağırdı," diyor babam.

"Bu akşam sonbahar festivali var. Bir Chestnut Ortaokulu geleneği," diyor Grams.

"Ne olduğunu biliyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Kırıntılarla kaplı pijamalarımı bakıyorum. "Ama kesinlikle gitmiyorum."

"Evet, Cora London. Sen gidiyorsun." Büyükanne sandalyesinden ayağa . "Israr ediyorum. Eminim Junior Quiz Bowl'a yardım etmen için sana güveniyordur."

onların standı."

Son iki antrenmanı kaçırdığımı düşünürsek, benden bir şey beklediklerini sanmıyorum. Tekerlekli sandalyeye daha da gömülüyorum. "Bu işe gönüllü olmadım. Ve ben hazır değilim. Bir-"

Sözümü kesti ve sandalyesinin arkasına uzandı. "Kostüm mü? Şanslısın ki o işi ben hallettim. Son birkaç haftamı bunu senin için hazırlamakla geçirdim."

Elinde kedi kulaklı siyah bir saç bandı ve örme siyah bir kazak ile eşleşen örme bir etek tutuyor. Kuşkusuz çok şirin ve sonbahar festivaline gidecek olsaydım tam da benim tarzım olurdu, ki kesinlikle gitmiyorum.

İç çektim. "Çok nazıksınız ama-"

Yine sözümü kesti. "Corrie, senden pek çok şey istemiyorum. Ama senden bunu istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu önemli bir an. Geçtiğimiz yılın dayanılmaz derecede zor geçtiğini ve pek çok şeyden mahrum bırakıldığını biliyorum-" Büyükanнемin sesi biraz kırılıyor ve içimin yumuşadığını hissediyorum. Bazen ben de büyükanнемin yanında patates püresi gibi hissediyorum. "Ve eğer bu anın elinden alınmasına izin verirsem lanetleneceğim."

Küfür kelimesi beni hazır ola geçiriyor. Büyükanнем asla . Babam boğazını temizliyor. "Onunla aynı fikirdeyim."

Gözlerimi biraz deviriyorum. "Tabii ki öylesin."

Babam belli belirsiz gülümsüyor. "Eğer gidersen ikimiz için de çok anlamlı olur." Büyükanнемin elinden kedi kostümünü aldım.

"Tamam."

Babamın gülümsemesi alaycılığa dönüşüyor. "Bir de düş alsan iyi olur, değil mi?"

Merdivenlerden çıkarken yüzümü ona döndüm. "Anlaşıldı."

İşte bu yüzden birkaç saat sonra kendimi, gitmek isteyeceğim en son yerlerden biri olmasına rağmen, büyükanнемin bana yaptığı kedi kostümüyle babam tarafından sonbahar festivaline buluyorum. Tek istediğim bilgisayarımın başına dönmek, fırtınalar ve zaman yolculuğu arasındaki bağlantıyı araştırmak, saplantılı bir şekilde hava raporunu yenilemek. Ama henüz zaman yolculuğu yapıp her şeyi yeniden yoluna koyamadığım için, hâlâ tek Hamed kızı benim.

Ve ben tek olduğum için, büyükanнемle babamı üzemem. Onları hayal kırıklığına uğratamam. Hayal kırıklığına uğratamam.

Babam arabanın yanıp sönen farlarını yakıyor ve okulun önünde rölantide çalışıyor. "Seni buna zorladığımızı biliyorum," diyor. "Ve genel bir kural olarak, bunu yapmaya karşıyım. Ama bu durumda yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşünüyorum."

Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü hayatını yaşamalısın, Cora." Bana baktı. "Kız kardeşinin geri dönmesini beklemeye devam edemezsin."

Bu son cümle karnıma bir yumruk gibi indi.

Ama o geri dönecek, beynim tıslıyor. Onu geri getireceğim.

İki parmağını alına bastırıyor. "Ufaklık, ne dediğimi anlıyor musun?"

Ellerimi arabanın kapısında gezdiriyorum. "Sanırım." Belki de ona zaman yolculuğu planımdan bahsetmeliyim. Bana yardım etmeye bile istekli olabilir. Ne de olsa bana bunun mümkün olduğunu düşündüğünü söyledi.

Üzerime uzanıp kapıyı açtı. "Bu yüzden, lütfen gidip eğlenin, tamam mı?"

"Hiçbir şey zoraki bir etkinlik kadar eğlenceli olamaz."

Bana dünyanın en hüzünlü gülümsemesini takındı. "En azından bu deneyim büyüme yardımcı olacaktır. Ve ben büyüme işindeyim."

Kaşımı kaldırıyorum. "İleri biyoloji işinde olduğunuzu sanıyordum."

"O da var." Gülümsemesi biraz daha az üzgünleşiyor. "Ki bunun da bir bakıma büyüyen bir iş olduğunu iddia edebilirim. Ama ben ebeveynlikten bahsediyorum. Benim işim senin büyüme yardımcı olmak. Sen istemesen bile."

"Büyümek istemediğimden değil ..."

"Biliyorum," diyor ve sesinde duyabiliyorum.

Ona küçük bir el sallıyorum ve arabadan iniyorum. Birçok sınıf arkadaşımın içeri girdiğini görüyorum. Hepsi özenle hazırlanmış kostümler giymiş ve heyecanın enerji dalgaları gibi üzerlerinden sıçradığını görebiliyorum.

Kapıya yönelirken kollarımı göğsümün üzerinde korumalı bir şekilde kavuşturuyorum. Birkaç dakika kaldıktan sonra sıvışmayı düşünüyorum. Büyükanmemle babamın bilmediği şey onlara zarar vermez.

Kalabalığı takip ederek Cadılar Bayramı süslemeleriyle bir patlamaya dönüşmüş olan spor salonuna gidiyorum. Kuru buzla dolu bir cadı kazanı, birkaç özenle hazırlanmış kağıttan balkabağı ve meşe palamudu pankartı ve tribünlerin üzerinde büyük bir örümcek ağı var. Her saniyesinden nefret etme niyetime rağmen

kendimi gülümserken buluyorum. Eskiden sonbahar festivallerini neden sevdiğimi hatırlamaya başlıyorum.

"Sen geldin."

dönüyorum ve Örümcek Adam'ın arkamda durduğunu görüyorum. Owen maskesini çıkararak, "Benim," diyor.

Gülümsemem genişliyor. "Tahmin etmiştim. Güzel kostüm."

Owen'ın Örümcek Adam takıntısı örümceklere olan hayranlığından kaynaklanıyor. Çoğu insan süper kahramanlarla ilgilenir ama Owen böceklere kafayı takmış durumda. Örümceklerin ne kadar az değer gördüğünü anlatıp durabilir.

Bağlantılı sayılır: Onu ve Mia'yı saatlerce böceklerin küresel açlığı çözmenin anahtarı olduğu hakkında konuşurken dinledim. Kısacası Owen tüm böceklerin harika olduğunu düşünüyor. Ben ise böceklerin ekosistemimiz için neden önemli olduğunu anlıyorum ama örümcekler hala midemi bulandırıyor. Ve kesinlikle cırcır böceği yeme fikrinden hoşlanmıyorum.

Maskeyi elinde toplar. "Mia geleceğini düşünüp düşünmediğimi sordu."

"Ne dedin sen?"

Spor salonunun zeminine bakıyor. "Emin olmadığımı söyledim."

Kedi kulaklarıma vuruyorum. Kafamda kıpırdıyorlar. "İşte "

Bana son birkaç antrenmanı neden kaçırdığımı sormasını bekliyorum ama sormuyor. Onun yerine "Quiz Bowl standına bakmak ister misin?" dedi.

"Elbette," diyorum ve insan kalabalığının arasından onu takip ediyorum.

Beden eğitimi sırasında, spor salonu her zaman çok kavernöz hissettirir. Beden eğitimi kesinlikle nefret ettiğim tek derstir, ama şimdi spor salonu zorla işkence yapılan bir yer gibi değil de daha çok bir parti gibi geliyor. Bir anlığına zaman yolculuğunu, solucan deliklerini ve Mabel'ı unutuyorum. Ama sonra hatırlıyorum. Ve bir anlığına bile olsa unuttuğum için kendimi kötü hissediyorum.

"Cora!" Mia kabine yaklaşırken bana el sallıyor. Peter Tolbin ve Molly Waldheim'ın arasında duruyor. Üçü de robot gibi giyinmiş ve düzenli bir broşür yığınının önünde duruyorlar. Arkalarında Junior Quiz Bowl hakkında bilgiler içeren bir diorama duruyor. Hatta ağzına kadar eğlenceli boyutlarda şekerlerle dolu şeffaf bir köpüklü kase bile var.

Koç Pearlman bana bir selam verdi. "İşte buradasın."

Son iki antrenmanı neden kaçırdığıma dair inandırıcı bir mazeret bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Neyse ki Koç Pearlman bana baskı yapmıyor.

Ama Mia istiyor. Beni kenara çekti ve Owen da bizimle geldi.

"?" Ellerini kartondan robot bedeninin yanlarına koyuyor.

"Ne zamandan beri Peter ve Molly ile aynı kostümleri giyecek kadar yakınsınız?"

"Hepimizi ektiğinden ve antrenmana bile gelmeyi bıraktığından beri nasıl?"

diye tersliyor.

Owen'a bakıyorum ama göz göze gelmiyoruz. Spor salonunun zemini dünyadaki en ilginç şeymiş gibi davranıyor.

"Sadece iki antrenman kaçırdım." Bir nefes verdim. "Ayrıca, bir şeyle meşguldüm."

Gözleri lazer atıyormuş gibi görünüyor. Ve bunun sadece robot gibi giyindiği için olduğunu sanmıyorum. "Quinn ile mi?"

"Hayır," diyorum sertçe. "Quinn'le olmaz." "Takıldığınızı sanıyordum."

Başımı sallıyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. Şu anda Quinn hakkında konuşamam. "Kendi başıma bir şeyler araştırıyordum."

"Neymiş o?"

Boğazım kurudu. Yutkunuyorum. "Gök gürültüsünün şekli."

Hem Mia hem de Owen düşünceli düşünceli alınlarını kırııştırıyor. Owen şakaklarına masaj yapıyor. "Gök gürültüsü şekilsiz değil mi?"

"Evet, teknik olarak. Ama bunu teorik olarak düşünmeye çalışın. Sence nasıl görünür?"

Şaşkın yüzlerine bakıyorum.

"Bir düşünün," diye bastırıyorum. "Beynini bildiğini sandığı şeylerin ötesine geçmeye zorluyorsun. Söylemek istediğim, gök gürültüsünün şeklinin zamanın şekline benzeyebileceğini düşünmüyor musun?"

"Peki neden zamanın şeklini bilmek isteyelim?" Mia öyle diyor.

Tereddüt ediyorum ve yanağımın içini ısııyorum. "Bilmiyorum. Bence zamanın şeklini bulmak zaman yolculuğunun anahtarı olabilir. Ve eğer gök gürültüsünün şekli zamanın şekline benziyorsa, o zaman her şey birbirine bağlı demektir. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Az önce sanki bir milyon sıçrama yaptın. Başım dönüyor," diyor Mia.

Owen, "Bu biraz fazla gibi görünüyor," diye katılıyor.

"Ama bekle. Zaman yolculuğuyla neden bu kadar ilgileniyorsun?" Mia soruyor.

Kısa bir an için Owen'la göz göze geldik. Nedenini anladığımı hissediyorum ama çenesini kapalı tutuyor. İkisinden de uzaklara bakıyorum.

"Bu şarkı," diyor. Spor salonundaki büyük hoparlörlerden birini işaret ediyor. "Oldukça havalı. Dans etmek ister misiniz?"

Gözlerini spor salonunun arka köşesinde dans eden küçük çocuk grubuna doğru takip ediyorum. Midem bulanıyor. Bir an için gök gürültüsü, zaman yolculuğu ve solucan delikleri hakkındaki her şeyi unutuyorum. Tam evet diyecekken Mia robot kostümünü işaret ediyor. "Hayır. Bu kutu dans etmek için uygun değil."

Bana özellikle bekliyorum ama sormuyor. O an gitmiş gibi görünüyor.

"Tek söylediğim gök gürültüsünün şekli hakkında düşünmenin ilginç olduğu. Ve zamanın şekli," diyorum ama sesim bir mikropartikülden daha küçük çıkıyor.

"Bence zaman yolculuğu, gök gürültüsünün 'teorik' şeklini çok daha karmaşık," diyor Mia, parmaklarıyla gerçek hava tınakları yaparak.

Tam o sırada büyük bir gök gürültüsü duydum. Tüm salonu sarstı. İlk başta, sadece şarkıda olabileceğini düşündüm. Ama bir an sonra, bir patlama daha oldu. Bu sefer daha da büyüktü. O kadar büyük ki herkes konuşmaya ara verip etrafına bakıyor.

Owen küçük bir sırıtışla, "Sanki senin konuda konuştuğunu duymuş gibi," diyor.

Buna inanamıyorum. Bugün öğleden sonra yapılan hava tahminlerinde fırtına öngörülmüştü ama daha geç bir saate kadar değil. Ve olasılık sadece yüzde 30'du. Hayat bana pek çok konuda yanlış yaptı ama ben bir hediye gördüğümde tanıyabiliyorum.

Bir gök gürültüsü daha. "Hey," diyorum, çoktan uzaklaşmıştım. "Gitmem gerek."

Otuz İki

Quinn

Sevgili Parker,

Bazen annemin benim hakkımda ne hissettiğine karar veremediğini hissediyorum. Bir an onu bana büyük bir sevgiyle bakarken yakalıyorum. Sonra başka bir saniye, beni korkuyla izlediğini görüyorum.

Keşke korkmadan yüzüme bakabilseydi.

Belki bu planı gerçekten uygulayabilirsem, o da uygulayabilir.

İkimize de bakabilecek. Bunu hayal

edebiliyor musun?

*Kız
kardeşin,
Quinn*

İnsan kalabalığı arasında yolumu bulmaya çalışıyorum, birinin omzuna çarptığım ya da kostümünün peruğunu yerinden çıkardığım için sürekli özürler mırıldanıyorum.

Bir robotla çarpışırken yüzüncü kez "Ah. Özür dilerim," diyorum.

"Quinn."

Robotun yüzüne bakıyorum. Bu Mia. Cora'nın arkadaşı. "Oh, Mia. Merhaba."

"Merhaba." Sesi kırılmış ve künt. "Cora'yı gördün mü? Nereye gittiğini biliyor ?"

"Aslında," diyorum, topuklarımın üzerinde geriye yaslanarak, "ben de tam onu arıyordum." "Gitti," diyor başka bir ses.

Dönüyorum ve Cora'nın diğer arkadaşı Owen'ın Mia'nın yanında durduğunu görüyorum. Örümcek Adam gibi giyinmiş ama maskesini yumruğunun içinde karmakarışık bir halde taşıyor.

"Gitti mi? Burada olduğunu bile düşünmemiştim."

"Bir şey yapması gerektiğini söyledi. Biz de seninle buluşabileceğini düşündük," diyor Mia. Bana ters ters bakıyor.

Mia ve ben hiçbir zaman iyi geçinemedik. Dürüst olmak gerekirse, her zaman onun oldukça züppe olduğunu ve benden hoşlanmadığını düşünmüşümdür çünkü ben A alan öğrenciler için özel pizza partilerine giden ya da okuldan sonra Yetenekli ve Üstün Zekalılar projelerine davet edilen bir çocuk değilim.

"Hayır. Ben değilim."

"Ama son zamanlarda çok fazla takılıyorsunuz."

Mia'ya Cora'yla aramızın şu anda pek de iyi olmadığını söylememeye karar verdim. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Belki de eve gitmiştir? Kalabalıkları pek sevmez."

"Bunu biliyorum," diyor Mia. "Ama Quiz Bowl standına yardım etmek isteyeceğini düşünmüştüm."

Omuz silktim. "Bunu bilemem."

Mia bana *açıkça belli* eden bir bakış attı.

"Onun için endişeleniyoruz," diye teklif ediyor Owen. Owen bana karşı her zaman Mia'dan daha nazik olmuştur.

Gözlerim açılıyor ve içimde bir panik oluşuyor. "Endişeli mi? Neden?"

Keskin bir gök gürültüsü spor salonundaki her şeyi titretir. İnsanlar tehlike olabileceğini düşündüklerinde ortaya çıkan o gergin enerjiyle kıpırdanırlar, ancak gerçek bir hayati tehlike söz konusu değildir. Bu benim de eskiden yaptığım bir şeydi.

Artık hiçbir tehlikeyi heyecan verici bulmuyorum.

Mia gözlerini hafifçe devirerek, "Gök gürültüsü hakkında konuşmayı bırakmıyor," diyor. Mia o kadar da endişeli görünmüyor. Bunu güven verici bulmak istiyorum ama bulamıyorum.

"Şey, şekliyle," diye açıklıyor Owen. "Daha önce bundan bahsettiğini hiç duydun mu?"

"Hayır." Beynimi zorluyorum. "Yani, biz üçüncü sınıftayken oldukça derin bir hava takıntısı vardı."

"Ah, bunu hatırlıyorum," diyor Mia. Kendi gözlerimi devirmeye direniyorum.

"Gök gürültüsünün şeklini bulmanın, zamanın şeklini bulmanın anahtarı olduğunu söyleyip duruyordu."

"Zaman yolculuğu," diye bitiriyorum Owen'ın cümlesini.

Belki o da bu kalabalık ve aşırı süslü spor salonunda benim hissettiğim büyüü hissetmiştir. Nabzım hızla atıyor. Topuklarımın üzerinde dönüyorum. "Gitmem gerek," diyorum.

"Bekle. Sen de mi?" diyor Mia.

"Nereye gittiğini biliyorum. Ve onu bulmaya gidiyorum." "Biz de seninle geliyoruz."

"Hayır," dedim. "Bu Cora ve benim aramda."

"Ama-" Mia itiraz ediyor.

"Bu ikimizin arasında," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin." Owen gözlerini etrafta gezdirerek teklifte bulunuyor. "Yani, eğer istersen-"

"Elbette," diyorum. Sözünü bitirmesini beklemiyorum. Cora'yı bulmak için koşmaya başladım bile.

Otuz Üç

Cora

Yağmur gittikçe daha sert yağıyor. Sanki ne kadar hızlı koşarsam o kadar çok yağmur yağıyor. Sonunda ormana ulaştım. Uzun ağaçlar etkisini biraz azaltıyor ama yine de sıırıslıkam oluyorum.

Ayrıca, yağmur görüşümü engelliyor. Yüzümün sadece birkaç santim önünü görebiliyorum.

Daha hızlı koşuyorum ve spor ayakkabılarımı kaplayan ve ayak bileklerime kadar tırmanan çamuru düşünmemeye çalışıyorum. Yağmur damlalarını gözlerimden uzaklaştırıyorum.

Karanlıkta nerede olduğumu anlamak zor. Bütün ağaçlar aynı görünmeye başladı. Sanki daireler çizerek koşuyorum. Gürültülü bir gök gürültüsü duydum. Sıçradım.

Nefes veriyorum. Korkmamalıyım. Ben bunun için buradayım. Gök gürültüsü ve yarattığı enerji. Boşluk. Egzotik madde. izin veremem.

Küçükken gök gürültülü fırtınalardan çok korkardım. Ne zaman gerçekten kötü bir fırtına çıksa, Mabel yatağına girmeme izin verirdi. Fırtına penceremizin dışında şiddetlenirken bana sarılır, sırtımı nazikçe ovarı. Her zaman şöyle derdi: "Endişelenme. Bu sadece gökyüzünün bir gösterisi."

Elbette büyüdüğümde, fırtınaya gerçekte neyin sebep olduğunu öğrendim. Ama şu anda, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altında dururken fısıldıyorum

"Sadece gökyüzü bir gösteri yapıyor."

Kafamın içinde onun sözlerini, sesini duyuyorum. Sanki burada benimle birlikte ve ben de koşmaya devam ediyorum.

Sesi aylardır olmadığı kadar netti. Yuvarlak sesli harfleri ve keskin sessiz harfleri - çok belirgin bir ritimle konuşuyordu. Ama son zamanlarda sesinin tam olarak nasıl çıktığını hatırlamak benim için daha zor. Onu duymaya çalışıyorum ama sonra onun sesi olmadığını bildiğim ama kendi hatırladığım bir şey geliyor aklıma. Anılarınızın kendi anılarınıza dönüşmesi en kötü şey. Gerçek olanın güvenilirmez kopyaları haline gelmek.

Ama şu anda, gerçekten Mabel'in sesine benziyor. O burada benimle.

"Geliyorum!" Yağmurun altında bağıriyorum. "Senin için geliyorum, Mabel."

Ormanın içinde daha uzağa koşuyorum. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor. Gökyüzü simsiyah, ara sıra çakan şimşeklerle çatırdıyor. Dereye ulaştığımı ancak onu duyduğumda fark ediyorum - su o kadar gürültülü akıyor ki canlı gibi geliyor.

"Cora!" diye bağıriyor bir ses.

Tanıdığım başka bir ses. Ama kız kardeşim değil.

"Cora!" diye bağıriyor ses yine.

Elimi gözlerime götürüp etrafıma bakıyorum. Bana doğru koşan gölgeli bir figür seçebiliyorum.

"Cora, dur!"

Ben Quinn.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben buradayım, senin için buradayım."

Yağmur yüzümden aşağı damlıyor. Bunun için zamanım yok. "Seni burada istemiyorum."

"Fırtınada burada olmak güvenli değil." Quinn şimdi daha yakın ama hâlâ bağıriyor. "Eve gitmemiz gerek."

"Senin güvenlik tavsiyene ihtiyacım yok. Kardeşin babanın silahlarıyla oynarken bu endişe neredeydi?"

Bir gök gürültüsü ormanı sarsıyor. Quinn sessiz.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum. Dereye bakıyorum. Su büyük bir gürültüyle akıyor.

"Core, çok üzgünüm. Her şey için çok ama çok üzgünüm. Parker hakkında-"

"Parker hakkında mı? Bunu söyleyemezsin bile! Kardeşin kız kardeşimi öldürdü. Quinn, anlamıyor musun?" Gözlerim yaşlarla doldu. Boğazım sıkıştı. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Odaklan, kendime hatırlatıyorum. Derenin hemen karşısındaki ağaca bakıyorum. Oraya gitmeliyim. İşleri yoluna koymalıyım.

"Yaptı," diyor Quinn, sesi biraz kırılarak. "Yaptığını biliyorum ama-" "Ama diye bir şey yok," diyorum. "Anlamıyor musun?"

"İstiyorum," diyor Quinn ve sesi gözyaşlarıyla kalınlaşıyor, ama yağmurdan yüzünü seçemiyorum.

"mi? Bildiğini sanmıyorum. Ve bunu yapana kadar bana yardım edemezsin. Bunu kendi başıma düzelteceğim-"

"Core, yapabilir miyiz bilmiyorum-"

Bir gök gürültüsü daha. Kemiklerimi titretiyor. Şu an tek istediğim kız kardeşim. Sırtımı ovmasını istiyorum. Bana gökyüzünün sadece gösteri yaptığını söylemesini istiyorum.

"Sakın bunu söylemeye cüret etme," diyorum. "Sakın bana bunu düzeltemeyeceğimi söyleme.

Bunu düzeltebilmeliyim. Yapmak zorundayım."

Çığlık atmaktan boğazım acıyor ve yağmurdan gözlerim bulanıklaşıyor. "Bunu yapmak zorundayım. Eğer-" Bunu söylemeyeceğim bile. Hiç şüphe duymayacağım. Ayağımı ilk kayaya doğru uzatıyorum.

Ayakkabım kayıyor ama . "Cora!"

Quinn bağılıyor. "Yapma!"

"Bunu yapacağım, Quinn. Göreceksin."

Derenin suyu ayak bileklerime kadar akıyor. Dondurucu soğuk.

Gözlerimi kısarak karşıya geçmek için atlamam gereken bir sonraki kayanın gölgeli hatlarını seçmeye .

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmak zorundayım. Bunu Mabel için yapmalıyım. Atlıyorum. Quinn'in çığlığını duydum.

Bir su akıntısı var. Kız kardeşimin yüzünü görüyorum. Onu görüyorum. Onu görüyorum. Onu görüyorum.

Otuz Dört

Quinn

Sevgili Parker,

Yaptığın şeyi

düzeltemem. Asla

anlayamayacağım. Asla

düzelmeyecek.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Korku filmlerinden fırlamış gibi. Her şey çok hızlı ama aynı zamanda acı verici bir şekilde yavaş gerçekleşiyor - Cora bir sonraki kayaya atlıyor, kayıyor ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle kafasını çarpıyor. Kafatasının kayalara çarparken çıkardığı sesi asla unutamayacağım. Ne kadar istesem de.

Vücudum zihnimden önce tepki veriyor. Dereye doğru koşuyorum. Ona ulaşmak için uzandığımda su belime kadar geliyor. Akıntı beni itiyor, akıntıya kapılmakla tehdit ediyor.

"Cora! Cora! Cora! Cora!" Bağıriyorum ama bana cevap vermiyor.

Su vücudunun üzerinden akıyor. Baş sallanıyor, akıntıya dalıyor.

Bileğini tutuyorum, parmaklarımı sıkıca sarıyorum. Hareket etmiyor. Çekmeye devam ediyorum, onu kendime doğru çekmeye çalışıyorum ama o çok ağır.

"Cora," diyorum, adı boğazımda düğümleniyor. "Cora, seni kaybedemem. Cora, hadi." Yanağına hafifçe vurmak için uzandım. Hareket etmiyor. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Cora. Sen benim en sevdiğim insansın. Sana bunu hiç söylemedim, sen-sen-sen-"

Söylemek istediklerimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Anaokuluna giderken büyükannemin steysin arabasının arkasında birlikte oturduğumuzu, Cora'nın gergin olduğumu bildiği için elimi tuttuğunu hayal ediyorum. Caddede birlikte bisiklet sürdüğümüzü, benim bisikletimden atlayıp onun sabit durmasına yardım ettiğimi, düşmesini engellediğimi. Pijama partisi üstüne pijama partisi, konuşup dururken sırt sırta verişimiz. Cora ve ben, Coraandme, her zaman Cora.

Hâlâ hareket etmiyor. Çığlık atıp onu çekestiriyorum, her yere ve her şeye tutunuyorum. Başım bir anlığına suyun altına giriyor. Yüzeye çıkıyorum ve nefes nefese kalıyorum.

Yerimi korumak için adım atıyorum. Su etrafımızda gürliyor. Yanlarımdan itiyor, beni itiyor ve itiyor, ayaklarım kayıyor, ama kendimi yakalıyorum. Tekrar çığlık atıyorum; dereye, gürleyen gökyüzüne, kardeşime, dünyaya haykırıyorum.

Dizlerimi büküyorum ve sahip olduğum tüm gücü Cora'ya doğru yönlendirerek onu dereden çıkarmak için hamle yapıyorum.

Başarısız oldu.

Derede yüzüstü yatıyordu. Onu çabucak çeviriyorum. Akıntı etrafımızda dalgalanıyor. Vücudu çok gevşek ve ağzından su damlıyor. Su yüzüme çarpıyor. Tekrar tekrar çığlık atıyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümden fırlayacak gibi oluyorum.

"Cora!" Tekrar çığlık atıyorum, her iki kolunu da tutup suyun içinde sürüklüyorum. Akıntıya kapılıp yara bere içinde kaldık ama bu sefer kıyıya ulaşmayı başardım.

Yanına düşüyorum, nefesimi zor tutuyorum, ciğerlerim kalbime yetişmeye çalışırken hıçkırıyor. Başımı Cora'nın göğsüne bastırarak nabzını kontrol ediyorum. Vücudumun her parçası beklentiyle geriliyor. "Cora?" Fısıldıyorum.

Cevap vermiyor ama nefes alıp verişleri cevap veriyor. Gözlerim yaşlarla doluyor. Yüksek sesle hıçkırıyorum.

"Her şey girecek," diyorum ona. "Her şey yoluna girecek."

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım.

Bir yolunu bulacağız. Cora ve ben. Coraandme.

Otuz Beş

Cora

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey yanıp sönen bir ışık. Nerede olduğumu bilmiyorum ve şaşkınlığımla fısıldıyorum, "Mabel?"

Bir el benimkini tutuyor. Kız kardeşimin elini hatırladığımdan daha büyük. Kavrayışı daha sıkı. Ama içimden ılık bir umut duygusu geçiyor. "Mabel," diyorum tekrar.

"*Elhamdülillah*" diyor bir ses. Görüşüm netleştğinde babamın yüzünü görüyorum. Yanaklarında kirli sakallar ve gözlerinin altında koyu halkalar var. Elim sıkılaşmaya devam ediyor ve başını bedenimin üzerine eğiyor. "Cora. Benim Cora'm. Uyanmışsın."

Biraz doğruluyorum ama beni kıpırdamadan durmam için uyarıyor. "Çok şey yaşadın. Dinlenmen gerek."

"Mabel'ı bulmam gerek," diyorum. Etrafımdaki beyaz duvarlara bakıyorum. Nereye geri döndüğümü bilmiyorum. Bunu nasıl başardığımdan da pek emin değilim. Dev meşe ağacına ulaştığımı hatırlamıyorum. Ormanı ve yağmuru düşünmeye çalışıyorum-

Babam düşüncelerimi böldü.

"Tatlım," diyor usulca. "Mabel . . . Mabel, o değil-" Sesi çatlar.

Yüzüne baktığımda, durumun gerçekliği bir tuğla gibi üzerime düşüyor. Dümdüz oldum.

Zaman yolculuğu yapmadım.

Daha önce bulunduğum dünyanın aynısındayım.

Kız kardeşimin olmadığı bir dünya.

"Ne oldu? Neredeyim ben?" Bu sorular boğazımda asit gibi yanıyor. Sormak zorunda kalmak istemiyorum. Sormak başarısız olduğum anlamına gelir.

"Quinn seni ormanda buldu. Dereye düşmüşsün. Sağlık görevlilerini aradı." Babam elimi tekrar sıktı. Tutuşunun ne kadar sert olduğunu görünce irkildim. "Tanrıya şükür Quinn oradaydı. Hayatını kurtardı."

Göz kırıyorum. "Ne?"

Babam bana bakmak için başını eğdi. "Ormanda ne yapıyordun?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum. Ama düz beyaz duvarlara bakarken, bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum. "Zamanda yolculuk yapmaya çalışıyordum. Mabel'ı kurtarmaya çalışıyordum."

Babam hiçbir şey söylemiyor. Elinde nabzının değiştiğini hissedebiliyorum. Hızlanıyor.

"Kulağa aptalca gelebilir ama bana bunun mümkün olduğunu söylemiştin. Sadece gök gürültüsünün şeklini bulmam gerektiğini, bunun da beni zamanın şekline götüreceğini söylemiştin."

"Ah, Cora," diyor ve yüzü inanılmaz derecede üzgün görünüyor. Kendimi inanılmaz derecede aptal hissediyorum.

"Ama başaramadım. Nedenini bilmiyorum. Ben sadece ..." Sesim titriyor. Sesim asla titretilen değildir ama bu kelimeleri nasıl yöneteceğimi bilmiyorum. "Bir şeyleri düzeltmeyi çok istedim."

Babam eğildi ve başımın üstünü hafifçe okşadı. "Evlat, hiçbir şeyi düzeltmek senin işin değil."

Başımı sallıyorum. Boğazım o kadar sıkılıyor ki nefes alabileceğimden emin değilim. Bırak konuşmayı.

"Sorun . Sakin ol," diyor babam.

"Sakinleşmek istemiyorum!" Ondan uzaklaşıyorum. Bana bağlı olan bir tel takılıyor, bileğimde bir acı hissediyorum.

"Sakin ol," diye tekrarlıyor.

Kıpırdamadan duruyorum ama kaşlarımı çatıyorum. "İnsanların bir şeyleri düzeltmenin benim işim olmadığını söylemesinden bıktım. Onları başka kimse düzeltmiyor."

Babam başını sallıyor. "Biliyorum. Haklısın. Ve çok üzgünüm."

"Ne için? Sen hiçbir şey yapmadın. Fırtınanın ortasında ormana koşan bendim çünkü gök gürültüsünden gelen enerjinin bana yardım edeceğini düşündüm." Utancımın kurtulmak istercesine başımı sallıyorum ama işe yaramıyor. "Gök gürültüsünün şeklini bulmaya çalışıyordum. Eğer onu bulursam, zamanın şeklini de bulacağımı düşündüm. Ve sonra da ..." Sözümü yarıda kesip hastanenin beyaz duvarına baktım. "Özür dilerim."

"Bu doğru. Ben hiçbir şey yapmadım." Tekrar elime uzandı. "Ve üzgün olması gereken kişi benim. Daha iyi davranmalıyım. Seninle daha dürüstçe konuşmalıyım, böylece bunun senin düzeltebileceğin bir şey olmadığını anlayabilirdin. Kız kardeşin öldü, Cora. Bu bir trajedi. Tarif edilemez bir trajedi. Ama o gitti ve ben çok ama çok üzgünüm."

Sözleri bir kapının çarpması gibi. Bir sınavın son notu gibi. Mabel'in ölümü şu anda bana her daha gerçek geliyor. Toprağa indirilişini izlerken bile, bir yanımda o beyaz kumaş kefenin içindeki kişinin kız kardeşim olduğuna inanmıyordum.

Ama artık saklanacak yerim kalmadı. Bu oda aniden çok küçük geliyor, sanki duvarlar üzerime kapanıyor. Boğuk bir ses çıkardım.

Babamın gözleri endişeyle doluyor. Elimi tutmaya devam ediyor. "Zor olduğunu biliyorum Cora. Ve seninle daha fazla konuşmalıyım. Seninle daha çok konuşmalıyım. İşin bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydim."

"Yapabileceğimiz hiçbir şey olmaması doğru görünmüyor."

Babam kıpırdanıyor. Ayakları yerde sürünüyor. "Ölümle ilgili en zor şeylerden biri de bu. Hiçbir zaman iyi olmayacak ama ona olan sevgimiz her zaman bizimle olacak. Ve onun bize olan sevgisi de her zaman bizimle olacak."

"O gerçekten gitti."

Babam gözlerini siler. "O gerçekten gitti. Ama aynı zamanda hala bizimle birlikte. Onun sevgisi, bizim sevgimiz, buna sahibiz. Bizimle birlikte."

Vücuduma bağlı olan kabloları bakıyorum. Monitördeki bip sesini izliyorum. Hayatta olduğumu gösteren pürüzlü çizgileri. Kız kardeşim için düz olan çizgiyi. Her zaman düz olacak. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette, ufaklık. Ne istersen."

Dilimi dişlerimin üzerinde yuvarlıyorum. "Sen ve büyükannem hep böyle şeyler söylersiniz. Sanki her zaman aşkımız olacaktı gibi. Ve ben bunu biliyorum. Biliyorum. Ama bu yine de her şeyin yolunda olduğunu göstermiyor. Sanırım söylemeye çalıştığım şey, bunları ve bu cümleleri anladığım ama aynı zamanda anlamadığım."

Babam kaşlarının arasındaki boşluğu çimdikliyor. Derin bir nefes verir. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ve ne söyleyeceğimden emin değilim. Ama bunu önereceğim ve eğer yardımcı olmayacaksa, beni görmezden gelmekten çekinmeyin."

Ona küçük, alaycı bir gülümseme veriyorum. "Mabel bu konuda her zaman daha iyiydi."

"Doğru," diyor babam mutlu olmaktan çok hüznü bir kahkaha atarak. "Yani, bilim dünyasında, hala üzerinde çalışılan ve kabul gören kusurlu teorilerimiz var. Seninle daha önce bu konu hakkında konuşmuş muyduk?"

Başımı sallıyorum.

"Newton'un hareket yasaları ve evrensel çekim hakkında konuştuğumuzda bu konu çok tartışılıyor. Newton'un ortaya attığı teori işe yarıyor. Bununla matematiksel olarak doğrulandığını kastediyorum. Haritasını çıkarabilirsiniz. Ancak dünya hakkında daha fazla şey öğrenmeye başladıkça, Newton'un felsefesini yaptığı şeyin aslında fiziksel düzeyde parçacıklara olan şey olmadığını fark ettik. Newton'un hareket yasalarının yerini Einstein'ın görelilik teorisi aldı ve bir gün Einstein'ın görelilik teorisi de yerini alabilir. Bilimsel bilgi, bir bütün olarak, evren hakkında daha fazla şey öğrendikçe sürekli değişen ve gelişen kusurlu teoriler topluluğudur."

"Tamam..." Yavaşça söylüyorum, gerçekten anlamak istesem de anladığımdan pek emin değilim.

"Belki de Mabel'ı kaybetmenin üstesinden nasıl geldiğinizi -kederinizle nasıl başa çıktığınızı- kusurlu ve evrim geçiren bir teori olarak düşünebilirsiniz. Bu her zaman üzerinde kafa yormanız gereken bir şey olacak. Ancak Büyükanne'nin söylediği fikirler, teoriler, rahatlatıcı şeyler yardımcı olabilir. Çünkü aslında işe yaramasalar bile işe yarıyorlar. Newton'un hareket yasaları gibi. Kusurlu ve eksiktirler, ancak bu onların yararlı ya da değerli olmalarını engellemez. Okulda hala Newton'u okumanızın bir nedeni var." Babam başını kaşıyor.

Devam ediyor. "Söylemeye çalıştığım şey, duygularınızın ve duygularınızla ilgili duygularınızın sizinle birlikte evrimleşebileceğidir. Ve bunu yapmalarında bir sorun yok. Aslında bunu yapmalarının bilimsel olduğu da söylenebilir."

"Duygular hakkında duygular," diye tekrarlıyorum ve ona bir gülümseme veriyorum. "Bu açıklama gelmiş geçmiş en sinir bozucu bilim profesörü açıklaması ve aslında hoşuma gidiyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Mabel bundan hiç hoşlanmazdı."

"Muhtemelen hayır," diyor babam ve gözlerinin yine yaşlarla dolu olduğunu görüyorum.

Çeneme dokunuyor. "Seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başımı salladım. Çenemi bırakıyor.

"Ve sen büyüyorsun. Büyümek kendi içinde kusurlu bir teori gibidir."

Boğazım kurudu. Babamın ne dediğini anlıyorum ama beynimde tek bir düşünce var. Söylemeye karar verdim.

"Mabel asla ."

Babamın gözleri yine taşar. Gözyaşları yanaklarından aşağı akar. "Hayır. O değil."

"Bu beni çok üzüyor."

"Beni de."

"Ama onun hakkında konuşmak beni mutlu ediyor." Babam başını sallar.

"Onun hakkında daha çok konuşmalıyız," diyorum. Babam yine başını sallıyor.

"Tamam."

"Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Hey, baba?"

"Öyle mi?"

"Mabel'ı geri getirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını biliyorum." Morarmış ellerime ve dün geceki fırtınalı gökyüzünü hatırlıyorum.

"Ama yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Mabel'ın başına gelenlerin bir daha yaşanmamasını sağlamaya çalışmak için." Babam bir süre sessiz kaldı. Bana bakmıyor.

"Baba?"

"Bu çok zor, Cora. Her şeyden çok, Mabel'ın başına gelenlerin bir daha yaşanmamasını sağlamak istiyorum."

"O zaman neden bir şey yapmıyoruz? Neden bir şeyleri değiştirmek için bir şeyler yapmıyoruz?"

Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Durum biraz karışık Corrie."

Karmaşık. Moaqqad. Bu kelimedden nefret ediyorum. Arapça nasıl söyleneceğini biliyor olmam, bu kelimedden daha az nefret etmemi sağlıyor.

"Yetişkinler doğruyu söylemek istemediklerinde böyle derler."

Babam düşünceli bir şekilde gözlerini kısıyor.

"Hey, baba?"

"Öyle mi?"

"Size son bir soru sorabilir miyim?"

"Bana her zaman kadar soru sorabilirsin."

Ona gergin bir gülümseme veriyorum. "İmkânsız şeylere inanır mısınız? Yani, olan onca şeye rağmen. Hâlâ imkânsız derecede iyi şeylere inanıyor musun?"

"Elbette," diyor babam hiç tereddüt etmeden. Beni başımın üstünden öpüyor. "Ve ben sana inanıyorum Cora. Sana inanıyorum."

Otuz Altı

Quinn

Sevgili Parker,

işe yaramadı.

Sana neden hâlâ yazıyorum bilmiyorum. Bu mektupları hiç okumayacaksın, değil mi?

Sana ne kadar kızgın olduğumu asla bilemeyeceksin.

Senden ne kadar nefret ettiğimi asla bilemeyeceksin.

Seni ne kadar sevdiğimi asla bilemeyeceksin. Asla

bilemeyeceksin.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Eve geldiğimden beri odamdan çıkmadım. Cupcake neredeyse her zaman yanımda kaldı. Kedilerle ilgili güzel bir şey de bu; yalnız kalmak isteyebileceğinizi ama aslında yalnız olamayacağınızı anlıyorlar.

Bu annemin anlamadığı bir şey. Arada bir kapımı çalıyor, dokunmadığım yemek tepsileriyle içeri giriyor. Cora'nın babasının hastaneden aradığını ve Cora'nın iyileşeceğini söylediğini duyuyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Cora iyi olmayacak. Bunu nasıl anlamazlar? Bu iyi değil.

Hiç iyi değil.

Her şeyi koymam gerekiyordu ama yapmadım.

Annem tekrar odama geldiğinde, mini peynirli kişilerle dolu bir tepsi ve onun bile inanmadığını bildiğim anlamsız iyimser bir yorum için hazırlandım, ama bunun yerine kapıda durup bana sert bir şekilde bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Cupcake'in kulaklarının arasını kaşıyıp mırılamasını dinliyorum ve keşke ben de bir ses çıkarabilseydim diye düşünüyorum. "*Gitme, gitme, lütfen gitme*" diyen bir ses.

"Neden ormandaydın?" Annem soruyor. Sesi utangaç.

Cupcake'in tüyleri parmaklarımin arasında yumuşacık. Anneme cevap vermiyorum ve ne olduğunu anlamadan babam da odama giriyor. İkisi de sanki ben küçükken oynadığımız o oyunu -sıcak lav- oynuyormuşuz da halının erimiş merkezinden kaçıyorlarmış gibi kapının yanında duruyorlar. Keşke yine küçük olsaydım. Hayali lavlar içimde değil de halının üzerindeyken.

"Ona sordun mu?" Babam anneme sanki ben görünmezmişim gibi söylüyor.

"Hiçbir şey söylemiyor," diye fısıldıyor annem, duyabildiğimi bildiğini belli edecek bir şekilde.

Hala tek kelime etmiyorum.

"Q," diyor babam. Sesinde annemin belirsizliğinden eser yok. "Cora'yla ormanda ne yapıyordunuz?"

Omuz silkiyorum. "O benim arkadaşım." *Arkadaşım* yerine arkadaşımı kelimesini kullanmayı reddediyorum, *her ne kadar* arkadaşımı demek daha doğru olsa da. Gözlerim annemin ben on yaşındayken seçtiği şal desenli yatak örtüsüne takılıyor. Çok güzel ve her zaman sevmişimdir ama artık yanlış hissetmeye başlıyorum. Sanki artık şal desenli bir yatak örtüsüne sahip olması gereken bir insan değilmişim gibi. O kişinin kim olduğunu tam olarak bilmiyorum ama Parker McCauley'in kız kardeşi olmadığına eminim.

"Düşündüm ki-" Babam boğazını temizliyor. "Sana onunla takılma konusunda dikkatli olmanı söylediğimi sanıyordum. Olanlar yüzünden."

Çenemi kaldırıyorum. "Peki ne oldu?"

Babamın cildi kızarıyor ve tekrar boğazını temizliyor. "Bana ukalalık yapma genç bayan. Annen ve ben seninle konuşmaya çalışıyoruz. Başının belaya girmesini göze alamayacağımızı biliyorsun. Özellikle de-"

"Olanlar yüzünden." Gözlerim onunkilerle buluştu. Şaşkınlığını görebiliyorum. Ben cümleleri bitirebilen bir çocuk değilim. "Seni uyarıyorum Quinn," diyor babam.

Annem kolunu tutuyor. "Daniel," diye tıslıyor.

"Ne?" diyor. "Saçmalıyor."

Daha fazla oturuyorum, bu da Cupcake'in yataktan atlamasına neden oluyor. Keşke gitmese.

"BEN-BEN-BEN-" Çekiniyorum. Donup kalmanın zamanı değil

Babam elini havada sallıyor. Basit bir hareket, hafif bir fırçalama, ama içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Sıcak lav.

"Eğlenmek için bir şeyleri öldüren sendin. Bunun için silahların vardı, değil mi? Eğlence için! Ve saçmalayan ben miyim? Nasıl olur-" İçimdeki yanma yüzünden dişlerim neredeyse takırdıyor. "Nasıl oluyor da bunun hakkında hiç konuşmuyoruz? Neden hiçbir şey hakkında konuşmuyoruz? Sadece rol yapıyoruz. Belki de ormanda yaptığım buydu. Rol yapıyordum."

Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek beni çok yalnız hissettiriyor. Keşke Cupcake hala yanımda olsaydı. Keşke herkes yanımda olsaydı. Karnıma sarılıyorum ve artık durduramadığım gözyaşlarımın arasından nefes alıyorum. Ağlarken yüzüm utançtan yanıyor.

"Ah, tatlım," diyor annem. Bana doğru küçük bir adım atıyor ama hâlâ kilometrelerce uzakta hissediyor.

"Parker'ı silahlarla gördüm," diyorum. "Onu gördüm.

Biliyordum." "Ah, tatlım," diye tekrarlıyor annem. "Hayır.

Hayır, görmedin."

"Ben yaptım." Ellerimi yüzüme götürdüm. Gözyaşlarım durmuyor. "Bu benim hatam."

Annem yanıma oturdu. Bana sarılmıyor ama yakınımda olduğunu bilmek iyi hissettiriyor. "Bu senin hatan değil, Quinn."

"Ama ben biliyordum." Kafamı kaldırdığımda babamın hâlâ kapının önünde durduğunu görüyorum. Gözleri parlak ve odaklanmamıştı ve saatiyle oynuyordu.

Annem başını sertçe sallar. "Bu senin hatan değil. Böyle hissettiğini bilmiyordum. Bunu bize neden daha önce söylemedin?"

Elimin topuğunu gözlerime bastırıyorum. "Nasıl yaparsın? Konuşmama hiç izin vermiyorsun."

Benden uzaklaşıyor. "Bu doğru değil, tatlım. Sana karşı her zaman çok sabırlı oldum. Bunu söyleyemezsin."

"Az önce yaptım."

"Tamam, peki-"

"Anne, gerçekte ne olduğu hakkında hiç konuşmuyoruz. Neden olduğu hakkında hiç konuşmuyoruz. Olmamış gibi davranırız. Bu ailede hiç kimse sorumluluk almıyor. Ve bu-" Saçlarımı tutam tutam çekiyorum. "Bu beni incitiyor."

"Oh, oh, oh," diyor annem. Elini ağzının üzerine koyar. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Futbol eşyalarım, hamburger menüm ve Cora ile çektiğimiz fotoğraflarla dolu mantar panoma bakıyorum. "Ben de bilmiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Gözlerinin içine baktım. "Bu konuyu biriyle konuşmak istiyorum. Profesyonel biriyle." Bayan Euclid'in kullandığı kelimeyi söyledim. *Profesyonel*. Gerçekten yardım edebilecek birine benziyordu. Bayan Euclid annemi aradı mı bilmiyorum. Umarım aramamıştır. Ama aramış olmasını da umuyorum.

"Hayır," diyor babam. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Daniel," dedi annem. "Quinn'i dinleyelim."

"İyi," diyor babam. Bana bakmıyor. "Bunu düşüneceğim, tamam mı?"

Anneme son bir kez baktıktan sonra odadan çıkıp gidiyor.

Annem, "Bu baban için çok zor, Quinn," diyor.

"Benim için de zor. musun? Denedim-denedim-denedim-"

Kolunu omzuma doluyor. Nazikçe yanağımdaki gözyaşlarını siliyor ve bakışlarımla buluşuyor.

"Tamam, Quinn, tamam. Gidip biriyle konuşacağız."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve bu bir söz gibi geliyor.

Bir başlangıç gibi.

Otuz Yedi

Cora

Mia hastaneden eve döndüğümün ikinci günü ziyaretime geldi. Bana kaçırdığım tüm ödevleri ve ödevleri getiriyor. Gelecek hafta dönmem gerekiyor ama babam istediğim kadar kalabileceğimi söylüyor. Gerçekten, okula dönmeye hazırım. Bütün gün odamda -benim ve Mabel'in odasında- tek başıma oturmak beni daha iyi hissettirmiyor.

Matematikte kaçırdığım her şeyin üzerinden geçmeyi bitirdiğinde Mia, "İstersen seninle konuşabilirim," diyor.

"değil. Eminim bir yolunu ."

Mia sırt çantasını biraz daha karıştırdı. "Sanırım sana her şeyi verdim."

Öğleden sonra olduğu ve hâlâ pijamalarımı giydiğim için biraz utanarak bacak bacak üstüne atıyorum. "Geldiğiniz için tekrar teşekkürler."

Saçlarının uçlarını çekiştiriyor. Birkaç ay önce kestirdiğinden beri çok uzamıştı. "Tabii ki. Senin için endişelendim. İyi olmana gerçekten sevindim. Yani, iyisin, değil mi?" Bana araştıran bakışını attı.

Omuz silkiyorum. "Ben buradayım."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor Mia.

Bana getirdiği kâğıt yığınınına bakıyorum. "Evet, biliyorum." "Sadece, şey, seni kızdırmak falan istemiyorum."

"Mia, sorun yok. Artık kırılabilir bir nesne değilim."

"Doğru, doğru. Daha önce kavga ettiğimizi biliyorum. Ve sadece üzgün olduğumu söylemek istedim. Nasıl olduğumu bilirsin. Uzun zamandır arkadaşız, değil mi?" diyor ve gergin bir kahkaha atıyor.

"Doğru," diye cevap veriyorum.

"Bilmiyorum. Sen ve Quinn'i hep kıskanmışımdır. Sanki ikimizde olmayan bir şey hep sizde varmış gibi." Gözleri odanın içinde geziniyor. Mabel'ın yatağına baktığını fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor.

Kulaklarımda bir davul sesi var ve bunun nabzım olduğundan oldukça eminim. "Mia, ne söylememi istediğini bilmiyorum."

"Sadece kız kardeşine ve Owen'a olanlarla ilgili bir sürü şey yaşadığını biliyordum."

"Mia, ama," diyorum başımı arkaya atarak.

"Hayır, sen gel. Seni tanıyorum Cora. Tamamen bilgisiz değilim."

Bunun üzerine kollarımı kavuşturdum. Şimdi simit gibi katlanmış durumdayım. "Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Bilmiyorum, ama bana sanki Quinn'le tüm bu şeyler hakkında konuşuyormuşsun gibi geldi ve ben sadece benimle konuşabileceğini bilmeni istedim. Hepsi bu." Başımı eğiyorum ve çapraz bacaklarıma bakıyorum. Bu bana anaokulunu ve öğretmenimizin "Çapraz otur elma püresi" dediğini . Bu da nedense Quinn'i güldürüyordu, bu da beni güldürüyordu çünkü o zamanlar o güldüğünde ben de hep gülüyordum.

Nefesimi üfledim. "Mia, sen benim gerçekten iyi arkadaşısın. Quinn de öyle. Ama dürüst olmak gerekirse, bu konular hakkında kimseyle konuşmadım. Özellikle de Owen'la."

"Bu arada, Owen bugün gelemediği için çok üzgün. Erika'ya bakıcılık yapması gerekiyormuş," diyor Mia.

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama de geliyor. "Evet, bana mesaj attı." "Ve?" Mia soruyor.

"Sıkılırsam izlemem için bana komik hayvan videoları gönderdi." "Ve?"

Burnumu kırıstırıyorum. "Uçan sincaplarla olan çok komikti. Sana göndermemi ister misin?"

Mia gülüyor. "Videolardan bahsetmiyorum."

Ellerimi çaresizce havaya kaldırıyorum. "Biliyorsun." "Sanırım biliyorum, ama teorimi doğrulamak istiyorum."

"Senin teorin mi?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor Mia. "Owen hakkında ne hissettiğini." Kıpırdanıyorum, ayak bileklerimi çaprazlayıp açıyorum. "Bilmiyorum işte." "Ama onun sevimli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Ellerimi yüzümle kapatıyorum. "Evet. Sanırım öyle. Sanırım."

Mia hafifçe gülüyor ve ben de yastığıma yaslanıp yüzümü siper ediyorum. "Bu çok utanç verici."

"Evet, ben de sana utanç verici bir şey söylemek üzereyim." "Ne?"

"Bence Peter Tolbin çok tatlı."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Peter Tolbin mi? Ama o deri gibi kokan vücut spreyinden o kadar çok sıkıyor ki."

"Biliyorum, değil mi?" Mia gergin bir şekilde gülerek, "Ama cidden, hey, beni yargılama," diyor. "Ama cidden, hey, beni yargılama. Yani, bence güzel kokuyor."

Ellerimi kaldırdım. "Ben değilim, ben değilim, ben değilim." yatağa uzandı. "Çok garip, değil mi? Bu his?"

"En tuhafı."

"Bu konuda ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Tavana bakıyorum ve son bir saat içinde iki yüzüncü kez Mabel'ı merak ediyorum. *Sen ne yapacağınızı bilirdin*, diye düşünüyorum.

"Bilmiyorum," diyorum sessizce.

"Ben de," diyor Mia.

"Ama ne var biliyor musun? Bilmemek konusunda daha iyi olmaya çalışıyorum. Şimdilik Owen ile arkadaş olmaktan mutluyum."

Mia şakacı bir şekilde dirseğiyle yan tarafıma vuruyor. "Az önce Cora, bir şeyi bilmemenin senin için sorun olmadığını mı söylediğini duydum?"

Gülüyorum. "Bu daha da garip, değil mi?"

"Evet, ama hoşuma gitti."

Mia ve ben bir süre daha konuştuk. Bana Peter Tolbin'i sevimli bulmasının nedenlerini anlattı. Elbette, onun çekici özelliklerinin bir listesini yapmıştı.

Quiz Bowl hakkında da konuştuk. Muhtemelen bölgesel playofflara katılamayacağız, ki bu çok üzücü. Ama hala birkaç yarışmamız var. Yarışmak için zamanında okula döneceğimi umuyorum. Sonunda Mia gidiyor ve ben yine bir yığın ev ödeviyle baş başa kalıyorum.

"Ne yaptı, *Webster's Dictionary'nin* çıktısını falan mı aldı?" Büyükanne odama girip bir yığın kâğıdı görünce "Ne yapmış?" dedi.

"Hayır, büyükanne," diyorum. "Mia bu hafta kaçırdığım tüm ödevleri getirdi. Ve eğer sözlük yazdıracaksa, Mia daha çok Oxford tarzı bir kız."

Büyükanne başını bana doğru sallıyor. "Buna gülmeyeceğim bile. Seni kışkırtmak istemiyorum."

Biraz gülüyorum ve yığına dönüp bakıyorum. "Oldukça bunaltıcı."

"Aceleyle gerek yok, Cora London."

Büyükannele kesinlikle bir acele olduğu konusunda tartışmaya çalışmıyorum çünkü ödevleri kaçırmak notunuzu gerçekten düşürebilir. Onun yerine omuz silkiyorum. Büyükanne Mabel'in yatağına oturuyor. Duruşum sertleşiyor. Birinin Mabel'in eşyalarına dokunmasından hoşlanmıyorum ve büyükanne de bunu biliyor.

"Bal arısı, sana bir şey söyleyeceğim ve bundan hoşlanmayacaksın. o."

Biraz inledim. Tahminimce bana saçlarımın ve umutsuzca bir duşa ihtiyacım var. İkisi de doğru ama söylememesini tercih ederim.

"Hayır, hayır. İnleme. Söyleyeceğim ciddi." Ona baktım.

"Ne?"

"Birkaç kutu getirdim. Koridordalar." Boğazımın dibinde bir yumru oluşuyor. "Kutular mı?"

Mabel'in yorganını okşar. "İçin. Vakit geldi, tatlım."

"Ama-" Yumru hızla tuzlu bir safraya dönüşüyor. Gözyaşlarının o tanıdık dikenini hissediyorum.

"Hiçbir zaman zamanı gelmeyecek ama artık zamanı geldi. Sen buna tutunmaya devam edersen, bu sadece seni ikiye bölmeye devam edecek. Ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim. Sana bütün olarak ihtiyacım var. Babanın sana ihtiyacı var. Tüm dünyanın sana ihtiyacı var, benim tatlı Cora'm."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Beni yanağımdan öpüyor. "Acele etme. Eğer yardım istersen, memnuniyetle yardım ederim. Ama bunu kendi başına yapmak isteyeceğini hissediyorum."

Başımı sallıyorum ama sesime güvenmediğim için bir şey söylemiyorum.

"Biliyorsun bebeğim, insanları kaybederiz. Ama insanların içinde de bulunuruz." Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Kız kardeşini kaybettiğini ve bu koca dünyada hiçbir şeyin bunu telafi edemeyeceğini söylüyorum, ama aynı zamanda biraz düşünmeni istiyorum"

Seni kurtaran aşk hakkında. En çok ihtiyaç duyduğun o gece senin için orada olan sevgiyi. Tüm o sevgiye sahipsin, tatlı bezelye. Hepsine. Mabel'in aşkı, senin Mabel'a olan aşkın, ama aynı zamanda diğer aşk. Ve bu hiç de küçümsenecek bir şey değil."

Quinn'den bahsediyor. Ellerimi yumruk yapıyorum.

"Uzun ve zorlu bir yoldu Corrie. Ve zor olmaya da devam edecek. Ama olmaya devam edeceğini de biliyorum. Bu bir hediye, bebeğim. Olmaya devam etmek bir hediyedir. Umarım bunu görürsün. Umarım bu hediye alırsın ve onunla koşarsın." Avucunun içini öpüyor ve sonra alnıma koyuyor.

Büyükannem gittikten sonra bir süre yatağında oturuyorum. Newton'un hareket yasalarını düşünüyorum. Einstein'ın görelilik teorisini düşünüyorum. İki şeyin ikisinin de nasıl doğru olabileceğini düşünüyorum. Ve yanlış olan her şeyi düşünüyorum.

Teorilerin aslında sadece teori olduğunu düşünüyorum. Nasıl kusurlu tahminler olduklarını. Aslında hiçbir şeyi kesin olarak bilemeyeceğimizi. Bir an bu beni daha iyi hissettiriyor. Bir sonraki dakika kendimi çöp gibi hissediyorum.

Zaman yapışkan ve yavaş akıyor. Koridora çıkıyorum. Kutuların görüntüsü kalbimin daha da derine batmasına neden oluyor. Ama uzanıp bir tanesini alıyorum. Odama taşıyorum.

Dolabından Mabel'in birkaç gömleğini alıyorum. Parmaklarımı dikişlerinde gezdiriyorum. Her bir gömleği en son ne zaman giydiğini merak ediyorum. Giydiğinde ne düşündüğünü. Bazı gömlekleri giydiğini bile hatırlayamamaktan nefret ediyorum. Şakaklarıma vuruyorum ama bu hafızamı canlandırmıyor. Gözlerim dudak parlaticısı tüplerine takılınca boğazımın yeniden düğümlendiğini hissediyorum. Onları paketlemeye başlıyorum ama son anda bir tüpü cebime atıyorum. Dev meşe ağacına giderken yanımda getirdiğim. Bu Hayatta olduğu son sabah giydiği gölge.

Odanın onun tarafındaki küçük aynaya doğru yürüyorum. Yavaşça dudak parlaticımı sürüyorum.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyorum boş odaya.

Yansıma tekrar bakıyorum. Dudaklarımda o erik rengini görmek, kız kardeşimin bir parçasının hâlâ benimle olduğunu hissettiriyor. Bu dudak parlaticısını paketlemeyeceğim.

Kutuların geri kalanını odama taşıyorum. Çok fazla eşya var. Waddle, Mabel'in doldurulmuş pengueni, yatağından bana bakıyor.

Kendimi bunalmış ve çok yalnız hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum.
Kafamın içinde büyükannemin sözlerini duyuyorum ve telefona uzanıyorum.

Anlayacağını bildiğim birini ararım.

"Alo?" Quinn bir kez çaldıktan sonra telefonu
açıyor. "Buraya gelebilir misin? Yardıma ihtiyacım
var."

"Yola çıkıyorum" demeden önce bir saniye bile tereddüt etmiyor.

Otuz Sekiz

Quinn

Sevgili Parker,

Bu sana yazacağım son mektup.

Tam olarak istediğim şeyi söyleyecek kelimelere sahip olacağımı hiç sanmıyorum. O kelimelerin var olduğunu sanmıyorum.

Ama deneyeceğim.

Bu mektubu asla okumayacağınızı da biliyorum. Ama senin okuduğun bir dünya olduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor. Eminim Cora bana bunun bilimsel olarak imkansız olduğunu söyleyecektir ama umurumda değil. Buna inanmak istiyorum.

Cora bana büyükannemin ölümlerin yaşayanlara ait olduğunu söylediğini anlattı. Ölen kişinin anısını yaratanların yaşayan insanlar olduğunu söylemek istediğini söyledi. Yani seni hatırlamak benim görevim.

İyi ve kötü. Başını arkaya eğerek gülüşünü. Ne kadar sinirlendiğin hakkında. Turşuyu ne kadar sevdiğin hakkında. İnternette paylaştığın nefret dolu şeyler hakkında. Ağaçtan inmeme nasıl yardım ettiğin ve gözlerindeki o yaşlar hakkında. Hakkında

Bir zamanlar bana nasıl canımı yakmak ister gibi, kendine zarar vermek ister gibi baktığını. Bazen, ikimiz de küçükken, bana dünyadaki en sevdiğin insanmışım gibi baktığını.

Gerçeği söyleyeceğim çünkü umarım bir yerlerde başka bir kızı ölmüş kardeşine mektup yazmak zorunda kalmaktan kurtarır. Umarım benim sana yardım edemediğim bir şekilde o da kardeşine yardım edebilir.

Seni sevmemin ve yaptıklarını asla mazur görmememin ya da affetmememin mümkün olduğunu düşünüyorum. Daha önce bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum ama artık mümkün olduğuna inanmayı seçiyorum.

*Kız
kardeşin,
Quinn*

Bugün dev meşe ağacını ziyaret etmek Cora'nın fikriydi. Ben pek iyi bir fikir olduğunu düşünmemiştim. Yani, Cora'nın tekrar hata yapmasını istemiyordum. Ayrıca kendimi her şeyle yüzleşmeye hazır hissetmiyordum ama Cora takvimdeki tarihin -11 Kasım- bizi her halükarda yüzleştireceğini, bu yüzden bunu kendi şartlarımızla yapabileceğimizi söyledi.

Bu onun çok kullandığı bir ifade. *Kendi terimlerimiz*. Hala tam olarak ne anlama geldiğinden emin değilim ama öğreniyorum. Cora benimle öğrenmenin yapabileceğimiz en önemli şey olduğu hakkında çok konuşuyor. Her zaman mükemmel cevabı ya da çözümü bilmesek de sorun değil. En azından ben böyle söylediğini düşünüyorum. Bana söylediği her şeye ayak uydurmaya çalışıyorum ama bazen zihnim yine de sürükleniyor.

Birlikte dev meşe ağacına doğru yürüyoruz. Cora rastgele şeylerden bahsediyor ve ben de onu dinlediğimi belli etmek için başımı sallıyorum. Konuşmanın ona yardımcı olduğunu biliyorum, o da dinlememin bana yardımcı olduğunu biliyor. Geçen gün bana *sessizliğin dinlemek* için bir anagram olduğunu söyledi. Anagram, kelime karıştırmak gibi bir şey. Bir kelimeyi yazmak için kullanılan harflerin başka bir kelimeyi yazmak için yeniden düzenlenebilmesidir. Cora anagramları seviyor. Ben de bana onlardan bahsetmesini, bana bir şeyleri yeniden anlatmasını seviyorum.

Bugün gökyüzü soluk mavi ve zararsız görünen kabarık bulutlarla kaplı. Zayıf, sulu bir güneş ışığı ormana sızıyor. Yaprakları olmadan, ağaçların çoğu iskelet gibi görünüyor. Hava berrak ve ferahlatıcı

ve hafif duman kokuyor. Dereye vardığımızda Cora'nın önüne atılıyorum.

"Sorun yok Quinn. Fırtına yok. Tek başıma pek çok kez geçtim." Suyu işaret ediyor. "Bak, çok alçak. Günlerdir yağmur yağmadı."

"Biliyorum, ama-" İlk kayanın üzerine atladım. Arkamı döndüm ve elimi uzattım. Şakağındaki silik çürüğe bakıyorum. Solmuş ama hala orada. "Bu beni daha iyi hissettirecek. Lütfen bunu birlikte yapabilir miyiz?"

"Tamam," diyor elimi tutarak.

El ele, adım adım karşıya geçiyoruz ve ikimiz de ağaca bakıyoruz. Uzun dallarına, kalın gövdesine. Olan onca şeyden sonra bile, büyülü olduğu konusunda yanıldığımı düşünmüyorum.

Bugün burada Cora'yla birlikte durmak bunun bir kanıtı gibi geliyor.

Parker'a yazdığım mektupları sakladığım cebime uzanıyorum. Onları çıkarıp ağacın dibine çömelıyorum. Ellerimi kökünün çıkıntılarında gezdiriyor ve toprağın kazmak için yeterince yumuşak olduğu bir yer arıyorum. Serin hava parmaklarımı sertleştiriyor ama kazmaya devam ediyorum.

Yanımda, Cora çoktan küçük bir çukur oluşturmaya başladı. Ben mektuplarımı gömerken o da bir paket menekşe tohumunu toprağa saçıyor. Görünüşe göre büyükannem tohumların tutmayacağı konusunda onu uyarmış ama Cora ona tohumların büyüyeceğine dair iyi hisleri olduğunu söylemiş. Cora, Mabel'in en sevdiği çiçeğin beklenmedik bir yerde büyüdüğünü görmek istediğini söylüyor. Dev meşe ağacının da hâlâ sihirli olduğunu düşündüğünü söylemesine en çok bu kadar .

Çukurlarımızı yan yana kazmaya devam ediyoruz. Birimiz bir şeyin gitmesine izin veriyor; diğeri bir şeyin büyümesini istiyor. Şu anda, bu iki şey arasında o kadar büyük bir fark olduğundan emin değilim.

Cora tohumların üzerine toprak atarken "Gelecek yıl futbol oynamayı düşünüyor musun?" diye soruyor.

Soluk mavi gökyüzüne bakıyorum. Tepemde küçük bir kuş sürüsü çırpınıyor. "Bilmiyorum."

Cora küçük bir gülümsemeyle, "Evet," diyor.

Kuşlar cıvıldıyor. *Hayat*. Dev meşe ağacına bakıyorum. Güneş ışığı Göz Küresi'nin üzerinde parıldıyor. Ve sonra onu görüyorum. Solucan deliğini değil, başka bir tür büyüü. Cora ve ben. Ben ve Cora. Cora ve ben.

Ben de ona gülümsüyorum. "Eureka."

Yazarın Notu

Hikayeler her zaman dünyayı anlamlandırma biçimim olmuştur. Hem bir okuyucu hem de bir yazar olarak hikayeler dünyasında, hayatın en zor bulduğum kısımlarını inceleyebiliyor ve bunlarla mücadele edebiliyorum. Hikayeler sohbet başlatıcı olabilir. Hakkında konuşmanın çok korkutucu ya da çok zor olduğu konularda buzları kırmaya yardımcı olabilirler.

Bu kitap benim silah şiddetine karşı duyduğum korkuyla başladı. Bu korku beni gece geç saatlere kadar ayakta tutan bir şey - kendi çocuklarım için endişeleniyorum, okuyucularım için endişeleniyorum.

Silah şiddeti, posta kodlarına ya da ten renklerine bakılmaksızın pek çok genci etkilemektedir. Quinn ve Cora'nın gibi toplumlarda trajediler yaşandığında, bu trajedilerin genellikle daha az ayrıcalıklı diğer toplumlarda yaşanan trajedilerden daha fazla ilgi gördüğü doğrudur ve bu doğru değildir. Nerede yaşıyor olurlarsa olsunlar, dünyayı tüm gençler için daha güvenli bir yer haline getirmek üzere birlikte çalışmamızı istiyorum.

Benim ve diğer yetişkinlerin silah şiddetini hayatın normal bir parçası olarak kabul etme isteğimiz beni hayal kırıklığına uğrattı. Genellikle endişe yaratan sokağa çıkma yasağı tatbikatlarından daha cesur ve daha kapsamlı çözümler üretemememiz. Sorunun çok yönlü olduğunu biliyoruz ve bu zorluğun üstesinden gelmek yerine, imkansız gibi görünen karmaşıklığı nedeniyle boyun eğiyoruz.

Bu, imkansız hayal etmekle ilgili bir kitap. Bu hayalin içindeki güç hakkında. Mümkün olabileceğine inandığımız şeylerin sınırına çarpmak ve daha fazlasını hayal etmek hakkında. Daha iyisini hayal etmek. Kitabın sonlarına doğru Cora babasına hâlâ imkânsız derecede iyi şeylere inanıp inanmadığını soruyor. O da Cora'ya inandığını söyler. Ve ben de *sana* inanıyorum. Umarım daha iyi ve daha güvenli bir dünya için çalışırken bana katılırsın. İlerleme sinir bozucu derecede yavaş olabilir, ama ancak önce bunun olabileceğine inanırsak gerçekleşebilir.

Bu kitap korkuyla başladıysa, sevgiyle bitti. Sana olan sevgimle, okuyucum. Dünyanın senin için daha iyi, daha güvenli bir yer olmasını istiyorum. İnsanlar olarak, sevgi bizim en gerçek sihir biçimimizdir. Buna gerçekten inanıyorum. Sevgi, umut ve hayal gücü dünyamızı şekillendirebilir ve değiştirebilir.

Değişim aynı zamanda birbirimizle konuşmakla başlar, bu konuşmalar zor olsa bile. Korkularımızı, hayal kırıklıklarımızı, sevgimizi ve fikirlerimizi paylaşmakla başlar. Umarım bu kitap konuşmayı başlatmaya yardımcı olur. Sizi dinlemeye hazırım.

Sevgiler,

Jasmine

Kaynaklar

Silah şiddeti hakkında konuşmaya nasıl devam edeceğiniz hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen ziyaret edin:

www.momsdemandaction.org

www.everytown.org

www.bradyunited.org

www.sandyhookpromise.org

Teşekkür

Yığınla ve yığınla minnettarlık:

Brenda Bowen, hikâyelerime olan sarsılmaz inancınız ve beni risk almaya ve cesur olmaya teşvik ettiğiniz teşekkür ederim. Kitap Grubu'ndaki tüm harika ekibe sevgiler. Stefanie Diaz'a ve Sanford J. Greenburger Associates'teki herkese de teşekkürler.

Alessandra Balzer, keskin görüşleriniz, sabrınız ve sıcaklığınız için teşekkür ederim. Kitaplarım bunun için çok daha iyi. Sizinle çalıştığım için çok şanslıyım. Başta Caitlin Johnson olmak üzere Balzer + Bray'deki herkese kucak dolusu sevgiler. Sizler tarafından yayımlanmak gerçekten büyük bir onur.

Harper Children's'daki tüm parlak ekip, özellikle Suzanne Murphy, Andrea Pappenheimer, Kathy Faber, Kerry Moynagh, Nellie Kurtzman, Vaishali Nayak, Patty Rosati, Jacquelynn Burke, Sam Benson, Ann Dye, Katie Dutton, Stephanie Macy, Mimi Rankin, Laura Harshberger, Alice Wang ve Jenna Stempel-Lobell. Kitaplarım için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Bir kitabın kapağında sadece bir isim olması beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, ancak aslında birkaç tane olması gerekiyor. Hepinize son derece minnettarım.

Çok düşünceli ve duyarlı okuyucularımın hepsine teşekkür ederim. Bu kitabı sonsuz derecede daha iyi hale getirdiniz ve bilginiz için size sonsuza dek minnettarım. Her zaman öğreniyorum.

Bu taslağı erkenden okumayı kabul eden ve kitaba duydukları ilk sevgiyle Cora ve Quinn'in hikayesini dünyayla paylaşmak için bana ekstra ilham veren herkese teşekkür ederim: John Schu, Rebecca Stead, Kathy M. Burnette, Cody Roecker, Jennifer Kraar, Melissa Posten, Jillian Heise ve Kathleen March.

Burası, çalışmalarına destek olan ve moral veren tüm kitapçılara, kütüphanecilere ve eğitimcilere teşekkür etmek istediğim yerdir. Çok fazla

Ama lütfen ne kadar minnettar olduğumu bilin. Kitapları ihtiyacı olan çocukların ellerine ulaştırmak için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Tüm Windy City Okurları'na özel bir selam. Böyle harika bir kitapsever grubunun parçası olduğum için ne kadar şanslıyım?

Phil Binder'a ve Yazar Köyü'ndeki tüm muhteşem ekibe teşekkür ederim.

Çok sayıda dostumun desteğine sahip olduğum için çok şanslıyım. Özellikle Alexandra Perrotti, Emery Lord, Becky Albertalli, David Arnold, Adam Silvera, Kim Liggett, Rachel Strolle, Renee Sabo, Rachel Meyers, Nicole Hall, Lane West, Tyler West, Elysse Wagner, Kristan Hoffman, Erica Kaufman, Kelly Lawler, Dan Lawler, Connie Smith, Kt DeLong, Ashley Keyser ve Christopher Adamson'a teşekkürler.

Atlantik'in her iki yakasındaki aileme -Nazekler, ve Wargalar- sevgilerimi sunuyorum. Özellikle de annem Patricia Anne Nazek, babam Mohammad Nour Nazek ve kardeşim Brandon Khader Nazek'e teşekkür ederim.

Gregory Scott Wurga, size nasıl teşekkür edeceğimi asla bilemiyorum. Hiçbir zaman yeterince geniş ve dolu kelimeler bulamıyorum. Onun yerine şöyle diyeceğim: Seni seviyorum. Sonsuza kadar.

Lillian Nour ve Juniper Lee, anneniz olduğum için çok şanslıyım. Tüm bilge ve harika sorularınız için teşekkür . Ve çok zor bir yıl boyunca bu kitabı hazırlarken gösterdiğiniz sabır için teşekkür ederim. Sizi ölesiye seviyorum.

Ve tüm genç okurlarıma, sizin için yazmak çok büyük bir ayrıcalık. Sizi seviyorum. Sizi görüyorum. Dünyayı daha iyiye doğru değiştireceğinizi biliyorum. Eureka!

Yazar Hakkında

Fotoğraf: Braxton Black

JASMINE WARGA aynı zamanda *New York Times*'in en çok satanlar listesinde yer alan, Newbery Onur Kitabı ve Walter Genç Okurlar için Onur Kitabı olan *Other Words for Home*'un yazarıdır. Gençlik kitapları *Here We Are Now* ve *My Heart and Other Black Holes* yirmi beşten fazla dile çevrilmiştir. Ailesiyle birlikte Chicago bölgesinde yaşamaktadır. Jasmine'i www.jasminewarga.com adresinden online olarak ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Telif Hakkı

Balzer+ Bray, HarperCollins Publishers'ın bir baskısıdır.

GÖK GÜRÜLTÜSÜNÜN ŞEKLİ. Telif Hakkı © 2021 Jasmine Warga tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni.

www.harpercollinschildrens.com

*Kapak resmi © 2021 by Dion MBD
Kapak tasarımı Alice Wang*

Dijital Baskı MAYIS 2021 ISBN: 978-0-06-295669-9
Baskı ISBN: 978-0-06-295667-5

21 22 23 24 25 PC/LSCH 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3 www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India A
75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

